

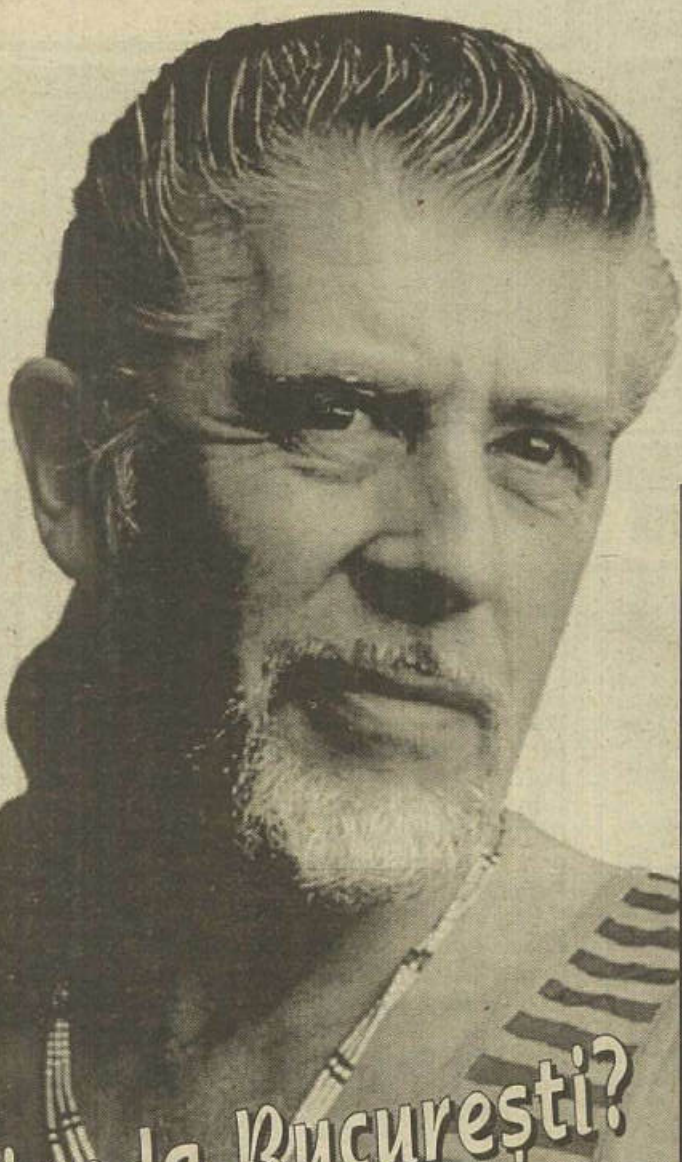
cu Andrei Partos

revistă dependentă de toti fanii muzicii

DE 4 X PE 4 MAI

- Mihaela Runceanu
- Cargo
- George Nicolescu
- Adrian Berinde

JOHN MAYALL

vine la București?

Școală de blues

pe 21 mai
în Capitală
► pag. 12

Live!

MONICA ANGHEL,
No 1 ÎN VPR,
LA PRIMUL LP

A mai trecut
o lună.

Ce ne mai
asteaptă în
această lună:

MARCEL AVRAM MAMA CONCERTS & RAU
ROCK MANIA FESTIVAL

17 mai

19 mai

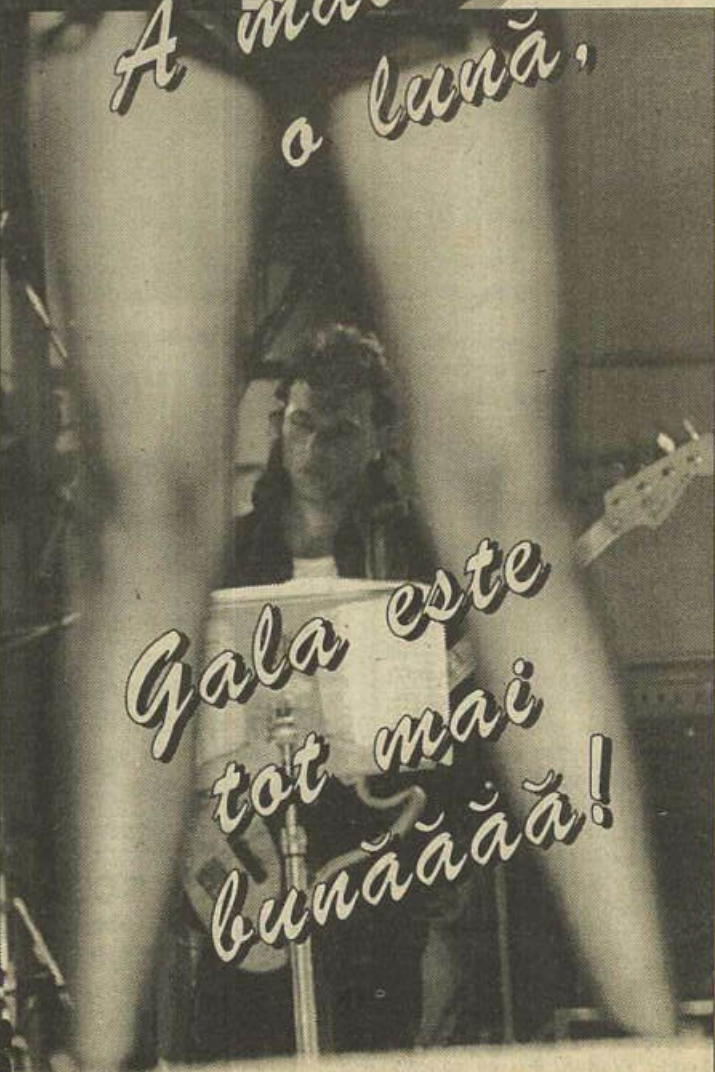
18 mai

Geanina Olaru
și
Cristina Andrei,
adică

PROMISES

Gala este
tot mai
bunăaaa!

DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE

MIX TOP V.P.R.

- 1 (5). Nu ești chiar un inger - Madalina Manole
- 2 (2). Stere - Timpuri Noi
- 3 (8). Think Twice - Celine Dion
- 4 (12). Helga - Timpuri Noi
- 5 (19). Love Can Build A Bridge - Hynde, Cher, Cherry
- 6 (10). Viata ca un cazino - Gabriel Cotabita
- 7 (21). Let It Rain - East 17
- 8 (15). Sweet Angel Child - Voltaj '88
- 9 (3). Thank You - Page & Plant
- 10 (1). All About A Girl - Nirvana
- 11 (16). No More I Love You's - Annie Lennox
- 12 (-). Blind Shadow - Quo Vadis
- 13 (-). There Is A Star - Pharaoh
- 14 (-). An Angel - The Kelly Family
- 15 (20). Believe - Elton John
- 16 (22). Ploaia - Compact
- 17 (-). Back For Good - Take That
- 18 (-). Risin' High - H-Blockx
- 19 (-). Hypnotised - Simple Minds
- 20 (-). Scatman - Scatman John
- 21 (7). Strong Enough - Sheryl Crow
- 22 (13). Not For You - Pearl Jam
- 23 (24). Can't Stop Loving You - Van Halen
- 24 (-). This Cowboy Song - Sting
- 25 (-). You're The Star - Rod Stewart

LOCURI DE MUNCĂ LA V.P.R.

1. După ce două candidate au trecut prin proba necesară de o lună, postul de SECRETARĂ și P(ublic) R(elations) a rămas neocupat. Repetăm datele problemei în noua conjunctură: căutăm o persoană agreabilă între 22-32 ani, căreia să-i placă muzică și care să cunoască terminologia de bază în limba engleză, să se descurce onorabil cu dactilografia sau cu computerul, să știe să preia și să transmită mesaje, să fie discretă, respectând cu sfințenie secretul profesional, să știe să facă cafele, atunci când este cazul. Precizăm că programul redacției nu este unul normal, dar nu începe decât de la ora 10.00. Uneori se lucrează și în zilele libere, acordate în scopuri electorale de unii.

2. Căutăm, pentru viitoarea structură a revistei, un redactor de pagină video-film. Este obligatorie pasiunea pentru film, surse de informare proprii și cunoașterea limbilor engleză sau franceză (dacă nu ambele) pentru traducerea materialelor primite de redacție.

3. Agent publicitar cu salariu (negociabil) la care se adaugă un procent (10-15%) din suma adusă sub formă de publicitate revistei. Este de dorit ca aspiranta(tul) să fie posesor de mașină personală, urmînd ca benzina consumată în interes de serviciu să i se deconteze. Limite de vîrstă 24-40 de ani.

● În cazul depășirii cu succes a perioadei de probă (salarizată și aceasta) V.P.R. angajează cu carte de muncă, în condiții legale, persoanele selectate.

Inscrierile (fotografie, curriculum vitae) se fac pînă la 15.05. Relații suplimentare puteți obține la telefon 659.09.12, zilnic între orele 12.00-17.00, cu excepția zilelor de sîmbătă și duminică. (V.P.R.)

Destinul trupei CARGO

Joi, 4 mai, la Disco Cafe Cinema din București a avut loc lansarea celui de-al doilea album al trupei Cargo, intitulat **Destin**. Cei cinci timișoreni (Adrian Bărar - chitară/voce, Ovidiu "Kempes" Ioncu - voce, Tavi Pălan - tobe, Ramon Radosav - bas/vioară/voce și Cristian Păp - clape) s-au lăsat așteptați aproape o oră. Firma organizatoare n-a reușit nici de această dată să fie punctuală. Albumul **Destin** a fost înregistrat la Magic Sound Production din București, la începutul acestui an. Concepția și execuția noii embleme a grupului îi aparține lui Leontin Cicoș, iar grafica este semnată de Adrian Ilie. Noul album urmează a fi lansat și la Timișoara. Nu se știe încă data exactă. În București, albumul va putea fi găsit la magazinele Muzica și Yamaha, precum și la toate punctele stradale de vânzare a casetelor Vivo.

V.P. Scurtu

❖ CONCURS ❖ CONCURS ❖ CONCURS ❖

10 DISCURI DINTRE CELE 1000 VĂ APARTIN

- Producătorii, C.M.M.C. și sponsorul Sabina Product, vă oferă șansa, vouă, celor din țară, care nu ajungeți la Galele Tele 7 abc, să intrați în posesia discurilor editate într-un tiraj de numai 1000 de exemplare.
1. La ce instrument a cântat Loredana Groza cînd era mică?
 2. Cu ce ocazie l-a înținit Loredana pe Tom Jones?
 3. Care sînt grupurile cu care a cântat Mona Roșoga?
 4. Unde și-a petrecut Mona Roșoga ultima vacanță?
 5. Cu care melodie și unde s-a lansat Daniela Györfi?
 6. În ce zodie este născută Daniela Györfi?
 7. În 1988 Gabriel Cotabita a obținut Marele Premiu. La care concurs, cu melodia cărui compozitor?
 8. Are vreo legătură Gabriel Cotabita cu muzica de film?
 9. Care dintre cei patru artiști a cântat la Sanremo și cînd?
 10. Cîți oțteni figurează pe albumul "Ediție Limitată nr. 4"?

INFO-CONTEST DYNAMIC NR. 6

Dintre cele 145 de răspunsuri corecte la nr. 5, în urma tragerii la sorți a ieșit numele **Alina Szabo, Gurghiu** 8-C-8, Reșița 1700. Răspunsul corect a fost într-adevăr **Depêche Mode**.

Întrebarea nr. 6 lăta cîteva repere istorice ale unei trupe, iar voi va trebui să ne furnizați numele și componența. Primul single, I Can't Explain, a apărut la 18 februarie 1965, intrînd în topul britanic; una dintre operele rock create a fost transpusă pe peliculă în 1975; în 1978 (la 7 septembrie) grupul a rămas fără baterist, din cauza drogurilor.

CONCURS ROCKA-ROLLA/POWER PLAY

Cîștigătorii celei de-a doua ediții

1. Marius Dineș (Arad)
2. Minu Helici (Botoșani)
3. Claudiu Cuceu (Zalău)

Vă rugăm să ne confirmați primirea premiilor (T-shirturi oferite de cele două firme și casete din partea V.P.R.)

TANGO MUSIC INTERNATIONAL, PRIN SC PARTNER SRL,

vă oferă:

Casete audio înregistrate, sigilate, peste 500 titluri din toate genurile, de cea mai bună calitate, la prețuri deosebit de avantajoase. Pentru relații suplimentare, privind oferta noastră, vă rugăm să ne contactați la tel/fax (048) 644361

Concurs Tango Nr. 3

Răspunsurile și cîștigătorii vor sosi după cea de-a 4-a etapă.

1. Eddy Grant a cântat cu
 - a. The Troggs
 - b. The Equals
 - c. The Rubettes
2. Mr. Tambourine Man a fost lansat în a. 1968, b. 1970, c. 1965 de a. Bob Dylan, b. The Byrds, c. Simon & Garfunkel
3. Cum se intitulează albumul pe care figurează melodia "Friday I'm In Love" și în ce an a apărut?

Ce face Compactul?

Pentru a-i liniști pe lansatorii de zvonuri cum că trupa bucureșteană n-ar mai exista, ne-am interesat la sursă și am aflat că pe 12 mai se va afla la Constanța, pe 27 mai - la Cluj-Napoca (împreună cu Holograf), în iunie va participa la un concert sponsorizat de Coca Cola Iași și apoi în București va cînta în aer liber la un mare show, despre care vom primi amănunte la timpul potrivit. Firma Poker pregătește lansarea albumului, casetei și CD-ului "Mă voi întoarce". Un alt proiect apropiat este și spectacolul unplugged cu toate succesele Compact (de la înființare pînă acum). Așadar, Adrian Ordean & Co se mișcă, deci există!

Veți fi ROMANTICI pe două frecvențe

Radio Romantic emite atît în bandă est, pe frecvența de 72.68 FM Stereo, cît și în bandă vest, pe 101.7 FM Stereo, 24 de ore din 24! Singurul post independent care poate fi ascultat cu orice fel de aparat de radio.

TOP SLOW - Radio Romantic ediția 10

1. Love Can Build A Bridge - Cher, Hynde & Cherry, 2. The Only One - Gun, 3. I Live My Life For You - Firehouse, 4. Julia Says - Wet Wet Wet, 5. The Long Black Veil - The Chieftains & Mick Jagger, 6. Glory Box - Portishead, 7. Power Of Two - Indigo Girls, 8. Learn To Be Still - The Eagles, 9. High And Dry - Radiohead, 10. Perfect Day - Duran Duran.

Propuneri: Have You Ever Really Loved A Woman? - Bryan Adams, Back For Good - Take That

Topul este realizat și prezentat de Ioana-Laura Pașca și se difuzează sîmbătă de la ora 12.00.

Antena 1 - Top 5+5

1. O viață, un destin - Monica Anghel, 2. Pentru viața mea - Oana Sirbu, 3. I Still Love You - Mona Roșoga, 4. Dragă vecină - Silvia Dumitrescu, 5. Nu vreau - Corina Dogaru, 6. Coming Out Of The Maze - Floare Albastră, 7. Foolish Mind - Banana Taste, 8. Oare de ce - Georgeta Cernat, 9. Biografia unui derbedeu - Doru Tușiu, 10. Peace - Mariana Turcanu.

Propuneri: Trece-o zi, trece-o noapte - Adrian Romescu

Clasamentele și propunerile voastre sînt așteptate pe adresa RTV Antena 1, șos. București-Ploiești nr. 25-27, sector 1, București.

Realizatori
Dana Crivăț
Florentin Milcof

ALTAR LA ZALĂU

Pe 13 aprilie, la Casa Armatei din localitate, a concertat trupa clujeană Altar, în prezența a cca. 300 de spectatori. Majoritatea melodiilor au fost cele care vor figura pe al doilea album, intitulat **Stop The Silence**.

În deschidere a evoluat grupul **Corruption**, din Zalău. Firma **Publimesc Audio-Video** a organizat, iar **Compact Cluj** a sonorizat.

Daniel Mureșan

Brașovul nu se lasă

Locul obișnuit pentru desfășurarea unui concert rock în Brașov se pare că este Rectoratul. Sala de concert s-a dovedit neîncăpătoare pentru iubitorii rockului din Brașov și împrejurimi. Cap de afiș și organizatori au fost **Nation's Slum**, iar printre invitați s-au numărat **Hodoronc Tronc** și **New Age**. Concertul a început în jurul orei 18.00 cu recitalul brașovenilor **Hodoronc Tronc**, trupă ce-i reunește în componența sa pe Călin "Turu" Turcanu (c), Laurian "Casanova" Cozma (v), Tavi Munteanu (t) și Marius Ghinea (bas).

Cei patru se pot mîndri cu un repertoriu bogat, cuprinzînd piesele "Hard Core", "Original", "Dezastru", "Ra", "Oniric", "Thrash", "România", "Ol", "Nervi", "Corect", "Nerv", "Casanova". Show-ul brașovenilor s-a încheiat cu o dezlănțuire generală la bine cunoscuta piesă "Viață-n Brașov". Au urmat slow-deatherii suceveni **New Age** (Eduard Ilăș-v, Marius Gabrilescu - c, Florin Jamț - bas, Mihai Bilancă - vioară și Florian Bruja - t), aflați pentru prima dată în fața publicului brașovean, care a primit cum se cuvine piesele de rezistență: "Lost Life", "For All The Suffering", "Sacerdoci" și "Satanic Prophecy". Ultima parte a programului a aparținut trupei **Nation's Slum**, trupă ce nu mai are nevoie de nici o prezentare. Trupa a dovedit încă o dată profesionalism prin execuția desăvîrșită a unor piese precum "Fist In Your Mouth", "Sick Shit", "Dagegen", "Under My Dead Brain Waves", "Elevator To Hell", toate incluse pe caseta demo "Against". Entuziasmul rockabilor brașoveni a dovedit că astfel de concerte vor fi întotdeauna bine primite.

Carmen Vioreanu

Adrian Berinde și-a lansat CD-ul de ziua lui, la ora la care s-a născut!

★ S-a născut la 4 mai 1958, chiar la ora 11.00, și i-a plăcut muzica de când se știe. Adrian Berinde trăiește în Elveția din 1983, unde s-a afirmat ca pictor de talent. Azi este și om de afaceri, iar de cinci luni e cîntăreț. A venit în țară permanent și, constatînd lipsurile oamenilor de muzică de aici (în primul rînd la

Cluj, orașul său natal), a decis să-i ajute. Studioul Taurus s-a născut în

1993 și este "o biserică unde se creează muzică". ★ Oamenii de bază ai patronului Adrian Berinde sînt Călin Deac (director), Sandy Deac (inginer de sunet, actualmente la studii în Italia, pentru a se specializa), Ovidiu Buhățel (inginer de sunet) și Jimi El Lako (chitarist de studio deosebit de valoros). ★ Albumul (CD și casetă) Absent (titlul se referă și la absența îndelungată din țară) s-a născut în urma unui an extrem de dificil pentru Adrian. Materialul muzical îi aparține (muzică și text) și l-a finalizat în noiembrie trecut. ★ Piesa "Despleită" a fost compusă de bunul său prieten, Jean P. Huser, muzician și plastician elvețian foarte cunoscut în Franța, unde a scos 15 discuri de-a lungul anilor. După reorchestrare, melodia a căpătat alte valențe decît originalul. ★ Unele poezii scrise de A.B. vor constitui materialul unui one-man-show susținut de actorul clujean Marius Bodochi la Teatrul Național din Cluj. ★ Discul este distribuit și în Elveția, unde s-a realizat și masterul și presarea (la Sony). ★ Un videoclip ("Albe scrisori") cu filmări și idei proprii este montat și

postprocesat de către Mircea Octavian Kiraly, iar altul va fi realizat la Cluj (melodia "De-o umbră", cu scenariul semnat tot de A.B.). ★ Muzica lui Adrian trece prin neo-baroc, pop și hard-rock melodios. ★ Piesa "Amigos Poncho" (doar titlul e în spaniolă) îi este dedicată unui bun prieten, Dan Botez, un mare scafandru decedat anul trecut, într-un mod dramatic. ★ Așa cum spunea Adrian, a fost un an

deosebit de greu, iar acest CD a însemnat o formă de descărcare, fiind produsul trăirilor unui om care iubește efectiv muzica. Acest lucru îl veți simți ascultîndu-i vocea. ★ Despre Studioul Taurus vom mai avea ocazia să scriem, dar pînă atunci vi-l recomandăm cu argumente profesionale. ★ Nu ratați caseta sau CD-ul Absent, produse de Adrian Berinde & Taurus!

A.P.

COLȚIȘORUL VIZITATORULUI

Lipsa de spațiu ne obligă doar la o simplă enumerare a celor care au trecut prin redacție, dar altă dată povestim mai mult: Geanina Olaru, Cristina Andrei, Mariana Turcanu, Loredana Groza, Dan Iagnov, Gabriel Cotaș, Teo Peter, Adrian Berinde, Silivia Dumitrescu, Sarmalele Reci, Quo Vadis, Dinel Tollea, Floare Albastră (1/5) și Alexandru Andrieș.

LAURA STOICA în Finlanda

Ea, Laura, va fi cea care va reprezenta anul acesta România la "Midnight Sun Song Festival '95", concurs ce se va desfășura în perioada 30 mai-3 iunie, la Lahti, în Finlanda. Laura se va prezenta în concursul de interpretare cu o piesă din repertoriul ei și cu una, "I'm Gonna Win This Time", aleasă dintre cele 45 de piese trimise de către organizatorii finlandezi.

Top T'95 - Buzău

Fundația pentru Tineret, în colaborare cu Direcția pentru Tineret și Sport, organizează, în perioada 16-18 iunie, ediția a XI-a a unui festival de tradiție. A se reține că nu va fi concurs!

Formațiile interesate să participe sînt rugate să trimită pe adresa Fundației, curriculum vitae, casetă demo, fotografie 9x13, pînă la data de 1 iunie. Selecția va avea loc în ziua de 3 iunie. Organizatorii așteaptă și oferte de colaborare și sponsorizare. Adresa necesară: Fundația pentru Tineret Buzău, str. Mesteacănului nr. 1, cod 5100, telefon 038/413541.

REMEMBER MIHAELA RUNCEANU

Pe 4 mai, Mihaela Runceanu ar fi împlinit 40 de ani. În aceeași zi, la Centrul Creației Populare al Municipiului București a avut loc înfîlnirea membrilor Fan Clubului Mihaela Runceanu, care au organizat un spectacol cu o dublă încărcătură emoțională: aniversarea zilei de naștere a regretatei interprete și a cinci ani de existență a clubului. Spectacolul a fost susținut alături de membrii clubului cit și de invitați ai acestora, tineri interpreți de muzică ușoară. Printre oaspeți s-au aflat compozitorul și textierul Angel Grigoriu, compozitorul Dinu Giurgiu, solista Marina Florea (fostă elevă a Mihaelei Runceanu). De asemenea, dintre foștii elevi care deja s-au lansat pe scenele muzicii ușoare au fost prezenți Costel Gafincu, Constantin Bruj, Mircea Zamfirescu, Mircea Brinzan, Marlene Marchis. Scurte recitaluri au mai susținut Mirela Iancu, Florentina Ungureanu, Leocadia

Romilă și Mihai Onilă. La spectacol a fost prezent și fondatorul clubului, Mihai Bogatu. Din păcate, profesoara Mihaelei Runceanu, Nina Bercaru, nu a putut fi prezentă la această manifestare. Președintelui clubului, Sorin Stoleru, ne-a primit cu amabilitate, motiv pentru care promitem să fim prezenți și la alte manifestări pe care le va organiza.

Valentin Popa-Scurtu

METROPOL a pornit la drum

Vineri, 28 aprilie, a avut loc deschiderea oficială a magazinului Metropol, situat în Șoseaua Colentina nr. 25. Avînd un aspect cit se poate de modern, magazinul va oferi spre cumpărare CD-uri (peste 500 de titluri) la prețul de 15.000 de lei, casete audio, înregistrate în studiourile firmei Music Factory, la prețul de 2.000 de lei, casete video și audio neînregistrate, jocuri pe calculator, computere și o gamă largă de echipamente de discotecă. Nu peste multă vreme, tot aici veți putea beneficia de înregistrări la comandă, de pe un CD sau bandă de magnetofon. Vă vor sta la dispoziție cataloage cuprinzînd peste 3.000 de titluri. Programul de funcționare al magazinului este de luni pînă sîmbătă, între orele 10.00 și 20.00. "Nu am deschis acest magazin din dorința de a face bani - ne-a precizat managerul firmei, Mielu Grigore - am vrut, în primul rînd, să-mi realizez un vis pe care-l aveam de foarte multă vreme. Sînt un mare iubitor de muzică și sper să pot satisface cit mai mult cerințele clienților noștri". Mult succes Metropol!

Valentin Popa-Scurtu

Vivo Live Rock Night

13-14 mai

Revista Gașca, VIVO Prodcom și Sabina Product organizează un adevărat maraton rock la Sala Polivalentă. Startul se dă sîmbătă, 13 mai, de la ora 18.00, iar finalul va fi duminică, în jurul orei 5.00 dimineața. Producători executivi: TVR și editura Phoenix. Vor participa grupurile Bloodbath (Novi Sad), Cuibul (Chișinău), Cargo, Neurotica, Chin (Timișoara), Compact Cluj, Antract (Rîmnicu Vilcea), Ura De După Ușă (Zănești), Pasărea Colibri, Sarmalele Reci, Metrock, Vank, Tectonic, Voltaj '88 și Voltaj!

Vă puteți aștepta la surprize, avînd în vedere numărul mare de grupuri care și-au exprimat dorința de a participa la acest eveniment.

Informații suplimentare puteți obține la telefoanele 614.77.04 și 647.87.09. Biletele se găsesc la Sala Polivalentă, Magazinul Muzica, difuzorii de casete VIVO. Prețul de 5000 lei include în sine și un premiu din partea organizatorilor. Fiecare bilet (nu le aruncați după intrare!) reprezintă un cadou (casete, T-shirturi, reviste, C.D.-uri).

Sonorizarea va fi asigurată de Edgar Surin Music Production. Sponsor: Daniel's International, Radio Z, Radio Alfa, Radio XXI, Travel Protguard, Fundația pentru Tineret a Municipiului București, VOX POP ROCK.

Correspondență din Ploiești

Ce-a de-a 11-a ediție a Festivalului interjudețean de interpretare a muzicii ușoare, "Cînd castanii înfloresc" s-a desfășurat la Ploiești, în perioada 3-6 mai. Din juru au făcut parte Vasile Donose (președinte), Titus Andrei, Nicoleta Păun, Viorel Gavrilă. Dintre cei 18 finaliști, au fost premiați 10. S-au acordat, pe lîngă cele trei premii clasice, și un premiu special, acordat Loredanei Rusu din Galați, și șase mențiuni. Premiul I a revenit Ramonei Oțelea (15 ani), din Constanța. Irimia Mihai (18 ani), reprezentantul Prahovei, a cîștigat Premiul II. Lia Zamfirescu, din București, s-a întors acasă cu Premiul III. Mențiuni: Roxana Ghica, Elena Șelaru, Adela Dumitrache, Cristian Herea (toți prahoveni), Bogdan Ionita (Buzău) și Costel Păunescu (București).

Întregul festival, inclusiv recitalurile susținute de Daniela Györfi, Sanda Ladoși și de baletul Teatrului de Revistă din Ploiești, a fost prezentat de către Octavian Ursulescu. (Maria Triandafil)

Atenție, angeliștilor!

O singură interpretă, un singur compozitor, un disc de succes. Cele zece piese ("Tu, Iubirea mea", "Singurătatea", "Viața merge înainte", "Cheamă iubirea, ad-o-napoi", "De m-ai mințit", "Ce-ar fi să fii", "Voi rîde iar", "Nu-mi lua iubirea", "Nu meritai", "Să ne reamintim") aparțin compozitorului Marius Teicu, care chiar în ziua lansării discului și a casetei (9 mai) și-a aniversat ziua de naștere. Angela Similea este cea care prin glasul ei a făcut ca aceste cîntece să dăinuie în timp. Dacă fanii Angelei Similea și iubitorii muzicii lui Marius Teicu beneficiază de un disc și o casetă intitulate "Succese", se datorează Casei de discuri Eurostar.

RADIO 2M+
92.7 FM 2M+
București

ROM TOP SRL ed. nr. 17 (7 mai)

1. Dusty Road Blues - Quo Vadis, 2. Without You - ZOB, 3. Angel - Underground Bad Guys, 4. Toți sîntem puțin luați - Pasărea Colibri, 5. Călatorul prin nouri - Sfinx, 6. Așa e viața mea - Celelalte Cuvinte, 7. Watch Out - Help, 8. Joe - Crown, 9. Cosmar - Cronos, 10. Absent - Adrian Berinde, 11. Waiting For The Darkness - Survolaj, 12. Mugur de fluiet - Phoenix, 13. Născută toamna - Loredana Groza, 14. Bogdan Barosan - Direcția 5, 15. Cui îi pasă - Laura Stoica.

Stă să intre: Your Smile - Quartz

Propuneri: Memorialul durerii - Memorialul durerii, Antenocratul - Unicorn lelele - Cargo.

Topul se difuzează în fiecare duminică între orele 18.00-20.00.

Realizator: Cristi Chirculescu

BUCUREȘTI
96,1 FM
IASI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

radio
CONTACT

PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

COMPANIA DE SUNET - Studioul B'INISOR

București, str. Inalbor nr. 3, sect. 2, tel. 012 11 81

COMPANIA DE SUNET srl asigură la Studioul B'INISOR:
- Înregistrări (demo, albume etc.)
- Spațiu de repetiții cu instrumente
- Producție de casete audio.
Contacte zilnice la tel.: 642.41.84.

Această pagină aparține
direct de proiectul

COCA COLA LIVE JAZZ BLUES TOUR '95
TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ
MINISTERUL CULTURII

COCA - COLA (R) SUPER BLUES FESTIVAL - BUCUREȘTI '95 SALA PALATULUI PROGRAM

22 MAI, ORA 18,30

• THE NIGHTLOSERS

• ELECTRIC RED

ROOSTERS

• SYDNEY ELLIS &

WHITE EAGLE

BLUES BAND

(S.U.A.)

23 MAI,

ORA 18,30

• ALBITER BLUES COMPANY

• SOFIA BLUES BAND (BULGARIA)

• JAN HARRINGTON (S.U.A.)

& KENN LENDING BLUES BAND

(DANEMARCA)

24 MAI, ORA 19,00

• A.G. WEINBERGER

• JOHN MAYALL

& THE BLUESBREAKERS

(ANGLIA, S.U.A.)

Prezintă: FLORIAN PITTIȘ

Realizator: ALEXANDRU ȘIPA

A.G. WEINBERGER

Sponsori: PARALELA 45,
HOTEL INTERCONTINENTAL,
NATIONAL PROTGUARD, EUROSTAR, ELICOM,
RESTAURANTUL DISCO HERĂSTRĂU,
TIPOGRAFIA QUETRAZ, RADIO CONTACT,
TINERETUL LIBER, VOX POP & ROCK

SYDNEY ELLIS & WHITE EAGLE BLUES BAND

Există câteva coincidențe surprinzătoare între drumul parcurs de Sydney Ellis, pentru a atinge consacrația în cariera artistică, și cel urmat de Jan Harrington. Ambele, artiste de culoare, s-au născut în Cleveland - Ohio și au luat contact cu muzica încă din copilărie, când cântau gospel și spirituals în corul bisericii baptiste. Atât Sydney, cât și Jan s-au afirmat în Los Angeles și s-au stabilit, începând cu anii '80, în Europa, devenind două vedete extrem de apreciate pe scenele de jazz din Germania, Franța, Danemarca, Suedia sau Elveția. În plus, ambele sînt considerate demne urmașe ale celebrei Dinah Washington.

Spre deosebire de Jan Harrington, în adolescență Sydney Ellis nu s-a gândit nici un moment că va ajunge o adevărată vedetă, cîntînd exclusiv din plăcere. Mai mult, la o vîrstă extrem de fragedă, șaptesprezece ani, s-a căsătorit, iar la 25 de ani era deja mama mai multor copii. Care altă femeie, într-o situație asemănătoare, s-ar mai fi gîndit la o carieră artistică? Și totuși, la 35 de ani, după ce-a divorțat de primul soț și l-a cunoscut pe Kevin, actualul său soț și manager, Sydney s-a simțit încurajată permanent să-și afirme talentul nativ pe scenă și să scrie propriile sale piese. Succesul nu a întîrziat să apară, astfel că, în 1993, susține peste 200 de concerte în sudul Californiei, extrem de apreciate de public și de critica de specialitate. Concertează alături de un

clarinetist și saxofonist de mare valoare, Steve Hooks, pianistul Paul Amrod și bateristul Chris Springet. Hooks, un muzician înnașcut, care cîntă la pian și apoi la saxofon încă de la 5 ani, originar din Iowa, reușește să pună în valoare cum nu se putea mai bine disponibilitățile vocale ale lui Sydney Ellis, astfel că CD-urile "Coffee House Blues", "Yes Mama Band" și "Goin' Home" vor avea o bună vînzare, bucurîndu-se și de aprecieri critice remarcabile, fiind invitați să apară în numeroase emisiuni TV și încheind un contract pentru un lung turneu european, în urma căruia cîntăreața se stabilește la Freiburg - Germania.

Critica muzicală europeană, care, după cum se știe, este mult mai "pretentioasă" decît cea americană, nu conține cu laudele la adresa lui Sydney Ellis, considerînd că este o artistă cu o personalitate extrem de puternică, sensibilă, avînd voce plină de energie și o întindere vocală remarcabilă, care-i permite să abordeze cu aceeași ușurință un repertoriu extrem de complex, format din gospel, blues, jazz tradițional, spirituals, soul sau country.

Pe scena Sălii Palatului Sydney Ellis va fi acompaniată de grupul White Eagle Blues Band, alcătuit din cîțiva muzicieni americani de cîtă valoare: Ray Frick - vocals, Alfred McCrary - organ, piano, Bob Rückerl - saxophone, Garry Crosby - bass și Brian Abrahams - drums.

Nelu Stratone

MARCEL AVRAM MAMA CONCERTS & RAU

ROCK MANIA FESTIVAL

Despre conferința de presă din 27 aprilie, pe care noi am anunțat-o pe coperta numărului trecut, ați aflat desigur amănuntele esențiale. Rezumăm pentru cei care nu au timp sau bani să citească pestrița presă românească. ● Pe 16 iulie vom avea concertul promis, cu Rod Stewart, Joe Cocker, Eros Ramazzotti și cele două grupuri românești desemnate de organizatori, Timpuri Noi și Holograf. ● S-au făcut referiri la durata concertului, dar noi considerăm aspectul neesențial. Important e să știm din timp ora începerii. ● Prețul biletelor n-a fost încă definitiv, fiind dependent de calculul cheltuielilor ce se impun și contribuțiile unor sponsori. S-a menționat o sumă de 10-12 dolari. ● Coca Cola Live!, un proiect care aduce în fiecare săptămînă 10 concerte înregistrate, nu se rezumă doar la relația cu ascultătorii din casele lor, ci ne îndeamnă să fim prezenți pe Stadionul Național pe 16 iulie. 29 de posturi de radio din țară (lista lor o veți regăsi în numărul viitor) beneficiază de interviuri inedite, informații de ultimă oră și programe live cu mari vedete ca Bryan Adams, Whitney Houston, Yes, Scorpions, Eric Clapton, Crowded House, Aerosmith și mulți alții despre care am scris în această pagină specială Coca Cola Live! ● Unii colegi s-au oprit la personalitatea lui Marcel Avram, alții la biografiile pre sau prea scurte ale celor care vor veni. Despre cel care ne oferă acest dar, noi am scris atît în 1992 cît și mai recent, cînd revista americană Billboard i-a consacrat 28 de pagini. Un interviu ne-a fost promis și-l vom avea la momentul potrivit. Portretele și discografiile musafirilor le pregătim pentru o ediție specială ce va ieși chiar în ziua marelui show. ● La Disco Vox Maris au fost foarte mulți ziaristi, precum și personalități din diferite domenii care se vor implica în organizare. Primirea a fost impecabilă, toată lumea a primit o mapă cu date esențiale, Coca

Cola la discreție și gustări copioase. ● Totuși a lipsit ceva. Întrebările din partea celor veniți să-și informeze cititorii. Astfel Marcel Avram, Paul Oprea, reprezentanții firmei Coca Cola România au scăpat ușor. ● Un Birou de Presă va funcționa foarte curînd (poate chiar de săptămîna viitoare), iar echipa V.P.R. va fi pe aproape. ● Despre etapele organizării, despre mișcările celor de la C.M.M.C. (promotor local), Tele 7 abc, Radio 2M+ și Romsat, legate de acest eveniment veți afla cu siguranță citindu-ne cu fidelitate. ● Vă asigurăm că vom avea concursuri pentru obținerea unor bilete. ● Și pentru a vă da un sfat pragmatic, vă sugerăm să le spuneți părinților (în caz că se situează în zona celor 35-55 de ani, despre ce va fi în iulie și sigur vă vor ruga să le procurați bilete. Și cum nu vă pot lăsa singuri acasă, veți merge împreună, chiar dacă bugetul familiei va fi nițel zdruncinat. Cocker și Stewart nu prea au șanse să mai vină aici în următorii 50 de ani. În plus,

va fi un bun moment de reconciliere familială cu pretext pop-rock. Care se va repeta, așa cum ne-a anunțat public Marcel Avram, an de an. ● Le sugerăm patronilor de agenții de turism să nu rateze momentul, pregătind deplasări masive de pop-rockerime spre Capitală.

Jan Harrington & Ken Lending Blues Band

Cei care au avut posibilitatea s-o asculte pe Jan Harrington au comparat-o adeseori cu celebrele regine ale bluesului, Billie Holiday și Dinah Washington. Aceeași manieră interpretativă, o excelentă comunicare cu publicul și o tehnică vocală perfectă îi permit să abordeze cu ușurință genuri muzicale diferite: gospel, rhythm & blues, rock, soul, country, pop sau jazz. Născută în Cleveland - Ohio, Jan Harrington cîntă încă din copilărie. În adolescență studiază arta teatrală, devenind apoi actriță la Teatrul de Artă din Los Angeles. Cariera sa de cîntăreață începe în timpul războiului din Vietnam, cînd se oferă să susțină concerte pentru ridicarea moralului militarilor de la bazele armatei americane din Asia și Europa.

Din 1969 și pînă-n prezent a susținut concerte în peste 30 de țări, avînd numeroase înregistrări la radio și televiziune, precum și mai multe albume. Cîntînd alături de big-band-uri sau mici combo-uri, "această ființă caldă ca razele soarelui" (comparație ce-i aparține ziaristului Forrest Duke din Las Vegas), Jan Harrington are întotdeauna o

excelentă prestație, fiind o adevărată "one-woman-show", după cum afirma entuziasmat celebrul Lionel Hampton, după un concert susținut de ea la hotelul Hilton din San Francisco.

Dintre cele mai importante evenimente din cariera artistică a solistei vocale Jan Harrington menționăm: turneul american din 1973, cînd a fost invitată de Billy Daniels, distribuția în opera rock "Doi tineri din Verona", participarea la show-ul televizat "Days Of Our Lives", un rol în serialul "Joe Forrester", un contract de trei ani în Las Vegas, apariții în show-uri, alături de Frank Sinatra, Sammy Davis jr., Joan Armatrading, Jose Feliciano, Sonny & Cher, Eartha Kitt și mulți alții.

Stabilită în Germania, la Hamburg, colaborează în prezent cu Kenn Lending Blues Band, înregistrînd împreună un album cu un titlu extrem de sugestiv pentru temperamentul vulcanic al solistei, "Double Dynamite".

Formația daneză Kenn Lending Blues Band a fost înființată în anul 1980 de către excelentul chitarist și vocalist Kenn Lending (ex-Himmelexpressen și Damernes Magasin). După lansarea albumului de debut, "Kenn Lending Blues Band", apărut în 1981 la Dansk Sam Records, urmează o lungă colaborare cu două nume celebre ale jazzului, Champion Jack Dupree și Aron Burton. Participînd la mai multe festivaluri de jazz europene, Kenn Lending Blues Band devine extrem de cunoscută în Germania, Suedia, Elveția, Franța și Marea Britanie, înregistrînd pînă în prezent 20 de albume. Împreună cu Jan Harrington și Kenn Lending, vor cînta la București Brend Schultze - keyboards, Svenni Svafnisson - bass și Esben Bach - drums. (N.S.)

Oricât de zîmbitori sînt artiștii înaintea unui concert, emoțiile sînt mari. Abia după spectacol atmosfera se destinde. Abia atunci poți discuta cu ei. Așa că nu i-am lăsat nici să răsufle prea mult, să se dezmeticească și i-am și "atacat".

o parte mai... rock. Știi, eu mi-aș fi dorit să fiu bărbat și să fiu chitarist de rock. E un vis de-al meu, care nu se va realiza niciodată. Așa că am apelat la instrumentiști consacrați: Dragoș, Lapi, Cătălin, Andy și Gabi Basarabescu, plus Mădălina, Monica și Mirela, cele 3 M, care au format grupul vocal. Regret, dar numele de familie nu-l rețin, în general nu mă interesează. Apropo de cele 3M: vor cînta alături de mine și de grupul Gentilom, un grup de acompaniament cu care voi lucra și care va fi condus de Gabriel Basarabescu. Deocamdată el este cert, în rest, căutăm instrumentiști serioși. Buni sînt mulți, dar serioși puțini.

Gabriel Cotabiță:

"Știu că am făcut și câteva greșeli".

Pe el nu l-am abordat imediat după concert. Am învățat cu cîțiva ani în urmă că e mult mai bine să discuți cu el "la rece", așa, la două zile după recital, pentru a fi "într-adevăr obiectiv".

"În primul rînd trebuie spus că e foarte bine că există această Gală. Sigur, dacă vrei, poți să-i găsești suficiente defecte, dar în timp, ele se vor remedia. Faptul că cineva s-a gîndit ca, lunar, să prezinte publicului o serie de artiști, că artiștilor le-a oferit posibilitatea de a cînta cu trupa, ceea ce azi e destul de greu, e un pas înainte. Pentru unii, neobișnuiți, cîntatul cu trupă poate fi și un dezavantaj. Eu m-am simțit foarte bine pe scenă. Și cred că și Cătălin Tuță (claviaturi), Mihai Coman (claviaturi), Andy Nucă (chitară), Răzvan Lupu, Lapi cum îi spun prietenii (tobe), Dragoș Docan (bas). De fapt, Dragoș mi-a și spus că n-ar fi rău să mai repetăm experiența și cu alte ocazii. Eu, de fapt, îmi doresc demult să cînt cu trupă, dar... Nu prea sînt azi organizatori de spectacole care să fie fericiți să audă că nu vîi doar cu banda magnetică. Emoții am avut, chiar mari. Știu că am făcut și

cîteva greșeli. Publicul nu le-a sesizat. Dar e suficient că eu le știu. Eu sînt încă un solist contestat, un solist pe care iubitorii rockului nu-l iartă că i-a trădat, iar adepții genului pop nu l-au asimilat pe deplin. Toți artiștii au parte de păreri pro și contra. Poate pentru unii, piesele alese de mine în acest recital au fost o surpriză. Nici n-am pășit bine pe scenă și unii au și strigat "Domnișoară nu pleca". N-am cîntat-o. Am ales în primul rînd piese de pe albumul "Prizonier", pentru că ele se pretează mai mult la a fi cîntate cu trupă. Așa au și fost concepute, chiar dacă s-a lucrat cu sintetizatoare. Iar pentru părțile care nu puteau fi interpretate, au suprapus cîntatul live cu DAT-ul. E un procedeu care se folosește des în lume. Iar Dragoș Docan Band s-a descurcat admirabil. Toți sînt instrumentiști foarte buni. Eu am fost mult mai degajat. E și normal. Cînd ești singur pe scenă, toate privirile sînt ațintite asupra ta. Îți este studiat fiecare gest, fiecare mișcare. Așa, atenția publicului este dispersată. Și cel puțin eu mă simt mult mai bine. Din punct de vedere al sunetului, sînt două aspecte. Sunetul de monitorizare (ceea ce se aude pe scenă) a fost fără greșală. Și din informațiile pe care le am de la oamenii care au fost în sală, știu că și sunetul de sală a fost bun. S-a auzit cel mai bine dintre toate Galele, de unde rezultă (ceea ce eu știu deja) că Adi Ordean, pe lîngă faptul că este un bun chitarist, este și un foarte bun inginer de sunet. Vreau să mulțumesc și echipei tehnice, pentru amabilitatea și solitudinea de care a dat dovadă aflat la repetiții, cît și în timpul spectacolului".

Loredana Groza:

"O nouă formulă de trupă, cu doi bateriști"

"Mi-a plăcut foarte mult de la început ideea organizatorilor de a face aceste spectacole lunare pentru publicul bucureștean. Și chiar dacă ziua acestui concert nu a fost foarte bine aleasă, fiind cu două zile înainte de 1 Mai, chiar prima zi de week-end, au fost neașteptat de mulți spectatori, care, spre bucuria mea și nu numai, au fost foarte aproape de muzica pe care am cîntat-o. Ceea ce am adus nou în acest concert, față de alte concerte live ale mele, a fost formula trupei, puțin diferită de cea cu care am cîntat pînă acum. Am avut doi bateriști, pe Marius "Tete" Keseri și Tudy Zaharescu, la bas pe Eugen Tegu, la chitară acustică și electrică pe Marian Ionescu, pe Ionel Tudor la pian, Manuel Savu la chitară solo, Nicu Tănase la saxofon, Emil Bîzgă la trompetă, Cornel Oancea-trombon, Emanuel Gheorghiu "Fisă" - claviaturi, Anca, Luminița și Cătălina - backing vocals. Pentru mine nu a fost o experiență inedită, pentru că lucrez de multă vreme cu acești instrumentiști, între noi s-a legat o prietenie și deci repetițiile sînt o plăcere pentru toți. Sper ca și cea ce va fi transmis pe Tele 7 abc să reflecte cît mai de aproape atmosfera din sală și de pe scenă. Emoții am înaintea oricărui concert, e normal, dar în seara aceasta emoțiile au fost mai mari, pentru că am prezentat în primă audiere patru piese de pe noul meu album "Născută toamna". Spre bucuria mea, ele au plăcut publicului. Probleme tehnice nu au fost, și în monitorizarea de pe scenă și în sală s-a auzit chiar bine. Aș vrea ca acest tip de spectacole să fie organizate și în alte mari orașe din țară, numai așa vom putea scăpa de sușe. Publicul merită acest efort".

Daniela Györfi:

"Nu mi-e rușine de ceea ce am făcut..."

"Of, abia acum mă simt bine. O săptămînă am luat medicamente antistres. Am fost foarte agitată. Din anumite motive, nu am reușit să repetăm atît cît trebuia. Pentru un show ca al meu ar trebui repetat o lună de zile. Cred că sînt unicul caz în istoria muzicii românești, care s-a înfîlțit cu trupa de acompaniament doar de trei ori. Spre rușinea mea, nici nu știu cu cine am cîntat. Din trupă îi știu doar pe Dragoș Docan și pe Adrian Fundescu, care este clăparul meu. Insist, pentru mine, care sînt un om de show, doar trei repetiții sînt insuficiente. Eu nu cînt o piesă de la cap la coadă, așa cum este ea. Am nevoie, de exemplu, de o frază muzicală pe care eu să pot dansa, să mă pot destrăbăla. Și cu baletul m-am văzut doar o singură dată. Eu cred că nu a ieșit foarte rău. Nu sînt mulțumită, că așa sîntem noi femeile, veșnic nemulțumite, dar pot zice că nu mi-e rușine de ceea ce am făcut. Faptul că am cîntat prima nu m-a dezavantajat. Eu consider, că dacă ai ceva de spus, spui și prima și a treia și ultima. Nu asta contează. Pe undeva, chiar a fost mai bine așa, pentru că eu cînt de relativ puțin timp, față de colegii mei. Nu mă pot compara cu Loredana sau cu Gabriel Cotabiță, care, recunosc, sînt vedete. Ei au alte posibilități, altă experiență. Sînt însă fericită că am apărut într-o asemenea rețetă. Iar publicul a fost neașteptat de cald și de receptiv. M-am mirat și eu de cîți fani am. Chiar dacă am trei, eu sînt fericită, știu că nu cînt aiurea, că ei mă apreciază pentru ceea ce fac. M-au impresionat cei doi frați din Constanța, care au venit special pentru mine, la această Gală".

Mona Roșoga:

"Cred că a ieșit cel mai bine".

"Am fost îngrijorată de cum o să iasă, de cum o să sune... Eu zic că, în condițiile date, mai bine decît atît nu se putea. Sincer, cred că s-a atins punctul maxim, cred că a ieșit cel mai bine. Și tot sincer, aș fi preferat ca această Gală să se fi desfășurat la Sala Polivalentă. Cred că acolo ar fi fost altă atmosferă. Aici, la Sala Palatului, publicul a fost împărțit în două: o parte mai în formă, gata să danseze și să participe la spectacol, iar o altă parte sobră, păstrînd o ținută, așa cum o impune grandooarea sălii. E adevărat că și eu am

Pe 25 mai,
la Polivalentă
GALA TELE 7abc
la editia a V-a

Va fi o ediție rock, cu Iris, Conexiuni, Valeriu Sterian și Compania de Sunet, Celelalte Cuvinte. Sponsor principal și devotat va fi tot Sabina Product. Și producătorii rămîn pe poziție: C.M.M.C., Tele 7 abc și Radio 2M+. Luminița și sonorizarea vor fi asigurate de Holograf Production și Slinx Pro.

O gală adevărată

A patra ediție a Galelor TELE 7 abc a fost declarată o seară a muzicii pop românești. Și a fost un spectacol rotund, ca o pizza italienească de la mama ei, adică bine condimentată, groasă cît se poate și servită în patru porții - trei blonde și frumoase, iar a patra (apăn de bărbătească). Mai înfii o Scufița-Roșie, venită din pădurea fermecată, ne-a introdus în povestea muzicală pusă la cale de TELE 7 abc, asta după ce niște sosii Lucky Strike ale Albei-ca-Zăpada ne-au tratat cu țigări și cu bonbonuri Olips. Și astfel pregătiți, am gustat prima bucăciță. Da, o adevărată bucăciță ardeală și piperată a fost Daniela Györfi. Am savurat un strip-tease-muzical, în care sunetul a contat mai puțin (cel puțin pentru mine, care, una la mină, eram fără soție, a doua la mină, sînt inimos de cînd mă știu și cînd vizionez astfel de momente mi se infundă urechile!).

A urmat o solistă cu adevărat în creștere - Mona Roșoga. Un amalgam de voce adevărată și mișcări calculate, care te atrăgeau, te învăluiau într-o mantie feerică, încît vedeai picioarele suple și superbe ale Cerbului de Aur 1994.

Scufița a revenit în scenă pentru a anunța, într-un ton mult prea amical (care în pădure poate naște suspiciuni), pe singurul reprezentant al sexului tare muzical, Gabriel Cotabiță, un adevărat Gulliver al muzicii ușoare antiohtone. Și ceea ce a prezentat el a dat măsura valorii sale. Sunetul a fost excelent, iar aranjamentul muzical de excepție, ceea ce denotă zeci de ore de muncă asiduă în studio.

A venit rîndul blondei Lori să facemce. Sosită precum Frumoasa (proaspăt trezită) din Pădurea Adormită, ea a interpretat cîteva piese din repertoriul de ultimă oră, strecurînd și o piesă "Scorpions". De, fără un pic de senzații tari nu se poate construi un recital bun. Chiar dacă instrumentiștii s-au adunat în număr mare pe scenă. Și erau unul și unul.

Eu unul, m-am declarat satisfăcut de această gală pop, cu toate că știam ce mă așteaptă acasă, pentru că le zărisem în sală (cine le-o fi adus?) pe nevastă-mea și pe mama ei (mama ei!), care nu vor putea înțelege niciodată de ce seful m-a desemnat pe mine să fac cronică la acest spectacol cu fete albe de... blonde.

Marian

PLAY ■ PLAY ■ PLAY ■ PLAY

TORNADO - "Seven Days Of Heaven And Hell" (Demo/1994)

A/B: "There's No Justice/ The Dream Of A Sleepless/You're Full Of Lies/ Penitenciar Partners"

Al doilea demo al deatherilor bucureșteni (se pare, dizolvați între timp), își îndeplinește cu siguranță rolul pe care creatorii săi i-l-au conferit: de a face cunoscut grupul aceluia care n-au achiziționat anul trecut simpaticul debut "The Calm Before The Storm". Curățel produs și egal mixat (Apocalypse Records, cu Daniel Radu ca inginer de sunet), "Seven Days..." oscilează între slow-death, standard metal și thrash de circumstanță. Cel mai important pentru Andrei Gingă (c/v), Vlad Bușcă (b) și Radu Rogoveanu (t) este că și-au putut etala ideile muzicale corect, neapăsându-se (multe lucruri ar putea fi corectate, începând cu sunetul stresant al distorsului chitarei ritmice și terminând cu captarea defectuoasă a cînelor și fusului), reușind un produs de interes mediu pentru amatorii de metal extrem topit în creuzetul underground.

Contact: Telefon 7808505 (Vlad) sau 7895601 (Radu).

FARAON - "Stop The Violence" (Tape/1994)

A/B: "The Last Generation/ Stop The Violence/ Creier defect"

Înregistrat anul trecut în componența: Marius Salăgean (v), Nelu Brîndușan (c), Petre Corpodean (c), Sandu Salăjan (b), Csaba Janos (t), "Stop The Violence" este primul produs al talentaților clujeni, ani de-a rândul afirmați la festivalurile și concertele underground din țară. Foarte bine înregistrat și multumitor produs, materialul etalează trei piese thrash/death tehnice, corecte și minuțioase, agresive și totodată acaparatoare. Acumulările death (la nivelul vocilor) și inspirațiile doom, alături de dialogul interesant al chitărelor, constituie elemente inedite pentru un grup recunoscut până în urmă cu un an pentru constanța sa thrash de formare clasică (Bay Area). În plus, cea de-a treia piesă ("Creier defect") poate fi numită fără greșea o capodoperă, un exemplu de compoziție și melodicitate grefată suportului ritmic ultra speed (via Kreator), o felie de brutalitate eliberată de nonconformism. Un exemplu edificator pentru uriașul potențial creativ de care dispune compania lui Nelu Brîndușan.

Contact: Faraon c/o Nelu Brîndușan, Str. Nicolae Titulescu nr. 11-15, ap. 45, Cluj-Napoca/3400, jud. Cluj.

GRIMEGOD - "Under The Sad And Silent Sky" (Gmd Productions/1995)

A: "Tears In Paradise/My Dead Look/Kill Me Again/Silence"
B: "Godless Cry/Song Of My Beautiful End/I Lost You/In Quest"

Iată (în sfârșit) primul și cel mai adevărat album al deathului autohton. Am scris album și nu demo, pentru că o mulțime de factori mă susțin în această afirmație: calitatea bună a înregistrărilor (notă maximă pentru obscurul Pacific Home Studios din Arad), producători competenți și atenție la fiecare detaliu sonor (Theo, Boar & Grimegod), caseta manufacturată cu atenție și competență (liste tipărite atractive și lipite pe cele două fețe ale produsului), coperta color susținută de aceeași grafică superbă realizată tipografic pe hîrtie crețată, multiplicabilă și conținând alături de scurtele date informaționale, totalitatea versurilor). Muzical, asistăm la un regal: cele 4 piese de pe "Never Come Back" (votat neoficial de prietenii noștri "best demo 1994") plus patru titluri noi (My Dead Look/Song Of My Beautiful End/I Lost You/In Quest) în aproape 60 de minute de desfășurare sonoră. Un reușit slalom printre tot ceea ce poate reprezenta extremism melodic și compozițional la nivelul anilor '95: death metal fastuos și bombastic, claviaturi atmosferice sprijinite de tușe discrete, doomy melancolic și căderi în pasaje psiho-depresive, voce feminină de efect maxim exact în momentele cheie. Cel mai profesional produs al celui mai seducător grup underground, zămislit de death național în anii '90, Tibor (v), Aniela (v), Hoitu (c), Do (c), Danny (b), Ciungu (k) și Gabor (t) merită sincere felicitări, cu atât mai mult cu cât "Under The Sad..." nu seamănă în mod particular cu Anathema, My Dying Bride, Amorphis, The Gathering sau Crematory, sinteza elementelor comune acestor trupe formînd ael conglomerat propriu, pe care sperăm să-l obțină fiecare trupă actuală, dar al cărui secret foarte puțin îl află: sunetul personal. În cazul nostru lucrurile sînt clare: Grimegod au aflat cu siguranță formula reușitei.

Contact: P.O. Box 430, Arad, 2900.

FACE TO FACE
EVCE LO EVCE
KAPELA

O reintîlnire cu Kapela din Pitești este întotdeauna benefică și chiar necesară, putem zice, ținînd cont că la 15 martie grupul a sărbătorit patru ani de la înființare. Și mai bine de un an de cînd Bogdan Giurea (chitară solo), Robert Turcescu (voce/chitară ritmică), Coco Iconaru (tobe/voce) și George Badea (bas/voce) - în fotografie de la stînga la dreapta - activează în această componență, cea mai prolifică de la înființare. L-am abordat deci pe Robert, pentru a afla *Ce se mai întîmplă cu Kapela?*

R.T. - Pentru Pitești am continuat să fim aceiași deschizători de drumuri, noi am organizat cea dintîi gală locală, am realizat primele înregistrări radio și TV. Mai mult, în ziarul "Jurnalul de Argeș" toți membrii grupului au pozat în pielea goală (risete generale - n.n.)... Tot pe plan local am încercat să-i ajutăm puțin pe tinerii speed-metalisti din Blast. La nivel național au fost mai multe reușite...

Rep. - Care au culminat cu locul întîi obținut la Posada '94...

R.T. - Exact! Piese prezentate în recital și în concurs au fost difuzate alături de Radio România Tineret, cit și de Radio Europa Liberă (datorită lui Andrei Voiculescu, prezent la festival).

Rep. - Nici la capitolul "apariții TV" nu ați fost omiși.

R.T. - Într-adevăr, am tras două piese pentru emisiunea I.M.N., iar "Rock My Way" a obținut locul întîi, aducîndu-ne premiul de 200.000 de lei. Lucrăm la definitivarea

videoclipurilor "Rock My Way" și "Black City (Copsă Mică)", ajutate de firma Net Wire.

Rep. - La patru ani de la înființare se poate spune că sînteți pe cale de a depăși scena underground. Dar pe cînd primele produse discografice?

R.T. - Am realizat deja caseta demo "Kapela 1", care include piesele "Shot Gun", "Something New" (trase în martie '94 în Studioul B'nisor al lui Vali Sterian), "Angel Is The Fear", "Rock My Way" (imprimare în

septembrie, anul trecut, la Migas Real Compact) și "Black City (Copsă Mică)", realizată tot la M.R.C. și profit de ocazie pentru a-i adresa mulțumiri speciale lui Adi Ordean...

ACTUALITATE ROCKUL NOSTRU

THE ORDER

Remus (chitară), ultimul din dreapta, lipsă la apel în numărul anterior

★ Una dintre cele mai interesante manifestări la care am participat în ultimul timp s-a desfășurat marți, 25 aprilie la Giurgiu, fiind organizată de consiliul municipal local și inclusă în cadrul unei operațiuni mai ample (numită "Tîrgul Fermierilor"): concertul formațiilor rock Squishy Stool (din California, Statele Unite) și Floare Albastră. În fața unei săli arhipline (Teatrul Vlah), foarte receptivă și extrem de entuziasmată, s-au produs mai întîi bucurăsenii de la Floare Albastră. Mult mai obișnuiți cu scena în urma multelor apariții live din ultimele luni, cei cinci instrumentiști (ajutați la percuție auxiliară de Dănuț Constantin) au prezentat alături de compozițiile recentului disc "Coming Out Of The Maze", cit și consistente coveruri ale jazz-rockului internațional: "Electric City" (Chick Corea), "Cameleonul" (H. Hancock), "Hello, Dolly" (L. Armstrong). Într-o atmosferă de-a dreptul sărbătorească și-au făcut apariția americanii din Squishy Stool, care au fost prezenți pe scurt în fața publicului. Am aflat că liderul trupei, Jerry Tikk (v/b) este născut în Washington D.C. și are 29 de ani, jubește fotbalul american, a practicat mai multe sporturi și este un mare fan al trupei School And Fish, pe care o considera "cea mai bună formație din lume". Allan Taylor (c/v) este originar din California, are 23 de ani, cîntă de doi ani la chitară și practică joggingul. Trupele sale preferate se numesc Black Sabbath și The Doors. Tom Murray (c, solo) are 27 de ani și vine din Boston. Ani întregi a studiat vioara, iar de 7 ani este chitarist. Iubește (atenție!) fotbalul european, iar dintre muzicieni are un mare respect pentru Jimi Hendrix. Mezinul trupei este Johnny Matei (Matthew) și s-a născut cu 15 ani în urmă la... București. Cîntă de 4 ani la baterie (și este un veritabil talent), practică ciclismul, citește mult S.F. și ascultă Scorpions. Trupa s-a format în ianuarie 1995, dar cîntă legat și coerent, într-un mod pe care multe grupuri de la noi, cu ani buni de repetiții în spate, l-ar putea învidia. Ca la majoritatea noilor trupe americane, stilul este definit cu claritate, rezultatul compozițiilor comune fiind un amestec original de hard rock, punk, funky cu elemente personale, un fel de "show-hardcore".

genul clasic, folosindu-ne în același timp de aceeași manieră brutală, gen Deicide, care ne inspiră. Menționăm că repetăm în clubul U.D.D.U., avînd (nevoie de) o groază de scule". Trupa poate fi contactată la adresa: Dan Bărbulescu, str. Oituz, bl. 2, sc. B, ap. 18, Zărnești/2224, jud. Brașov, sau la telefonul 068/222075 (Florin).

Gabi Gomboș

Rep. - Specificația "Not For Sale" de pe coperta casetei stîrnete oarecum nedumerire...

R.T. - Este un material exclusiv promoțional, destinat posturilor de radio, redacțiilor din presă, într-un cuvînt reprezentanților mass-media. De altfel a și fost difuzat la Uniplus, Fun Radio, V.N.D., România Tineret, Radio Total și de posturile din Buzău, Craiova și Pitești... Nu ne gîndim să ne vindem materialul, deoarece vrem ca impactul primului nostru LP să fie maxim. Am

Curtea de Argeș, Cîmpulung - excelent public - și Pitești. Trebuia să apărăm la Rock Fest Timișoara (unde am fost selecționați pe poziția 7 din 70 de trupe), dar s-a amînat. În august s-ar putea să cîntăm în Franța la invitația unor oameni îndrăgostiți de muzica grupului...

Rep. - Ascultînd noile voastre piese am observat că nu prea mai pastrați din vechiul stil "glam" al perioadei Metal Fan '93 sau al concertelor cu Fish pe bas.

R.T. - Am revenit la soundul agresiv de heavy pur și dorim ca etichetarea "glam" să iasă din vocabularul Kapela. În acest context, am renunțat la toate piesele vechi. Noile noastre piese, lucrate cu excelentul basist și textier George Badea, încearcă să elimine șabloanele heavy-metal, prin transformarea și adaptarea curentelor hard, blues, heavy, power la un stil propriu, numit de băieți "metal de la A la Z".

Rep. - Am tot vorbit despre reușite. Dar probleme ați avut în ultima vreme?

R.T. - Anul trecut, Casa Studenților de la Facultatea din Pitești ne-a dat pur și simplu afară. Mulțumită administratorilor de la Facultatea din Pitești și indeosebi gazdelor noastre, băieții din Antecedente, avem din nou o sală de repetiție corespunzătoare...

Rep. - Ce v-ați dori cel mai mult la ora actuală?

R.T. - Un manager competent, care să ne apere interesele. Și ar mai fi ceva. Deoarece la repetiții sîntem mai tot timpul asaltați de fete, ne-am dori foarte mult utilizarea spațiului de pregătire cu un pat scîrjit...

Rep. - Și un mesaj final?

R.T. - Mulțumim enorm părinților pentru că mai au (încă) încredere în noi. Îl iubim pe Gogu, singurul "rhoadie" rămas alături de trupă la bine și la rău. Mulțumim, totodată, fanilor care au desemnat Kapela în topurile anuale V.P.R.

Rep. - O adresă pentru contact?

R.T. - Kapela, str. Calea Bascovului, bl. B7, et. 3, ap. 14/0300, Pitești, Argeș.

Gabi Gomboș

HEAVY METAL LEXIKON

Dammaj

Originari din San Jose/SUA, Dammaj cîntă un heavy metal tradițional, străin de orice pasaje de extremă violență și de sonorități superficiale. Primul demo, purtînd numele trupei, a fost scos de frații Rich, Mick și Gilber (chitară/chitară/vocal), Grag Hill (vocal) și Bob Newkirk (baterie) în 1986, fiind declarat ici și colo cel mai bun demo al lunii ("Crash"). Ca rezultat, LP-ul de debut, "Mutiny", editat la sfîrșitul lui 1986, într-adevăr dur și heavy, dar interpretat cu acuratețe și melodicitate, nu s-a putut impune cu nici un chip. Asta e o chestie general valabilă, fără îndoială. În orice caz, mie îmi plăcuseră imnurile lor pirateresti: "Clashes Of Steel", "Smuggler", "Mutiny" sau "March Of The Gladiators". Fiind un chitarist excepțional, Rich Gilbert a primit oferte și de la trupe ca UFO sau Motörhead. El însă a preferat să rămînă cu prietenii lui. O dată la cîteva luni apar pe cîte o scenă din apropiere de San Jose, cu plasure pe ochi și cu sabia trasă, pentru a entuziasma un mic, dar fidel grup de fani.

1986 LP: "Mutiny"

Dark Angel

Istoria Dark Angel începe în curtea școlii, printre ghiozdane, tălăbure de ardezie, bricege, reviste porno și "iarbă". Mai exact, la "Downey High School" din Los Angeles (în care se practică des schimburi de casete cu trupe britanice de heavy metal, cu James Hetfield). La această școală, Don Doty (vocal), Jim Durkin (chitară) și Rob Yahn (bas) devin înfrîți prieteni, apoi Dark Angel. După numeroase încercări de a găsi un baterist în 1982 este, în sfîrșit, înregistrat demoul "We Have Arrived". În 1984, Jack Schwartz se dovedește a fi bateristul căutat și trupa se îmbogățește și cu un nou chitarist în persoana lui Erick Meyer. În această componență a apărut în 1985 LP-ul de debut "We Have Arrived" (Am venit). Chiar că era și timpul! Ce nume sonore existau în 1985 în sectorul "durilor"? Slayer, Metallica, Exodus, Celtic Frost, Possessed. Doar nu puteau să fie aștia toți. Nu, tocmai "înger întunecat" asta mai lipsea! Piese oferite de ei pe acest uluitor album erau prea încântătoare (chiar și pentru zilele noastre), apărute așa, fără preaviz (vreun demo, vreun zvon, ceva), aici în Europa. "We Have Arrived", "No Tomorrow", "Merciless Death" sau "Welcome To The Slaughterhouse" sînt, cu toată duritatea, cit se poate de compact structurate, fără să aibă nimic din orgiile thrash de mai tîrziu.

Dark Angel găsiseră, pur și simplu, un stil și un sound proprii. Foarte bune, de altfel. După apariția albumului, talentatul baterist Jack Schwartz părăsește trupa, fiind înlocuit de nu mai

puțin capabilul Gene Hoglan. Cu aportul încă unui nou venit, Mike Gonzales (bas), apare albumul din 1986, "Darkness Descends", și devine cel mai dur și mai brutal album al zilei. Inegalabil și într-un tempo extrem de rapid. Vocalistul Don Doty și-a "ordonat" corzile vocale la un cabinet de cosmetică, drept pentru care a devenit de nerecunoscut. Încă mai avea accentele inițiale care făcuseră farmecul albumului de debut. Pe chestia asta i s-au dat papucii. În locul lui a venit Ron Rinehart, un tip foarte simpatic, dar un cîntăreț fără prea multă personalitate. Cu el apare în 1989 "Leave Scars" (Lasă cicatrici), titlu perfect ales - nu oferă decît cicatrici pe pielea de pe tobe. La fel de original și personal ca primul, la fel de brutal și rapid ca al doilea, dar Dark Angel nu mai este decît o trupă de thrash ca oricare alta. Dură, chiar brutală, rapidă, dar lipsită de personalitate și contur. O impresie pe care nu o înlătură nici albumul din 1991, "Time Does Not Heal" (Timpul nu vindecă). Sumbul adevăr al acestui titlu predispune puțin la melancolie. Într-adevăr, timpul nu a putut vindeca cicatricile rămase în corpul grupului după "amputarea" lui Doty și a lui Schwartz. Categorie, Dark Angel au într-adevăr un sound viguros și personal. Un stil propriu au avut

de asemenea. Cînd au debutat. În Germania au fost de două ori (1990, 1991), cu Brett Eriksson de la Viking în locul lui Jim Durkin.

La începutul lui 1993, Dark Angel au anunțat oficial că se despart. Gene Hoglan a primit o ofertă pentru un post de baterist la Death.

1984 LP: "We Have Arrived"

1986 LP: "Darkness Descends"

1989 LP: "Leave Scars"

1990 Live-LP: "Live Scars"

1991 LP: "Time Does Not Heal"

STUDIOUL METAL FUN

vă recomandă în această

săptămînă: AMORPHIS PHLEBOTOMIZED (Split): «Black Winter Day/Preach Eternal Gospels»; BLIND GUARDIAN «Imagination From...»; «A Past And Future Secret»; BLOOD «Mental Conflicts»; CLAWFINGERX «Use Your Brain»; CRYPTOPSY «Blasphemy Made...»; CENOTAPH «The Gloomy Reflection Of Our...»; DOG EAT DOG «All Bora Kings»; DEATH «Symbolic»; DISRUPT «Unrest»; EMPEROR «In The Nightside Eclipse»; EQUIMANTHORN «Nindinugga...»; ELEN «Lecons de tenebres»; GRIP INC «Power Of Inner Stenght»; H-BLOX «Time To Move»; INVERTED/BELPHEGOR (Split); NEVERMORE; LAKE OF TEARS «Greater Art»; MANGLED TORSUS «Drawing Of The Dead»; MOTORHEAD «Sacrifice»; MONSTER WOODOO MACHINE «Suffersystem»; MARDUK «Opus Nocturne»; MORTAL SIN «Every Dog Has Its Day»; M.O.D. «Devolution»; MORBID ANGEL «Domination»; MORTIFICATION «Blood World»; OFFSPRING «Smash»; PYREXIA «Sermon Of Muckery»; ROTTREVORE «Iniquitous»; SUCH A SURGE; SENSER «Stacked Up»; SENTENCED «Amok»; THERION «Lepaca Kliffoth»; UNLEASHED «Victory»; KATATONIA «Dance Of December Soul»; GOREFEST/DISEMBER (Split - «Fear EP '95/Casket Garden EP '95»); THERION/PARADISE LOST (Split - «The Beauty In Black EP '95 As I Die EP '93»); Pentru STUDIOUL METAL FUN (cit și pentru rubricile ACTUAL DIN ROCKUL NOSTRU, FACE TO FACE, GAȘCA DE PRIETENI, PLAY și COȘMAR PE STRADA MORTII) puteți scrie la adresa: O.P. 11-C.P. 42, sect. 2, București 72 400 (pentru Gabi Gomboș) sau puteți suna la 655.28.22. (luni-sîmbătă, orele 7-11; 18-21).

INDIE DEMO CHART (mai 1995)

a) METAL DEMO: 1(-) GRIMEGOD - Under The Sad And Silent Sky; 2(-) GOTHIC - Evolution; 3(3) PROTEST - Forgotten; 4(1) DISINTER - Where Moonlight...; 5(-) FARAOON - Stop The Violence; 6(5) NEW AGE - Remix/Demo; 7(6) CRONOS - Apropierea sfîrșitului; 8(8) UTOPIA - Demo; 9(7) CRONOS - Coșmar; 10(-) TORNADO - Seven Days Of Heaven And Hell. Au ieșit: GOTHIC - Pain/Regrets; GRIMEGOD - Never Come Back; TORNADO - The Calm Before The Storm; INTERITUS - First Demo/1994. Propuneri: ABIGAIL - These Are The Ruins Of Mine; ANNESTING - Demo Tape '94.

b) ROCK DEMO: 1(-) PANTA RHEI - Demo '94; 2(1) THE ORDER - Demo 1995; 3(-) CHROMDIOXID - Chromdioxid Tape '93/94; 4(4) TAINE - The Light Of Truth; 5(2) CANGREN - Funky Invasion; 6(3) AXARIT - Demo '94; 7(5) FATUM - Clandestine Roads; 8(6) PSYKAOS - A New Ritual; 9(7) IARMAROCK - Reptilia Petrii; 10(8) BRONX - True Tales. Propuneri: URA DE DUPĂ USA - Promo Tape '95; KAPELA - Kapela 1.

c) LP/CD/MC: 1(1) TECTONIC - Anomalia (Electrecord/1995); 2(4) VOLTAJ '88 - Sweet Angel Child (Electrecord/1995); 3(2) CELELALTE CUVINTE - Armaghedon (Vivo/1994); 4(2) FLOARE ALBASTRĂ/QUO VADIS - Split LP (Electrecord/1995); 5(6) ALTAR - The Last Warning (Romagram/1994); 6(5) METROCK - A Kind Of Hell (Electrecord/1994); 7(7) NEURŌTICA (Electrecord/MRC/Magnet/1994).

Propuneri: COMPACT C - T.R.A.N.S.I.L.V.A.N.I.A. (Vivo/1995); TIMPURI NOI - Unplugged (Vivo/1994); METALCHRIST - Nihil Sine Deo (Transglobal Media/1994); QUARTZ - Bang Bang (Vivo/1995); Z.O.B./URA DE DUPĂ USA - Split 7"EP (Unicorn/1995).

• Alinuța (Reșița). 1) S-o luăm sistematic. Deci, bine ai venit în G.D.P. 2) "Heavy Metal Lexikon" este o lucrare amplă, apărută pînă acum în patru volume. Primul datează de prin 1990, iar ultimul din 1994. Autorul, Matthias Herr, nu repetă niciodată formatele de la un volum la altul. De aceea, unele discografii se opresc la anul apariției volumului (1990; de exemplu, chiar dacă trupa mai activează și în prezent. 2) Discografie Coroner: (1) "R.I.P." 1987; (2) "Punishment For Decadence" 1988; (3) "No More Color" 1989; (4) "Mental Vortex" 1991; (5) "Grin" 1993. O compilație gen "Best Of", alcătuită din remixuri, dar și din cîteva piese noi, este așteptată în mai 1995. Te pot ajuta să-ți înregistrezi albumele (3) și (4). O biografie Coroner găsești în "Gașcă" (nr. 22 și 23/94). 4) Urmează Xentrix, grup din Leyland/Lancashire/ Anglia. Alcătuit în 1986 de Chris Astley (v/c) și Cristian Harvard (c. solo) sub numele Sweet Vengeance. Un an mai tîrziu, cei doi formează Xentrix, alături de Steve Hogson (b) și Dennis Gasser (t). Acest grup speed imprimă în studioul Amazon din Liverpool un demo cu 4 piese ("Black Mail/Hunger For Death/ Nobody's Perfect/ Grand As A Frog") și tot în 1988 apare pe o compilație publicată de Ebony Records. Steve Hogson este înlocuit la bas de Paul McKenzie și, în decembrie 1988, grupul intră în probe cu un nou demo ("Bad Blood/ Reasons For Destruction/ No Compromise") pentru Roadrunner. Rezultatul fiind foarte excitant și satisfăcător, contractul este semnat imediat și în mai 1989 este înregistrat albumul de debut "Shattered Existence", unul dintre cele mai bune albume de thrash ale anului 1989. Marele talent al grupului constă în combinarea pasajelor thrash specifice soundului Bay Area (Testament/Forbidden/ Metallica) cu riffuri și solouri melodioase, sugerînd clasicul Iron Maiden. Odată cu turneul (cap de afiș) din 1990 este editat un 3 song EP, conținînd un cover Ray Parker JR ("Ghostbusters") și două titluri noi ("Nobody's Perfect/ Interrogate"). Succesul acestuia impulsionează casa Roadrunner să lanseze al doilea album, ieșit în 1990 cu titlul "For Whose Advantage" și sprijinit de un turneu promoțional cu Anihilator/Despair. Anul 1992 aduce mini LP-ul "Dilute To Taste" (4 piese live și două nouăti); trupa trezește încă interes, dar dispariția thrashului de pe scenele britanice (caracterizat de dizolvarea unor excelente grupuri ca Onslaught, Sabbath, Toranaga) modifică permanent spiritul și gustul spectatorului britanic, atras mai mult de death, doom etc. Ultimele producții la Roadrunner - "The Order Of Chaos/All Bleed Red" (7" SP) și "Kin" (LP/CD/MC) - ambele lansate în aprilie 1992, posedă un sunet corect, cu piese similare celor anterioare, dar care nu mai stîrnesc

interes. Trupa dispare în anonim. În aprilie 1994, Chris Astley părăsește definitiv formația pentru a se dedica activităților familiale. 5) Colaborările sînt bine venite, cu condiția ca ele să prezinte aspecte inedite ale rockului. Prefer stîrni despre rockul din zonă. 6) Caseta Timpuri Noi poate fi achiziționată de la firma Vivo. 7) Ne mai scrii?

• Fucker (Clărași). 1) Ca de obicei, relațiile tale mă amuză extrem. Nu pot să nu citez: "Ciocanu' sus, că Stalin ne iubește!" (molto); "toată ziua pe la școli; nu-mi place, da' trebuie să recunosc: cine-i școlit, îi cool"; "la rockotecă intrare-i șapte sute (șapte 'supte')", muzica-i de K.K.T. iar unii rockeri s-au cocălarit". 2) Mersi, da nu mă prea interesează Downset, R.A.T.M. sau altele din grădina asta. 3) Compilația "A Tribute To Venom - In The Name Of Satan" îți stă la dispoziție prin studioul M.F. 4) Anihilator "Bag Of Tricks" (Roadrunner/1994) conține "75 minutes of previously unavailable and rare material". De exemplu, piese de pe primul demo "Welcome To Your Death" în

componența Dave Scott (b), Paul Malek (t), Jeff Waters (c), John Bates (v) (variantele '86 la "Gallery", "Alison Hell", "Phantasmagoria"), remixuri, secvențe live etc. 5) Cu Ophtalmia sper că te-ai lămurit din nr. 4/95. Anul acesta a ieșit noul album, "Via Dolorosa", tras în octombrie '94 la Unisound Studio. CD-ul conține 70 de minute și 10 piese din care două sînt bonus. Conceptul de bază descrie lumea Ophtalmia, un tînut de tip medieval, întunecat, sălbatic și primitiv. Aici fiecare anotimp are o semnificație aparte și este conectat, muzical și textual, la cîte un cîntec. Componistic, trupa etalează un

black metal avangardist, dominat de elemente ale metalului clasic. După un turneu de o lună în Europa, cu Cradle Of Filth (la finele lui 1994) un nou circuit era anunțat în această primăvară. 6) Deși lansată de Candlelight Records, caseta albumului Havohoj, "Dethrone The Son Of God", nu include componența trupei. Se pare că este un grup american, alcătuit din Paul Ledney, ex-vocalist la Incantation/ Profanatica. Despre acest produs (prezent în catalogul nostru) fanzinul Morticia Numskull scria în 1994: "un disc patetic de black metal a cărui singură emoție transmisă e idiotismul". 7) Și cu Mayhem ai fost rezolvat la Coșmarul din nr. 4/95. 8) Bancuri la Gașca de prieteni? N-ai prefera cîteva componente în plus? Mai caută-ne și în săptămînile următoare pentru alte răspunsuri.

• Mercanius (Călan). 1) Scuză-mă pentru confuzie! Deci tu ești corespondentul nostru local și nu I. Gabriel. Viteza, neamule! 2) Ce mai face fanzinul Musicland? Va ieși în ediție limitată și xeroxată? 3) Sper că (în ciuda infirmității) ai fost mulțumit de pachet.

• Edy Bedrosian (Ploiești). 1) Orice "întîlnire" cu tine îmi provoacă o deosebită plăcere. 2) Corecte semnalările tale. Din păcate greșeliile de tipar ne omoară și pe noi. 3) După cum bănuiești, profilul Dream Theater din Heavy Metal Lexikon este preluat din volumul 1 (apărut în 1990). 3) Prima parte a profilului Death Angel apare exact în forma pe care o știi în lucrarea expertului thrash John Duke, "Incredible Treasury Of Thrash A-Z", publicată în 1990 de Metal Hammer. Deci și datele aparițiilor discografice sînt tot de acolo. 4) Trupa glam Hanoi Rocks nu are loc între fișele mele. Încearcă să te rezumi la aria speed/death/ doom/black. 5) Considerați de mulți specialiști primul grup techno-progressive thrash european, Mekong Delta este totodată una dintre cele mai bizare formații apărute în anii '80 în lumea metalului dur, dar elaborat. Numele provine de la zona geografică situată în sudul Vietnamului, la vărsarea riului Mekong, iar în primii cinci ani de la apariție numele componenților nu a fost divulgat de casa de discuri, sporind enigma asupra identității muzicienilor. Puținele apariții live ale acestor ani au loc într-o obscuritate cvasi-totală, în timp ce fotografiile din presă sînt realizate într-o manieră absolut neidentificabilă (înfrăsoș, negative). Ideea proiectului se naște în 1986, cînd o mină de muzicieni germani de studio decid să compună Zardoz. Creierul este liderul, basistul și producătorul Ralf Hubert, iar pe primele două demos sînt invitați componenții de atunci ai trupei Rage. Au loc mai multe schimbări de componență: pentru că linia "nu suna destul de heavy", chitaristul Jochen Schroder este înlocuit în 1987 de doi instrumentiști, Reiner Kelch (de la Living Death) și Frank Fricke. Și cum în acei ani componenții cîntau sub pseudonim, Ralf (alias Björn Eklund?) tot anunța înlocuirea vocalului "Vincent St. John" cu "Mar Kaye" sau a lui "Peavy" cu basistul "Mr. Hubert". Pe fondul acestor mișcări, apar cîteva discuri interesante: minialbumul speed "Mekong Delta" (Aaarg/1987), conceptualul disc thrash "The Music Of Erich Zhan" (Aaarg/1988), maxi-single-ul "Tocatta" (Aaarg/1989), albumul "The Principle Of Doubt" (Major/1989) și EP-ul picture "The Gnom" (Major/1990), prin care Mekong Delta se dovedesc a fi (alături de Coroner) cei mai tari reprezentanți ai techno-thrashului european. Tot în 1990 apare excelentul album "Dance Of Death (And Other Walking Shadows)" în componența: Doug Lee (v), ex-vocalist al grupului american Siren, înlocuitorul lui Wolfgang Borgmann, Uwe Baltrusch (c, muzician de studio, ex-chitarist ocazional al turneului Sodom '89), Ralf Hubert (b, muzician de studio) și Jörg Michael (t, ex-Rage, înlocuitorul lui Gordon Perkins). Alte albume sînt: "Kaleidoscope" (IRS/Intercord/1992 - un disc corect, dar lipsit de orice surpriză), concertul "Live At An Exhibition" (Major/1992) și "Vision Fugitives" (IRS/1994), pe ultimele apărînd noul baterist Peter Haas. Cele mai importante turnee au avut loc în 1991 (cu Coroner cap de afiș) și în 1993 (headliner).

Gabi Gomboș

ÎN BOXA Q TERENCE TRENT D'ARBY:

"Cam o dată pe lună
îmi trece prin cap
să renunț"

Cum o mai duci?

Bine. Mi-ar plăcea să mă pot
plînge, dar zău dacă am de ce. Sint
bine.

Ce schimbări s-au produs în
viața ta, în ultimii opt ani?

Păi, în primul rând, am ajuns să
fiu cunoscut, am ieșit din obscu-
ritate, un lucru foarte important
pentru mine și pentru care sint foarte
bucuros. Dar, știu, cînd se întîmplă
foarte multe lucruri într-o perioadă
scurtă de timp, e foarte greu să ți
pasul... E ca atunci cînd te-aruncă
un cal din șa. Te tirăste după el, iar
tu încerci, pe cît posibil, să rezisti...
Cam așa e și în lupta cu celebritatea.
Nu-ți dai nimeni un manual din care
să-vei ce este, cum este și cum
trebuie să fie un star.

Cum e atunci cînd îți ascuți
albumele?

Îmi ascult albumele numai
atunci cînd sint pe punctul de a
termina unul nou, adică atunci cînd îl
finisez. Fac asta pentru că încerc să
caut noul album un punct de
sprijin, în cel de dinaintea lui. Uite,
acum citiva timp am ascultat cel
de-al doilea album și m-a făcut să
mă simt ciudat. N-aș putea explica
de ce, dar albumul asta m-a mișcat,
lucru pe care primul n-a reușit să-l
facă... Nu vreau să n-o judecăm
de valoare și cu atât mai puțin să-mi
apăr albumul, care nu a avut un prea
mare succes.

Ai spus la un moment dat că,
dacă ai treilea album n-ai fi avut
succes, te-ai fi retras...

Unui artist i se nîmplă foarte
des să se lase purtat de emoții, din
toate punctele de vedere... și să
spună uneori «Gata, mă las!». Cam
o dată pe lună mă gîndesc serios să
renunț. Nu c-aș avea probleme de
ordin artistic, dimpotrivă. Sint că mă
apropiez de vîrful carierei mele, ca
artist. Însă sint din ce în ce mai puțin
interesat de asta, din cauza felului în
care evoluează totul, ca afacere.

Te pomenesti că ne-ai pozat
nud ca să-ți «ajuti» cariera?

Nu... Uite, ca să fiu foarte sincer,
o să-ți spun că propunerea de a
poza gol mi s-a părut foarte tentantă.
Eu sint într-o perioadă de puternice
transformări interioare, încerc să
scap de unele lucruri în spiritul
cărora am fost educat. Și propunerea
voastră m-a atras tocmai pentru că
era o chestie total opusă modului în
care am fost crescut - știu că tata e
episcop! A trebuit să fac un efort ca să
fiu de acord, a trebuit să mă lupt cu
niște prejudecăți, să dărim tot ceea ce
se construie în mine și s-o iau de la
zero... Dar ar fi o minciună dacă ți-aș
spune că toată chestia asta nu m-a
atras.

Și cum te-ai simțit cînd ai
pozat? Ți s-a făcut pielea găină?

Hai să-ți spun cum e...
Te-ndrepti către studio și-ți spui
«Mamă, ce tare o să fiu, o să fac
niște poze superbe, senzuale», ce
mai, te crezi un macho adevărat. Și
cînd ajungi acolo și începi să faci
pozele, pur și simplu nu te poți gîndi
la nimic sexy, ție frig, abia aștepti
să scapi. Nu ți se mai pare totul chiar
atît de cool, iar prin cap îți trec
întrebări de genul «Oare fotografii o
fi văzut prin acum vreo unu mai tare
ca mine? Ce dimensiuni o fi avut ăla
care i-a pozat înaintea mea?»...

În procesul lui George
Michael cu Sony, de partea cu ai
fost?

...În mine e un Terence isteț și
șiret și mai e un Terence timid, care
spune exact ceea ce gîndește... De
la cel din urmă vei căpăta răspunsul
la întrebarea asta. Sint un tip rebel

și, deci, întotdeauna de partea lui
David, în lupta sa cu Goliat, în cazul
de față, de partea lui George, în
procesul cu Sony... Pentru Sony, nu
muzica este principala sursă de
profit... Și apoi, cum ar putea un
bătrîn magnat să simpatizeze un tip
de trei ori mai tînăr decît el, care
arată bine și care, în cinci ani, a
făcut mai mulți bani decît ar putea
face Sony în două-trei vieți,
proporțional vorbind, bineînțeles...
Normal că am sperat ca George să
cîștige procesul!

I-ar pica greu lui Sony, să
te-audă vorbind așa!

Mă doare direct în cot! Sint băiat
mare sau, mă rog, sint băiat mare
din cînd în cînd... Nu cred că trebuie
să-mi țin în secret anumite păreri!

"Smash Hits" a scos-o că
semeni cu un pește și te-a
poreclit, pentru o vreme, Terence
Trout (pastrăv) D'Arby! Ce zici de
asta?

Zic că, în ceea ce privește simțul
umorului, mă înrudesc cu englezii,
nu cu americanii.

Care a fost cea mai mare
realizare a ta, în '94?

Am renunțat să mai cred că toți
oamenii înțeleg ceea ce vrei tu să
spui... Dulce iluzie! Acum îmi dau
seama că, cu cît încerc eu să fiu mai
clar, cu atît sint mai de neînțeles
pentru toți!

Te consideri un bun cîntăreț
din kazoo?

Ah, ce bine că ai adus aminte de
asta! Niciodată nu s-a spus nimic
despre faptul că știu să cînt la kazoo,
și asta mă scotea din sărite! Am vrut,
cu citiva timp în urmă, să fac un
album numai cu kazoo-ul, un fel de
jam-session, la care să-i invit pe
Michael Stipe, pe Eddie Vedder... Mi
s-a spus, adică am fost sfătuit să mai
aștept... că ar fi o idee bună pentru
Crăciunul din anul 2000... Așa că
am lăsat-o moartă, ce era să fac?

Ai armă?

Nu. M-am gîndit la chestia asta
acum citiva timp. Pe de-o parte, cred
că trebuie să ai o armă în casă,
pentru orice eventualitate, chiar
dacă nu pui mare bază pe ea. Pe de
alta, sint un tip credincios, mă
gîndesc tot timpul că sint OK, că
n-am ce să pățesc și că nu-mi
trebuie mie armă! Mai știu, s-ar putea
ca mine să mă răzgîndesc...
Deocamdată însă, nu s-a întîmplat
nimic care să mă facă să mă
gîndesc că, fără o armă, n-aș mai
putea dormi liniștit!

Sint un tip foarte sensibil... Uite,
ai văzut ce s-a nîmplat cu Kurt
Cobain! Toți artiștii traversează
perioade de genul ăsta, e drept însă
că nu fac toți ce-a făcut el! Dar, la
naiba, măcar o dată - de două ori pe
an mă gîndesc că nu mai vreau să
fiu aici aici, nici dincolo, nici aici...
Deci, cred că, sint momente în care,
dacă ai o armă la îndemînă, ești
tentat s-o întorci spre tine însuși!

Ți-a fost vreodată teamă c-ai
să-ți ieși din minți, c-ai
să-nnebunești?

Mda, mi se nîmplă uneori, dar
nu-ți pot spune exact ce sint și
care-i motivul pentru care mă simt
astfel... E o stare, o senzație, o
recunoștință și-mi zic «Aha, asta trebuie
să fie!»

Spune-mi un banc!

Un melc bate la ușa unei case...
Iese un gagi și-l întreabă: «Ce
naiba vrei?». Melcul îi răspunde:
«Mă întrebam dacă aș putea să
beau un pahar cu apă». Tipul se
uită la melc, îi la de jos și-l aruncă
undeva, în grădină... După vreo trei
săptămîni, iar se-aude cineva bătînd
la ușa; tipul deschide și melcul îi
zice: «De ce mi-ai făcut asta,
răule?»

Ana Călin

THOMAS ANDERS

"Souled", 1995, Polydor GmbH

"Am să lupt pentru acest album pînă-n pinzele albe,
pentru că îl consider pur și simplu... grozav și pentru că
sint atît de mîndru de el. Am să lupt pentru ca acest
album să găsească audiență și am să lupt pentru ca
oamenii să-l asculte și să-mi poată spune părerea lor",
declara Thomas Anders într-un interviu din noiembrie, anul
trecut. "Să fie sinceri cu ei înșiși și să spună, bun, acum
mă detașez de imaginea Talking și încerc, cu acest
album, să îl văd ca pe un cu totul alt artist".

Apărut la începutul lunii aprilie, "Souled", conținînd
13 piese, este, într-adevăr, o realizare excepțională. Acest
al cincilea album solo al lui Thomas Anders a fost în
întregime produs și aranjat de Peter Wolf. Producător de
înalță clasă (a lucrat cu Paul Young, Frank Zappa, Starship,
Chicago, Commodores), instrumentist și compozitor
talentat, el și-a lăsat amprenta inconfundabilă asupra
pieselor scrise împreună cu Thomas. O colaborare care a
avut ca rezultat o simbioză artistică desăvîrșită. Vocea
solistului, cu marea ei gamă de posibilități de expresie, este
valorificată la maximum; compozițiile complexe, bine
conturate, denotă forță și deplină maturitate artistică.

Fiecare melodie are o carte de vizită personală, un
factor-surpriză, care o detașează de celelalte, fără însă a
dăuna totului unitar.

"Michelle", un cover-version după Beatles, privită atît
de Thomas, cît și de Peter Wolf drept o "adevărată
provocare", a fost transpusă într-o viziune foarte personală,
cu alături și backing vocals scripitoare: "Never Knew Love
Like This Before", deși totun cover (Stephanie Mills), este,
cu ritmurile ei de discotecă, de o cu totul altă factură.

Nu lipsesc piesele lente ("Will You Let Me Know",
"Look At The Tears"), melancolice și sensibile. În același
registru ritmic, "Road To Higher Love", editat deja ca prim
single, reprezintă o excepție, datorită prestației ireproșabile
a corului de gospel și a împletirii perfecte cu vocea
solistului. "The Heat Between The Girls And The Boys"
surprinde un pasaj inspirat de rap (Sean Thomas/Motown
Records) și cu un registru vocal inovator. Unul dintre
punctele forte ale albumului, "Feel For The Physical" este
un excelent duet cu Pointer Sisters ("I'm So Excited"),
într-o atmosferă dinamică, incendiară, susținută de versuri
incitante (P. Zizzo).

"South Of Love", o producție foarte convingătoare,
etalează o impresionantă paletă de nuanțări vocale, iar "A
Little Bit Of Loving" se distinge prin elemente clare de
reggae și un susținut dialog cu backing vocals. Penultima
piesă, "Poised Of No Return", conține chiar influențe din
muzica swing a anilor '30.

Discul este încadrat de două scurte secvențe
instrumentale, cu o unică voce feminină în fundal ("Souled
In") și cu vocea lui Thomas în prim-plan ("Souled Out").

care redau, într-o tonalitate soul, pasaje din celelalte 11
piese.

Alte atuuri le constituie versurile de o mare sensibilitate
și poezie, create de Ina Wolf (un exemplu ar fi: "Our love's
a bird with a broken wing/Look at the tears this grown man
cries/Rivers of hope fall from my eyes/Don't let it end, I'm
on my knees...") și valoroasa echipă de instrumentiști, Tony
Braunagl (baterie), Bruce Gaitsch, Peter Roberts, David
William, Jeff Richman (chitară).

Un disc al superlativelor, produs extrem de
internațional, "Souled" este, categoric, cel mai bun album
al lui Thomas Anders, de pînă acum; iar menirea lui,
exprimată de artist într-un interviu din decembrie 1994,
este, cu siguranță, aceea de "a croi un drum cu totul nou"
în cariera sa.

Manuela Boatcă

DE TOATE ■ de toate ■ DE TOATE ■ de toate ■ DE TOATE ■

★ Lume bună pe 8 mai la Arnheim, în Olanda, pentru a
aniversa cei 50 de ani de la încheierea celui de-al doilea
Război Mondial. Printre cei invitați s-au aflat Art Garfunkel,
Cyndi Lauper, Simple Minds, Candy Dulfer, UB 40, Joe
Cocker, Alan Parsons. ★ Mick Jagger este un bun om de

afaceri. A dovedit-o înaintea turneului în
Japonia, cînd a cerut ca Stones-ii să fie
plătiți în yen, anticipînd scăderea
vertiginoasă a dolarului. ★ Jerry
Garcia, chitaristul de la The Grateful
Dead, s-a apucat de o altă formă a
creației: cea de modă! El intenționează
să organizeze o paradă a modei
submarine, în cadrul căreia să etaleze
costumele de scafandru concepute de el.

★ Björk și-a înregistrat materialul
pentru cel de-al doilea L.P., intitulat
Post, în aer liber, pe plaja din Bahamas.
"Mă simt bine astfel, pentru că așa am
început să cînt, pe malul oceanului, la
mine, în Islanda". Ultimele piese incluse
pe disc (va ieși în această vară) sint
Hyper Ballad, Possibly Maybe, I Miss
You, Blow A Fuse. ★ 900 de studenți
au așteptat cu mari speranțe în fața la
London School Of Economics un
presupus concert surpriză cu The
Rolling Stones. În final, s-au mulțumit cu trupa de cover The
Counterfeit Stones. ★ În 1998 se va construi la Seattle un
muzeu în onoarea celor două legende rock ale orașului, Jimi
Hendrix și Kurt Cobain. Paul Allen, multimilionarul care
va finanța proiectul, nu s-a decis încă dacă va expune chitara
însingurată care s-a găsit lângă corpul neînsușit al lui Kurt.

★ Anunțarea apariției albumului Neil Young & Pearl Jam a
fost aminată pentru la toamnă. ★ Presa internațională
(germană, engleză și italiană) o ține de mai bine de o lună cu
știrile sardiniilor Madonna. Cînd e și ea în fața binelor de
atunci. Ultima lectură în acest sens am făcut-o în revista
Music Express Sounds, apărută zilele trecute. ★ În TOP 50
Airplay, publicat de revista de specialitate Der Musikmarkt,

la final de aprilie se aflau în frunte: 1. Back For Good - Take
That, 2. Whoops Now - Janet Jackson, 3. '74-'75 - The
Connells, 4. Over My Shoulder - Mike & The Mechanics,
5. Mo More I Love You's - Annie Lennox, 6. Scatman -
Scatman John, 7. When Do I Get To Sing "My Way" - The
Sparks, 8. Take A Bow - Madonna, 9. Where Is The Love
- Timeless, 10. This Cowboy Song - Sting. Intrări noi:
Vulnerable - Roxette, Secret Garden - Bruce Springsteen,
You're The Star - Rod Stewart, You Got It - Bonnie Raitt.
★ Prietenii piratilor, cei de la The Black Crowes, au intenția
să le permită acestora să înregistreze toate concertele
turneului "Amorica Or Bust", care a demarat luna trecută la
Minneapolis. ★ The Smashing Pumpkins a prezentat 23 de
piese noi, pe durata a patru seri, într-un club din Chicago, ca
pe o prefață la cel de-al treilea album al grupului. ★ Nancy
Sinatra revine cu albumul "One More Time", profitînd și de
o promoție fizică: apare goală în revista Playboy din luna
mai! ★ Organizatorii festivalului Lollapalooza se luptă pentru
a-i convinge pe cei de la The Clash reușiți să devină capete

de afiș ale viitoarei ediții. ★ Din Rock & Folk (mai) aflăm că
cei doi Niagara, Muriel Moreno și Daniel Chevez, au luat-o
pe cont propriu, fiecare cu proiectul său solistic. ★ Cei de
la Iron Butterfly s-au reunit pentru cîteva concerte în SUA,
cu prilejul celor 25 de ani impliniți de la apariția marelui hit

In-A-Gadda-Da-Vida. ★ Lăsînd deoparte
conflictele juridice care-i opun, Mike
Love și Brian Wilson s-au pus pe
compus împreună, în perspectiva unui
nou disc Beach Boys. Bunicii refuză să
iasă la pensie! ★ Jerry Lee Lewis a găsit
soluția pentru a-și achita taxele (\$60.000
de dolari). Formînd un număr de telefon
(\$900-988-FIRE) din Statele Unite, veți da
de bătrînul "Killer" care, contra a trei
dolari, vă va povesti istorioare inedite din
viața lui. Dacă aveam bani, acum
împușcam doi iepuri: îl ajutam pe marele
Jerry și puneam mîna pe un material
exclusiv (și inedit)! ★ Courtney Love (și
trupa ei, Hole) nu participă la
Lollapalooza, pentru că nu vrea să
împartă afișul cu Cypress Hill și Snoop
Doggy Dogg, ale căror texte le consideră
misogine. ★ Cîteva titluri cu note mari
primite de la criticii revistei Rock Hard

(mai): Imaginations From The Other Side - Blind Guardian
(de trei ori notă maximă, fapt rar în istoria revistei germane),
Plastic Green Head - Trouble, Blue Manner Haze - Blue
Manner Haze, Manic Compression - Quicksand, Lepaca
Kliffoth - Theron, Sea Of Light - Uriah Heep, The Angel
And The Dark River - My Dying Bride, Drift - Flostam &
Jetsam ș.a.m.d. În topul cititorilor revistei conduce și acum
Tiamat, urmat de Sentenced (Amok) și Amorphis (Tales
From Thousand Lakes). ★ La Dynamo Open Air 1995,
programat la Eindhoven (Olanda), în perioada 2-4 iunie, și-au
anunțat participarea grupurile Tiamat, Paradise Lost, My
Dying Bride, Dog Eat Dog, Fear Factory, Machine Head ș.a.

★ MN8 (emeneit, adică emanat sau răspîndit) au prins traseul
succesului. G-Man are 20 de ani, Kule-T, tot atît, iar KG și
Dee Tails au 18 ani fiecare. S-au cunoscut
în urmă cu 5
ani într-un
club londonez
și s-au pre-
gătit cu mare
ambicie pentru
cariera de ve-
deta. Au în-
soțit-o pe
Janet Jackson
în turneu, iar
melodia I've
Got Little

Something For You se află acum pe locul 39 în topul revistei
Der Musikmarkt (unde se află de 5 săptămîni).

Culese de Manuela B.

RECOMANDĂRI, PE ASCULTATE

The Pastels
Mobile Safari
(Domino)

12 piese/38 minute

The Pastels s-a născut ca grup în 1982 la Glasgow și de atunci băieții au rămas adepții unui sunet primitiv și direct. Nici nu e de mirare că n-au pătrus ca lumea în music-business. Albumul e cam greoi și nu se detașează suficient de evidentele influențe My Bloody Valentine și Vaselines. De remarcat "Yoga" și cam atât.

Juliana
HatfieldOnly Everything
(Mammoth/East West)
14 piese/51 minute

De la Juliana încoace (să fie vreo 7 ani, dacă socotim nu doar aventurile soliste, ci și acele discuri scoase alături de Blake Babies), impertinente ca Tori Amos, Kristin Hersh, Courtney Love sau Tany Donnelly au fost puse destul de des în situații ce pot fi considerate jenante. Acelea de a nu fi în stare să scrie un album decent, să dea un interviu onorabil și să fie preocupate de altceva decât de viața hormonală. Juliana are 27 de ani și este una dintre numeroasele prietene ale lui Evan Dando (de la Lemonheads). Arată bine și susține că e virgină! Cîntă la chitară, are o voce cam anorexică, dar scrie niște texte formidabile. Nici muzicile care vin din capul ei mic și prost nu-s rele. "Only Everything" poate fi albumul

anului sau măcar cel al lunii aprilie 1995. Și chiar dacă am exagerat puțin, punînd-o într-o lumină atît de bună, față de niște artiste pe care le admir, trebuie să mă credeți pe cuvînt.

(Ii pot împrumuta firmei Vivo CD-ul oricînd dorește. Vinzările nu vor fi prea mari, dar își va scoate pîrleala cu Inî Kamoze).

Red House
PaintersOcean Beach (4AD)
9 piese/54 minute

Al treilea opus al californienilor conduși de chitarist-vocalistul-compozitorul Mark Kozelek și poate cel mai inspirat, mai ales din punct de vedere conceptual. Cu toate că poartă eticheta "indie", discul este comestibil, mai ales pentru cei care ascultă grunge, dar și Beach Boys sau Byrds. Ar fi vreo cinci piese de amintit și tot atîtea propuneri pentru discuri single. Iar asta înseamnă că v-am făcut o recomandare în toată regula.

Horia Stănescu

SLAGĂR TOP - ROCK '95
Ed. din 30 aprilie

PREMIILE LUNII MARTIE:

Pop - Un manechin - Marcel Dragomir (Romeo Iorgulescu) - Adina Rus
- Pe strada noastră - Petre Gălușanu (Andreea Andrei) - Paul Surugiu
Rock - Fericiți, nefericiți - Compact Cluj

PROPUNERI PENTRU LUNA APRILIE

Pop - Să-mi dai primăvara - Mihai Constantinescu (idem) - Anastasia Lazariuc
- Eram milionar - Cristian Simionica - idem
- Viața merge înainte - Marcel Dragomir (Roxana Popescu) - Cătălina Tatu
- Iubito, tu - muzică + text + interpretare: Aurel Toma
- Cred că tu - Marius Dumitrescu (Dumitru Popescu Chiselet) - Lucia Mereuță
- Să crezi - George Nicolescu (idem) - G. Nicolescu
- Tu ești prințul, eu sint prințesa - Marius Teicu (Corina Despot) - Anca Turcașiu
- Te-am așteptat - Paraschiv Meleacă (A. Grigoriu) - Adrian Kutnic
- Totdeauna - Gabriel Cotabiță - Jeff Harrison - Luminița Anghel
- Spune-mi unde să te găsesc - Dumitru Lupu (Carmen Aldea-Vlad) - Ovidiu Komornic
- Iubirea nu-i tabu - Eugen Mihaescu (Angel Grigoriu) - Miriam-Otilia Romea
- Ca două diamante - Radu Nistor (Teodora Popa Mazilu) - Radu Nistor
- Cheia - Margareta Păslaru (Ion Minulescu) - Margareta Păslaru
- Din toată inima - Mihai Vanica (Gina Teodorescu) - Daniel Iordăchioaie
- Născută toamnă - Marian Ionescu + Loredana Groza (L. Groza) - Loredana Groza
- Și totuși - Gheorghe Gheorghiu (idem) - Gheorghe Gheorghiu
- De mine nu te-ai vindecat - Adrian Ordean (Dida Drăgan) - Dida Drăgan

Rock - Ne vom întoarce - Riff
- Lacrimi - G.H.G. (Gura Humorului - Grup)
- La noapte singur voi fi - Compact Cluj
- Autostrada spre nicăieri - Adrian Ordean (instrumental)
- Vino acum - Semnal M (remix '95)
- Clasa muncitoare - Cargo

Următoarea ediție - 28 mai '95, la o zi după preselecția Mamaia '95 (25-27 mai)

Titus Andrei

Adina Rus

CRONICI PARALELE

CĂLĂRĂRII ÎN ÎNCHISĂ

Apărută la un an de zile de la înființarea trupei clijene, caseta reprezintă o surpriză plăcută pentru iubitorii de blues, atît pentru cei care nu cunosc tînăra formație, cit și pentru cei care o îndrăgesc datorită concertelor de prin cluburi. Aceștia din urmă vor afla că nebuniile și improvizările de pe scenă au cedat locul unui blues clasic, interpretat cu mult suflet și pricepere.

De apreciat este faptul că Nightlosers au reușit să-și facă debutul pe bandă magnetică înaintea unor trupe de blues ceva mai "în vîrstă", precum Weinberger Blues Machine sau Electric Red Roosters, iar acest lucru a fost posibil datorită producătorilor, muzicianul Adrian Berinde și Studioul Taurus din Cluj-Napoca.

De la bun început se pot observa cîteva lucruri: bunăoară, caseta are o copertă realizată de Adrian Berinde, printre băștinăși bulgari. Umorul nebulon al copertei încearcă să-l înlocuiască pe cel al membrilor formației, destul de serioși pe album. Acesta conține 15 piese la care nu sînt trecuți compozitorii, nu conține cel mai cunoscut cîntec al lor, "Bețivan ratat" și a fost imprimat în următoarea formulă: Hanno Hoefer, Tavi Barila Andreescu, El Lako Jimmy, Sorin Gaga Cimpean și Geza Grunzo.

Cei cinci au reușit să creeze o atmosferă instrumentala (care, însă, nu diminuează stilul concis, direct al cîntecelor), cu excelente ieșiri soliste de muzică, care salvează o piesă mai puțin grozavă, ca "Stepping Back" sau "On The Phone".

Excelente sînt și intervențiile chitarei bas, cu o admirabilă prestație pe "Mystery Train". Vioara, cu sunetul ei aparte, dă un aer românesc unor piese precum "Nothing Has Changed", "Turn On Me", "Gloria Of Love". Asta ne arată că, chiar dacă din trupă fac parte nemți, unguri, mexicani, omuleți verzi, ei cîntă în engleză blues, pe plaiurile mioritice. De ce nu? Și românul e cîntătoare necăjit. Deși are și momente de normalitate (în mai trînte piese "Turn On Me" sau "Send Me Someone To Love"), vocea lui Hanno mai are nevoie de antrenament. El a fost lăsat să se descurce singur cu vocalul, excepție făcînd "Let's Talk It Over", unde apare un neînsurat background feminin. Din cele cinci piese proprii ale grupului mi-au plăcut în mod deosebit "Nothing Has Changed" (foarte blue, cu un remarcabil aport al chitarei, o piesă instrumentală superbă, bine gândită și simțită), apoi mai veselele "Tears" și "Dealin' With The Blues". Dintre celelalte, rearanjate de către Nightlosers, mi-au plăcut "Talkin' On The Phone", stravechea compoziție a lui Willie Dixon, "Baby Please Don't Go", pe care am auzit-o în nenumărate variante, de la Muddy Waters la AC/DC. Mi-au mai plăcut "Rock Me Woman" și piesa ce dă titlul albumului, "Sitting On Top Of The World".

Dacă albumul se prezintă ca o succesiune de cîntece lente și ritmate, sfîrșitul său e la fel de interesant, astfel că, după duosul "Gloria Of Love", plin de învîntăminte, avem de-a face cu o glumă muzicală: cei satiscă lui Hanno dorința de a amesteca genurile. E vorba despre "Balkan-Blue Rumba", ce conține, așa cum spunea basistul trupei, singurul cuvînt românesc din toată caseta, și anume un "măa", refren ce face deliciul concertelor Nightlosers.

Închei prezentarea acestei casete de reală calitate subliniind faptul că ea reprezintă doar una din fețele formației Nightlosers... O altă puteți decoperi în concertele lor, unde se dovedesc a fi cel puțin la fel de interesați. Dacă ar fi să ne jucăm de-a notele, i-aș da-o acestui album pe cea maximă, adică 10.

Iulian Ignat

A: 1. Talk To Your Daughter/2. Talkin' On The Phone/3. Baby Please Don't Go/4. Sitting On Top Of The World/5. Nothing Has Changed/6. Rock Me Woman/7. Stepping Back/8. Turn Me On.

B: 9. Tears/10. Send Me Someone To Love/11. Mystery Train/12. Let's Talk It Over/13. Dealin' With The Blues/14. Gloria Of Love/15. Balkan-Blue Rumba.

La conferința de presă, Adrian Berinde, producătorul albumului Nightlosers, ne spunea că băieții au avut parte de două săptămîni de "trageri", în studiourile Taurus. Mă întreb acum, după ce-am ascultat produsul finit, ce-a mai rămas în picioare pe-acolo, fiindcă, din punctul meu de vedere (ca ascultător de bun simț), băieții știu să ochesească destul de bine. Albumul e remarcabil, în peisajul muzicii autohtone. Bine realizat, bogat în

conținut și nuanțat în interpretare. Ce mai, e bine să-l ai în casă, pe etajera cu blues, cu toate că albumul are și unele scăpări, despre care vă voi spune imediat. De plăcut, fără rezerve, mi-au plăcut piesele 2, 3, 6, 10 și 13. Mă cam deranjează vocea, fiindcă o simt ușor forțată, în mai multe locuri, excepțind "Send Me..." și "Rock Me Woman", unde sună cum trebuie. Pe urmă mi se pare curioasă prezența vioarei, în special la începutul piesei a cincea, unde găsesc că nu e absolut deloc "în chestie".

Vioara "dă" bine doar în decorul balcanic al ultimei piese, unde acompaniază sugubăț vocea, pardon, tusea aceea provocată, probabil, de aerul tare al... Carpaților. În schimb, muzicuța e bine "pusă" aproape oriunde apare.

În "Mystery Train" se înghesuie o echipă de suflători, care dă piesei un aer de estradă, de chioșc cu bere și fanfară. Nu mă mulțumesc nici prezența corului (sau să-i zic mai elevat, backing vocals!) în a douăsprezecea piesă. Îmi place, în schimb, finalul în hohote de ris de la 13, unde bag seamă că s-ar cam face haz de necaz, dacă e să mă îgii și după versuri.

În general, mi se pare că piesele au finaluri cam bruște, cam tăiate, dînd impresia de lucru care n-a fost dus pînă la capăt. Văd, de asemenea, pe copertă, că piesele nu sînt cronometrate și mă întreb de ce. Bine e că au fost înscrise anul și data în care a fost realizat albumul, lucru la care prima casă de discuri a țării a cam renunțat, bazîndu-se, se pare, pe memoria fanilor.

Pe copertă îi puteți vedea pe membrii formației, ușor stilizați, de la stînga la dreapta, după cum urmează: Geza Grunzo (baba nr. 1, keyb.), Sorin Gaga Cimpean (baba nr. 11, tobe), El Lako Jimmy (baba nr. 111, chitară, vioară și inginer de sunet), Tavi Barila Andreescu (baba nr. IV, bas) și Hanno Hoefer (singurul moș, chitară, muzicuță, voce).

În loc de moș s-ar fi putut pune pe copertă Sfînxul, asta spre a face cunoscuți Bucegii celor care încă nu-i știu. Adrian Berinde ne-a promis că următorul album va avea pe copertă Vf. Omu, într-un relansare economică națională... de blues. Nu putem decît să așteptăm și să ne raliem urîrilor de "bafă și succes", pe care împătumiții genului le transmit celor ce pierd noaptea. Astăzi, la disciplina "blues", cu notare de la 1 la 10, ei primesc, pentru primul album, nota 8.

Ana Călin

MĂ HOLBEZ

ȘI EU!

☞ Ați văzut că se poate? TVR a pus-o de 1 Mai muncitoresc. Nu știu dacă veți pica de acord cu mine, dar mie mi s-a părut că a fost cea mai plăcută zi de program, cu final apoteotic prin Queen (excelent selectat de Alin Nicolăiță). G. Bush s-a jucat cu băieții noștri alesi, plătiți, echipați, Cleopatra Taylor a trecut de la Cezar la soțul ei Richard Burton în două etape ce au plăcut și vecinilor de sus care-s topiți după istoria antică, a cîntat și Gabi Dorobanțu, a fost și un Bolero, au fost momente de umor ca lumea. Adică ce n-a reușit PSM-ul în parc, la iarbă verde, a reușit TVR-ul în cămaruțele noastre vag izolate termic.

☞ Cu Posta TV tot nu mă împac. Cînd reproșurile nu-s concrete, Direcția Programe zice că nu înțelege despre ce se plînge poporul, cînd sînt prea concrete (cum fac eu, de exemplu) Direcția își schimbă direcția. Ni s-a recomandat să ne adresăm și altora pentru greșeli de exprimare. Chestia cu "capra vecinului", zicea doamna Iuliana. Adică eu plătesc abonament la ei și să-i injur pe Antena 1, Tele 7 abc sau Canal 31, care-mi dau programe pe gratis! Păi e corect? ☞ Și totuși eu mă holbez și la alții. G. Pruleanu ne-a asigurat la Tele 7 că folosirea lui "tare mult" nu-i gravă. Dar "a te lamuri foarte tare" cum e? Așa a zis doamna psiholog într-o noapte, de vreo două ori. ☞ Am mai auzit una care se referea la "folosirea hîrtiei igienice pe ambele fețe", tot la Tele 7 (duminica trecută). ☞ După ce am răsălat-o pe Mihaela Radulescu, fata a trecut la interviuri cu cercetași, deputați și naști. Banal, spectaculos și categoric nu de week-end. ☞ La Antena 1, Sanda Ladoși a fost agresată de întrebări timpitice din partea teleholbătorilor. De două ori au întrebat-o cîți ani are. Sanda a avut o răbdare demnă de o cauză mai utilă. Gazda ei n-a făcut nimic ca s-o salveze din ghearele penibililor, ba i s-a adresat chiar cu Sanda de cîteva ori. ☞ La "Procesul etapei" (Canal 31) am văzut cît de stupid o scaldă mai greii fotbalului, cînd primesc întrebări clare. Acest Kassai ori nu le are cu limba noastră, ori are misiunea să nu dea răspunsuri la nimic și atunci nu înțeleg de ce vine la o emisiune care este mai mult decît interesantă. Răbdarea lui Ovidiu Ioanitoaia este exagerat de mare, iar mai tîrziu učenici n-au nery (decît în scris). ☞ Despre Cealurile cu Vali Sterian și Dukadam e greu să zic ceva, dar o fac. Sefu' a promis să o mai menajeze pe Marina. Eu vin și întreb: chiar n-a sunat

nimeni timp de două ore la București, pentru că la Arad curgea cu impulsuri? Chiar avea legătură cu Vali cel moment cu "lincheaua de coadă"? Despre Floare Albastră n-am ce zice, pentru că unul dintre componenții ne-a explicat că F.S.U. (cel cu copilul) nu este producătorul sau impresarul trupei, iar băieții ar fi trebuit să cînte în altă ediție și nu erau invitații lui Vali. N-am înțeles nici motivul pentru care Oliver Stogan n-a fost prezentat, știind de la mama lui că a obținut recent un important premiu la concursul național de interpretare de la Baia Mare, el fiind un percutonist de mare talent. Asta așa, ca să se știe. Dukadam a fost tare. A răspuns tăios și cu umor la tot. Și are omul o fată frumoasă... ☞ Băieții de la Pacific ar merita mai multă atenție decît un Ceai ocazional care le trece prin-oasă. Joi au avut parte de o jumă de melodie. ☞ Gigi Gheorghiu declară că pînă acum "în țara asta nu s-au reunit patru cîntăreți". Dar Pasărea Colibri ce are? Dar cu ani în urmă Seicaru, Hrușcă, Socaci sau Mihai, Marius și Olimpia și tot așa?! Și cum adică s-au reunit? Ce, au

fost despărțiți?! ☞ T.L. remaniat, decimat, publică în 3 mai date ultrascurte despre Rod Stewart, Joe Cocker și E. Ramazzotti. Nu mai zic nimic de gafele internaționale, dar decît așa, mai bine deloc. Pînă pe 16 iulie talentați rămași la Pădure îl îngroapă pe cel trei. Ce nu face omul pentru o intrare gratuită la concerte?! ☞ Daniela Györfi (cîntec în Ev.z. din 2.05) s-a saturat de fotografii și trece la film. Va juca în "Compromisul dragostei" în regia ex-liceanului Nicolae Corjos. Daniela Györfi și Costin Mărculescu vor realiza împreună o serie de scene erotice deosebit de îndrăznețe. Urmează să vedem replica Loredanei Groza (cu deosebirea că ea știe să și cînte). ☞ Reclama pentru o emisiune cu Guns N'Roses impune pronunțarea corectă a numelui trupei, iar eu am auzit ceva gen "Gans ans rozis". Totuși, concertul din Japonia a fost o mare fericire pentru mine și familia mea. ☞ Emisiunea "Reporter" de la Tele 7 are nota 10 de la mine. Dana Deac și echipa de reporteri fac treabă proli. Tudorica ar fi bine să lase sfaturile psihologice, pentru că la reportaj chiar se pricepe. ☞ Ca să închei pe un ton optimist mă opresc la stirea din Libertatea (5.05) și le urez tînelor căsătorii! Anca Turcașiu și Gheorghe Gheorghiu "Casă de piatră" cu piscină și atmosfera de "Ba da, ba nu" în viață!

Gălbioara

"Iubirea merită cîntată pe durata mai multor vieți"

Cu Dan Iagnov am stat de vorbă cu cîteva luni în urmă, mai precis la Mamaia, în timpul festivalului. Atunci, din cauza aparițiilor sporadice ale revistei, nu am reușit să publicăm interviul. Acum, cînd a fost lansat C.D.-ul "... între noi mai e un pas", interpreți fiind Sanda Ladoși și Ștefan Iordache, primul disc de autor al lui Dan, interviul (reactualizat) ne oferă posibilitatea să-l cunoaștem mai bine pe compozitor, care acordă rar interviuri.

Rep.: Piesa care dă și titlul C.D.-ului - "Și între noi mai e un pas" - a fost premiată la festivalul "Mamaia '94", cu premiul II. Este o piesă care s-a bucurat de un succes rapid la public. Ea a însemnat totodată și o primă colaborare Sanda Ladoși - Ștefan Iordache. Cum s-a născut această colaborare?

D.I.: Cu fiecare dintre ei am colaborat separat. Cu Ștefan încă din 1990, cînd am scris împreună cu Dan V. Dumitriu pentru el și Angela Similea muzicalul "Adio femeie". A urmat apoi decembrie 1993, cînd TVR mi-a solicitat o piesă pentru emisiunea "Duelul vedetelor", în care apărea Elena Cîrstea. Cum era în preajma Crăciunului, am scris un colind - "Cîntec de Crăciun" - pe care îl interpretează Ștefan, avînd-o ca parteneră pe Elena. Piesa a plăcut, de aceea m-am gîndit s-o includ pe acest C.D. Pe Sanda o știu din 1988, anul în care a luat premiul la "Mamaia". Am știut de atunci că vom colabora într-o zi. Și a venit anul de grație 1992, luna martie, dacă nu mă înșel, cînd Sanda mi-a telefonat și, cu tonul ei puțin dictatorial, caracteristic zodiei Capricorn din care face parte, mi-a spus că vine (în acea zi) la mine

și că nu pleacă pînă nu-i scriu o piesă. Și așa... în atmosfera creată de prezența ei și sub privirile ei s-a născut prima piesă scrisă de mine pentru Sanda: "Cînd vine seara" (text Andreea Andrei).

Rep.: Și care a ajuns șlagăr, deși la Mamaia '93, la secțiunea șlagăre, a trecut neobservată?

D.I.: Într-adevăr, deși avea deja patru luni de cînd fusese lansată. Rețeta șlagărului e bizară, aproape de neînțeles. "Cînd vine seara" a avut nevoie de aproape un an ca să prindă aripi, să devină șlagăr, în timp ce "Și între noi mai e un pas" a prins imediat. Piese din urmă am ezitat să-i dau drumul pe piață, pentru că ea face parte din muzica pe care am scris-o pentru un film de televiziune, de 40 de minute, și care, dacă s-ar fi realizat, s-ar fi numit "Nu mă iubi". Este o poveste de dragoste între un bărbat în jur de 40 de ani și o femeie de... 20. Se întîlnesc, se plac. Ea are exuberanța vîrstei, este entuziasmată de această eventuală legătură. El este matur, cu capul pe umeri și încearcă s-o pondereze. Cam asta ar fi povestea, în mare, mai mult nu dezvălui, pentru că nu am renunțat încă la ideea cu filmul. Atunci nu s-a putut realiza, din motive financiare. Sanda și Ștefan erau, pentru mine, interpreți ideali ai filmului. Sanda - o cîntăreață foarte talentată și frumoasă, avînd candoarea vîrstei, iar Ștefan un mare actor, cu o voce inconfundabilă. Scrisesem pentru acest proiect cinci piese. Una dintre

ele e "Și între noi mai e un pas", care dă și titlul C.D.-ului și care a consacrat un duet plin de farmec și mister.

Rep.: Așa s-a născut cuplul. Cum s-a născut ideea C.D.-ului?

D.I.: Ștefan a fost invitat la o emisiune radiofonică. Mulți ascultători au apreciat și ipostaza lui de solist de muzică pop. Cineva chiar a întrebat în direct de ce nu realizează, împreună cu Sanda, un disc. Ideea ne-a plăcut tuturor. Viața a făcut ca proiectul să fie realizat mai repede decît credeam.

Rep.: "Și între noi mai e un pas" are pe C.D. și varianta în limba franceză...

D.I.: "Il est tard de partir" (versuri Rodica Grigoriu). Obişnuiesc ca, la o parte dintre melodiile scrise de mine, să fac și o variantă în limba franceză, ele constituind, alături de șansonete clasice, repertoriul meu pentru un mic bar parizian, din cartierul Montmartre, unde, din 1990 încoace, cînt cîteva luni pe an.

Rep.: Anul acesta ai fost plecat?

D.I.: Nu. Urmează să plec spre sfîrșitul anului. De data aceasta pregătesc un program special, pe care-l voi susține împreună cu Luiza Cioca.

Rep.: Știu că în ultima vreme i-ai dedicat foarte mult timp...

D.I.: Da și nu-mi pare rău. O merită. Chiar din plin. Este foarte frumoasă, de o sensibilitate aparte, cu o voce caldă, învîluitoare... La Paris voi cînta în duet cu ea două piese: "Ce soir je t'aime trop pour te parler d'amour" și... "Louisamour", care va fi, de altfel, și numele ei de scenă acolo.

Rep.: Înțeleg că ambele piese îți aparțin. Dar pentru aici, acasă, nu i-ai scris nimic?

D.I.: Ba da. Una, "De dincolo de vis", a și fost deja difuzată pe posturile naționale de radio și TV. Săptămîna viitoare voi duce la Radio alte două: "Tot ce ne mai leagă" și "S-a oprit clipa", ambele pe versuri de Andreea Andrei.

Rep.: Revenind la C.D.-ul recent lansat la Teatrul Național, te-ai gîndit la realizarea unui videoclip pentru piesa titulară?

D.I.: Sigur. Și nu numai pentru ea, ci și pentru "Eu vreau să-ți spun că te ador" (versuri Eugen Rotaru). Au și început filmările, care sînt realizate în coproducție: Tele 7 abc - Octavian Mitu (care este și producătorul C.D.-ului), în regia Luminiței Dumitrescu.

Rep.: "N-a fost iubire" face și ea parte dintre cele cinci piese scrise pentru film?

D.I.: Nu, dar are și ea povestea ei. Atinge un moment aparte, deși foarte obișnuit, al existenței noastre: o noapte de iubire. O noapte în care ei și ea cred că vor rămîne îmbrățișați pentru tot restul vieții, o noapte în care totul încremențe în jur. În realitate, o simplă atingere de aripi de fluture. O pîlpire. Atîta tot. A doua zi, fiecare își vede de drumul lui. În fond... n-a fost iubire.

Rep.: Cînd te-am cunoscut, mi s-a părut că ești un om retras. În timp, am văzut că nu e așa. Ești doar omul cărui nu-i place să iasă în față, ești omul de după cortină. O lumină slabă permite spectatorului

MONICA ANGHEL - debut discografic

Mare înghesuială la magazinul Muzica pe 28 aprilie, ziua lansării discului și a casetei audio "Dau viața mea pentru o iubire", semnale Monica Anghel. Actori, compozitori, interpreți și, bineînțeles, admiratori Monicăi au tinut să fie prezenți la acest eveniment. De ce eveniment? Pentru că acesta este primul album al solistei editat în România, iar el apare la destul de mult timp după consacrarea ei atât în țară, cît și pe scenele din străinătate. Inițiativa românească - din fericire finalizată - a producerii acestui disc aparține firmei Megamusic. De subliniat aspectul grafic al discului, de bun gust, pe ideea portretului sugestiv, și nu a unei simple fotografii publicitare (grafică & fotografie - Marius Costineanu).

Ascultînd cele 10 piese de pe album, se remarcă tradiționala alternanță de melodii mai lente cu unele mai ritmate, ele făcînd parte din creația unor compozitori precum Marius Teicu, Laurențiu Profeta, Mircea Drăgan, Cornel Fugaru, George Natsis și Eugen Mihăescu. LP-ul conține patru hituri (și toate patru): "Vin la mama de ma

s-a compus pentru Monica Anghel, care are nevoie de fraze ample, largi, ca să aibă unde-și "întoarce" vocea? Nu se știe. Oricum, audiența devine la un moment dat monotonă, din cauza acestui lucru. Din ușoară amorțea te mai trezește prima piesă de pe fața B, o piesă nouă, semnată de Eugen Mihăescu, "Un trist adio", în care glasul Monicăi se împletește reușit cu sunetul clapei lui Petre Cotarcea.

Pe alocuri, versurile sună pompos, metaforic, ca în cazul celor semnate de D.V. Dumitriu, la "Putem clădi o lume". La tîrziu ne-am oprit și nîrziem înții un pas/Să măsurăm imensul clipei fără glas...

Piesa începe dragut, cu chitară și clape, dar farmecul ei se pierde, din cauza ritmului galopant în care continuă. Plăcută este "Vreau să uit", o piesă pastelată, lirică, în care însă vocea Monicăi e ceva mai ștearsă. "O viață, un destin" a lui Marius Teicu plictisește ușor, fiindcă seamănă extrem de bine, ca temă, cu piesa Angelei Similea, aceea cu "Casa mea-i un cîntec cu acorduri ample"...

Cele mai puternice piese ale albumului sînt, se pare, primele două, adică "Vin la mama..." (nu trebuia un apostrof la "vin", avînd în

vedere că fata-i cheamă pe băiat?) și "Tu numai tu", a lui Mircea Drăgan, singurul cîntec ce mi se pare că-i vine mînușă Monicăi.

Albumul, în sine, e o reușită, numai că... mi-ar plăcea să cred că vocea Monicăi Anghel, sensibilitatea sa, bogata paletă interpretativă, de care dispune fără doar și poate, merită piese mai interesante, mai "colorate", mai personale. Pentru astăzi, nota 8. Pentru mai departe, baftă și... succes (e)!

Oltea Șerban Părău și Ana Calin

ARTA DE "A SPUNE" CÎNTECUL

Pornind de la piesa lui Dan Iagnov, "Între noi mai e un pas", Șerban Iordache și Sanda Ladoși au reușit să facă pasul decisiv: lansarea unui disc compact, apărut sub egida Octavian Mitu Records. Am ascultat C.D.-ul în liniște, într-o ipostază ușor melancolică, potrivită, de altfel, receptării unei muzici pe care am putea-o numi, fără teama de a greși, romantică. Inerent, atenția ne este atrasă nu de vocea ei, ci de vocea lui, a actorului, cel obișnuit să "spună" și nu să "cînte". Ne va ierta Sanda Ladoși că nu vom zăbovi asupra aportului ei interpretativ, menținut în nota cu care ne-a obișnuit, punînd în evidență un glas cu inflexiuni senzuale, cald și generator de emoție.

Cu un parfum ușor desuet, vocea lui Ștefan Iordache este gravă, puțin voalată, trecînd de la șoaptă la vorbă și la cîntec cu dezinvoltură și foarte mult firesc. Ștefan Iordache ne propune, și în ipostaza de cîntăreț, un

adevărat... personaj, în jurul căruia fiecare dintre noi poate țese o adevărată poveste. Iar ceea ce rămîne neobișnuit în ambianța muzicii noastre ușoare este faptul că Ștefan Iordache frazează firesc, trăiește versurile pe care le rostește, urmărind, mai departe de logica muzicală, și aceea logică a textului, deseori uitată de către cîntăreții noștri de muzică ușoară.

Un album ciclic (prima piesă revine în variantă franceză, la sfîrșitul C.D.-ului - ne păstrăm rezerva în privința oportunității existenței acestuia pe disc, cu licențele de pronunție franceză aferente), "Între noi mai e un pas" are o unitate stilistică evidentă și păstrează o linie lirică, ușor old-fashion. O prezență discografică personală, plină de căldură și expresivitate.

Oltea Șerban-Părău

să zărească după această cortină o... existență. Conturul, umbra unei persoane. Dar atît.

D.I.: Ai sesizat foarte bine. Nu sînt un om retras. Sînt o persoană care ține foarte mult de libertate. Sînt o fire foarte sociabilă. Îmi place mult să dialoghez, să vorbesc. Dar știu să și ascult. Am universul meu, pe care mi l-am creat, dar care cred că este aproape de realitate.

Rep.: Am observat că în piesele tale cînti foarte mult iubirea...

D.I.: Eu nu cînt decît iubirea, deoarece iubirea, împreună cu muzica, constituie, cred eu, două imense miracole pe care le-a lăsat Dumnezeu pe Pămînt. Iubirea fiind chiar esența, viața și legea lui Dumnezeu, iar muzica, o regină a artelor, care sintetizează toate afectele oferite de

specificitățile celorlalte arte: profunzimea și delicatețea poeziei, sugestia policromă a picturii, aducîndu-ne în dialog cu noi înșine. Îmi este greu, aproape imposibil, să cînt altceva decît iubirea. Sub toate formele ei. Pentru cei care cred că există riscul banalizării prin supralicitarea nobilului sentiment, le răspund că viața noastră e mult prea scurtă ca să avem timp să epuizăm tot ceea ce putem spune despre iubire. Iar iubirea merită cîntată pe durata mai multor vieți. Vorbesc din punctul de vedere al creatorului de muzică, pentru că, în general, iubirea trebuie să ne însoțească permanent în toată viața noastră și să devină și pentru noi esența, viața și legea noastră supremă.

Orlanda Deladi

PAGINI DIN ISTORIA ROCKULUI ROMÂNESC 1960-1965

NANCY BRANDES

Silviu (Nancy) Brandes s-a născut în București, la 1 mai 1946. Încă din copilărie studiază pianul, iar în 1963, pe când era elev în clasa a IX-a a Liceului "Mihai Viteazul", înființează formația Roșu și Negru, toți componenții trupei aparținând pe scenă îmbrăcați în bluze roșii și pantaloni negri. Prima lor solistă vocală a fost Bela Scorțaru (actuala Mirabela Dauer). I-au urmat Anda Călugăreanu și poetul Dan Mutașcu. Roșu și Negru debutează la televiziune în noaptea Revelionului 1964, cu piesa lui Nancy, "De dragul tău eu cînt".

Din 1966, Nancy Brandes devine student al Conservatorului "George Enescu" din Iași, secția muzicologie, unde reînființează Roșu și Negru. Noua

sufletori și bineînțeles, Nancy Brandes (pian, orgă). Despre succesele înregistrate de Roșu și Negru în această componență am pomenit deja cu prilejul "portretului Liviu Tudan".

Interviul care urmează este unul imaginar. După cum știți, Nancy Brandes s-a stabilit încă din 1975 în Israel. Totuși, a venit de mai multe ori în țară, răspunzând curiozității ziariștilor. Am făcut o sinteză a mai multor interviuri acordate de-a lungul anilor rezultând următorul "dialog".

Rep.: Care au fost antecedentele tale muzicale pînă la întîlnirea cu "Roșu și Negru" și cum s-a produs această întîlnire?

NB: Am început să cînt la pian la 4 ani, pentru că aveam pian în casă și pentru că eram îndrăgostit de muzică, stăteam toată ziua cu urechea în radio, eram un adevărat împătimit încă de pe atunci... La 16 ani am înființat formația "Roșu și Negru", împreună cu niște colegi de la Liceul "Mihai Viteazul", și am ființat pe lângă Casa Școlară și apoi ca formație a studiului de filme "Alexandru Sahia". Mai tîrziu, ca

TV presupunea peste o oră de pregătire a... coafurii noastre. Aveam părul mare, așa că mi se puneau peste 20 de agrafe în păr și leucoplast peste perciuni. La un moment dat mă întrebam ce caut eu la televiziune, pentru că oricum nu mă recunoaște nimeni. Cîntam în travesti... Ne-am dus odată la o filmare pentru o piesă în care un vers suna cam așa: "lampa plînge iarna". Și "cap limpede" (cenzura din TV) mi-a spus că este un vers mult prea pesimist, ce motive de tristețe ar avea lampa? Am cîntat: "lampa se gudură din nou", lucru care le-a plăcut foarte mult... Odată, la Lupeni, a venit unul, "tov. Cărbuș", la mine, să-mi spună că avem în repertoriu prea multe piese străine, iar cele românești nu au o tematică adecvată. În timp ce discutăm, eu îi spuneam "tov. Coropișniță", iar el, după ce m-a corectat de cîteva ori, și-a dat seama că îmi băteam joc, așa că a vrut să mă bată. Am fost mai iute de mîină, așa că i-am spart un scaun în cap. Și-a chemat ortacii care, în loc să mă bată, mi-au dat de băut: "Bine că l-ai aranjat, domnule, că asta ne mîncă zilele!"

Rep.: Prin 1974, aproape noapte de noapte, Roșu și Negru a cîntat la barul "Atlantic"; nu crezi că acest exercițiu a distrus substanța artistică a grupului, proiectîndu-vă în acea zonă comercială pe care ai condamnat-o dintotdeauna?

NB: Terminînd facultatea, majoritatea membrilor formației și-au pus problema existenței în continuare a grupului. Am cîntărit bine toate variantele și am ajuns eu, toți la concluzia că barul "Atlantic" era singura instituție de profil care putea încadra nouă persoane, asigurîndu-le condiții de cazare și, mai ales, un loc pentru repetiții. Deși programul de bar era extrem de comercial, prin cîteva apariții sporadice la radio și TV sau la "Festivalul teniselui", am demonstrat că stilul nostru n-a fost alterat și că ne-am continuat drumul. În plus, ne-a permis să pregătăm un eveniment de excepție, un concert de natură semisimfonică și jazz-pop cu prestigioasa formație corală "Madrigal", care și-a sărbătorit astfel a X-a aniversare.

Rep.: Cum te-ai descurcat ca muzician după ce ai părăsit România?

NB: Am plecat din țară în anul 1975, depunînd actele de emigrare pentru Israel. Acolo am stat aproape cinci ani în "umbră", acompaniînd la pian diverși soliști. Șansa mi-a suris în 1979, cînd am făcut muzica pentru o emisiune de televiziune care s-a bucurat de un imens succes. Am înființat în Israel o casă de discuri și producem acolo artiști americani, canadieni și europeni. Cînt jazz împreună cu big-bandul forțelor aeriene din Israel, fiind dirijorul acestuia.

N.S.

Cea mai romantică întîlnire a unui artist cu presa

♦ Magazinul Muzica ne-a oferit săptămîna trecută cea mai frumoasă lansare. ♦ Cîteva luminări puse pe mese

George s-a încumetat să-și scrie singur muzica. ♦ Dar n-a refuzat niciodată un compozitor care i-a oferit un

George Nicolescu

(în sala de protocol) au creat într-adevăr atmosfera necesară unei rugi. ♦ Se lansa cel de-al treilea disc al lui George Nicolescu cu un titlu semnificativ: "Rugă pentru oameni". ♦ Totul a fost o întîmplare. ♦ A început printr-o pană de curent. ♦ Stația de amplificare nefuncționînd, cei veniți la lansare au fost nevoiți să cîntească bine urechile pentru a auzi cuvintele rostite de Gheorghe Mihai, directorul magazinului Muzica, Jolt Kerestely, Angela Similea, Lucia Popescu Moraru, Titus Andrei despre colegul, prietenul, colaboratorul lor - George Nicolescu. ♦ Conferința de presă părea și ea ratată, în sala de protocol domnind o beznă totală. ♦ Ideea dlui Gheorghe Mihai avea însă nu doar să salveze situația, dar să și creeze, pentru o oră, cea mai romantică întîlnire a unui artist cu presa. ♦ Titlul L.P.-ului nu exprimă decît dorința

cîntec bun. ♦ Cel pe care George îl consideră autorul moral al carierei sale este George Grigoriu, din păcate absent de la lansare din cauza problemelor de sănătate. "Cîntată de oricine altcineva, «Eternitate» nu s-ar fi bucurat de un astfel de succes", a precizat dl. Horia Moculescu. ♦ Dacă i s-ar oferi vreodată ocazia să-și aleagă o trupă cu care să cînte, George Nicolescu ar alege The Beatles, trupa lui de suflet, dar n-ar refuza o colaborare nici cu Ray Charles, Stevie Wonder, Jose Feliciano. ♦ Odată cu acest disc a fost lansată și o casetă, care, spre deosebire de L.P., conține patru piese în plus, două semnate de Florentin Milcov, iar una de Nicolae Tănase. ♦ Un microrecital "unplugged", cu Horia Moculescu la pian, ne-a oferit șansa să ascultăm un "Yesterday" cu totul aparte, în versiunea G. Nicolescu. ♦ Toată vraja s-a risipit prin

interpretului de a se ruga pentru noi toți. ♦ Veți reîntîlni și o piesă ancorată în social: "Ordinea de zi", reorchestrată de Ionel Tudor. ♦ Deși "Rugă pentru oameni" este un disc de autor, George Nicolescu nu se consideră un compozitor. ♦ Îi place mai degrabă termenul de cantautor. ♦ Prima piesă a scris-o în '81, cînd era în Căminul Flacăra, cînd Adrian Păunescu căuta pe cineva care să scrie muzica pentru "Ca lumina ochilor", piesă pe care urma s-o interpreteze George. Nedorind să mai depindă de colegii din Căminul

La pian... Horia Moculescu

aprindearea luminilor. ♦ Ele au pus capăt și conferinței de presă. ♦ "Rugă pentru oameni" așteaptă să ajungă la destinatari. (O.D.)

Nancy Brandes și Costin Petrescu

trupă se afirmă în numeroasele turnee susținute prin țară și mai ales la concursurile grupurilor rock. Astfel, la concursul intitulat "Anti-estrada", desfășurat la Iași, obține locul 3, după Phoenix și Mondial, iar apoi cîștigă trofeul Revelionului TV '67, "Căprioara de aur" unde i-a devansat pe Phoenix și Coral. Timp de doi ani, "trec" prin formație mai mulți muzicieni, dar începînd cu vara anului 1968, componența trupei se stabilizează cuprinzîndu-i pe: Nicky Dorobanțu (chitară solo, voce), Florin Marcovici (chitară armonie), Ovidiu Lipan "Tăndărică" (tobe, care, deși avea numai 13 ani, cîntase deja în formația "Dragonii"), Liviu Tudan (bas, voce), Dumitru Grigoraș (flaut), un pachet de

student al Conservatorului din Iași, am reînființat formația... La primul Festival Club A, am luat Marele Premiu cu trupa, iar eu am primit premiul pentru compoziție și pentru cel mai bun organist. De asemenea, toți ceilalți colegi ai mei au luat premii de interpretare.

Rep.: Din cîte știu, "Roșu și Negru" s-a aflat într-un conflict permanent cu autoritățile. Care era motivul acestor conflicte?

NB: La începutul activității noastre am fost chemat la organul de resort, unde mi s-a propus să schimb numele formației din "Roșu și Negru" în "Roșu"... "deoarece negru este mult prea pesimist și aduce numai ghinion, în timp ce roșu este culoarea steagului partidului". În plus, fiecare prezență la

gîndit să fac ceea ce nici unul dintre voi nu a făcut: un Fan-Club Nirvana. Aștept scrisori din partea tuturor adevăraților fani.

ANDREEA MOLNAR (Str. Lucian Blaga nr. U.U. 5, et. 1, ap. 1, Satu Mare, jud. Satu Mare, cod 3900). Suflet purtat pe aripa muzicii rock, doresc corespondență cu rockeri cu sau fără plete, cărora le place să ridă cu poftă și care sînt tari de inimă. Prefer discuțiile legate de genurile hippie și horror. Ofer și diferite texte și postere. Caut date despre Motley Crue, King Diamond. Am, 18 ani, părul rebel.

MARKUS "PESTY" MIRCEA (Str. Moldovei, bl. 17, sc. A, ap. 3, Baia Mare, jud. Maramureș, cod 4800) și CONOPAN "INDI" RADU (Str. Moldovei, bl. 17, sc. D, ap. 32, Baia Mare, jud. Maramureș, cod 4800). Sintem doi deatheri, unul (Mircea), fan Spultura și unul (Radu), fan Death. În afară de faptul că vrem să corespondăm cu fanii acestor două formații, oferim celor interesați și texte din repertoriul idolilor noștri, plus texte Paradise Lost, Kreator, Napalm Death.

ANDREEA (Str. Izvorul Rece, nr. 7, bl. A 8, sc. 2, ap. 75, sect. 4, București). Anul trecut, în urma unui anunț publicat în revistă, am primit foarte multe scrisori. În timp, se pare că majoritatea corespondențelor m-au uitat, cutia mea de scrisori fiind din nou, zile întregi, goală. Și asta mă face să fiu tristă. Aștept epistole de la cei care iubesc formația N.K.O.T.B. Vă rog să puneți și un plic timbrat pentru a vă răspunde.

CHRIS S.M. (Str. Timișoara 27, bl. G, et. 7, ap. 31, sect. 6, București). Fan Helloween. Corespondez numai cu adepți ai formației AC/DC. Alte preferințe: Guns N'Roses, Motorhead, Bon Jovi, Metallica, Kreator, Testament, Annihilator, Nirvana, Green Day, Iris, Skid Row, Deep Purple, Kiss, Meat Loaf, Timpuri Noi.

PERSIDA (Micro 17, str. Barboși 12, bl. D, ap. 28, Galați, cod 6200). Corespondez cu toți cei care dețin materiale despre Jethro Tull, Pink Floyd, The Beatles sau John Lennon.

Așa cum ne-ai recomandat, ne-am bucurat! Fii liniștită, coame n-or să ne crească. În ceea ce privește Pink Floyd, nu va trebui să ajungi la 100 de ani. Am scris și vom mai scrie.

RASPUTIN (Str. T. Vladimirescu nr. 9, Călimănești, jud. Vilcea, cod 1079). Indivizilor, m-am

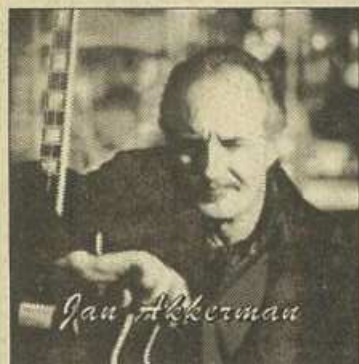
Zvonul a devenit stire!

RĂSPUNDEM, dacă sîntem în stare

Pe 21 mai la Sala Palatului, de la ora 19,00, MARLBORO MUSIC, alături de producătorii SFINX EXPERIENCE și TVR, ne oferă șansa unei întâlniri de mare calibru. JAN AKKERMAN și PAUL RODGERS (ex-Free, Bad Company, The Law și The Firm) cîntă la București! Deschiderea va fi asigurată de Eugen Mihăescu Guitar Project. Sunetul - de Sfinx Experience și Soemina International, iar luminile - de Roșu și Negru. Ca să aveți toate datele afișului, iată-i și pe ceilalți implicați: Mihai Cernea și Joey De Alvaro (producători executivi), Cristian Singer (show manager), Michael Story (olandezul care s-a descurcat excelent la Cerbul de Aur 1994 va fi la pupitrul de sunet).

Biletele costă 8000 lei și se găsesc la Sala Palatului, Magazinul Muzica și Cine-Cafe-Jazz Club (str. Eforie nr. 12).

Despre Jan Akkerman am scris mult în numărul trecut, cînd i-am răspuns Doinei din Ploiești. În perioada Focus (1970-1976) au apărut albumele: In And Out Of Focus (1970), Focus II (1971), Focus III (1972), Moving Waves (1972), At The Rainbow (1973), Hamburger Concerto (1974), Masters Of Rock (1974), Mother Focus (1975),

Ship Of Memories (1976), House Of The King (1976), Focus Con Proby (1977), Focus On (1979), Focus (1985), Best Of Focus (1986), Focus Hitmaster (1989). Am semnalat toate reeditările și revenirile sub egida Focus. Albume pe cont propriu sînt și ele foarte numeroase. Profile (1972) a reprezentat o acumulare de piese din perioada dintre Brainbox și Focus. Albumul Tabernakel (1973) a beneficiat de orchestrația profesorului Universității Columbia, George Flynn, și i-a avut colaboratori pe Tim Bogart și Carmine Appice. Au urmat Guitar For Sale (1976), Best Of Akkerman & Friends (1980), Oil In The Family (1981), Pleasure Point (1982), care pe piața britanică a ajuns cu 5 ani mai tîrziu, It Could Happen To You (1982), Can't Stand Noise (1983), From The Basement (1984), Golden Highlights

(1985), Heartware (1987), A Talent's Profile (1988), The Noise Of Art (1990), Puccini's Cafe (1993), Blues Hearts (1994). Au mai fost proiecte paralele în 1976 (Eli), în 1978 (Aranjuez), iar în 1981, Jan Akkerman & Claus Ogerman și Collage. Și parcă n-ar fi de ajuns, i-a ajutat și pe alți olandezi la înregistrări de piese sau albume. Să-i numim pe cîțiva beneficiari: Herman Brood, Maggie McNeal, Rob Hoeke & Alan Price, Joachim Kühn, André Hazes, BB Queen, The Cats, Gordon ș.a. Întîlnirea cu Miles Copeland (manager, printre alții și al lui Sting) din 1990 a fost de bun augur artistic, cît și comercial. CD-ul

The Noise Of Art conține și melodia Prima Donna intrată în topurile de singles. După un grav accident de mașină Akkerman a avut resursele revenirii în studiouri și a produs materialul Puccini's Cafe, considerat de unii drept "cea mai bună coloană sonoră de film pentru care încă nu s-a găsit filmul potrivit". Titlul albumului indică locul de inspirație a multor creatori, cafenelele. Cei trei instrumentiști alături de care a lucrat în ultima vreme sînt Tom Patrick Salisbury (keyboards), Manuel Hugas (bas) și Ton Dijkman (tobe).

Despre Paul Rodgers în perioada Free ați găsit destule date în miniseriul nostru realizat de Cristian Teodosiu. Cîteva date despre acest mare solist și cei care-l însoțesc la București vă vor ajuta să intrați mai ușor în atmosfera soul&blues care va domni la Sala Palatului pe 21 mai. Paul Bernard Rodgers s-a născut la 17 decembrie 1949 la Middlesbrough (Anglia). Cîntă și la muzică, compune. Îi are alături pe James Frank Copley (născut la 29 decembrie 1953, baterist care a colaborat cu Tears For Fears, Jeff Beck și Ian Gillan), Geoff Whitehorn (născut la 29

august 1951, chitarist la If, Bad Company, Procol Harum, Roger Daltrey) și pe basistul James Hughes Lochrie (18 aprilie 1960), care a lucrat cu Pete Townshend, Go West și Jimmy Nail.

Viitorul nostru oaspete, Rod Stewart, l-a declarat pe Paul Rodgers drept "cea mai importantă voce a rockului britanic". Se știe cîți îl recunosc pe Rodgers drept idol și model. Printre ei se numără David Coverdale și, ca să aveți exemple mai apropiate, să-i numim pe Cristi Minculescu și Dan Bittman. De la întîlnirea cu Alexis Korner (un adevărat părinte al bluesului britanic) pînă la destul de recentul album Tribute To Muddy Waters (la care au colaborat David Gilmour, Neal Schon, Richie Sambora, Brian May, Slash, Buddy Guy, Gary Moore, Jeff Beck și alții), Rodgers nu s-a îndepărtat de zona care l-a consacrat (blues, soul, rock).

De la single-ul de debut cu Free au trecut 26 de ani. Era "Broad Daylight" în iulie 1969. Cîteva titluri (selectiv) pentru a vă pregăti de concert: Tons Of Sobs (1968), Free (1969), album care a intrat pe locul 22 în topul britanic, Fire And Water (1970) conține superhitul All Right Now, scris de Rodgers și Fraser, Highway (1971), Free Live! (1971), Free At Last (1972) (așa s-a numit și grupul lui Alexis Korner din anii '60), Heartbreaker (1973). La Bad Com-

pany, alături de Rodgers erau Mick Ralphs (chitară), Boz Burrell (bas) și Simon Kirke (tobe). Albumul Bad Company a ieșit în 1974 la Island Records în Marea Britanie și la Swan Song (proprietate Led Zeppelin) în SUA. Run With The Pack a apărut în 1976, iar Rough Diamonds în 1982 (după trei ani de tăcere). În 1983 Rodgers formează trupa The Firm cu Jimmy Page la chitară, Chris Slade la tobe și Tony Franklin la bas. În 1985 a apărut albumul The Firm, iar un an mai tîrziu Mean Business. În 1993 Bad Company susține un turneu, "The Last Rebel Tour" alături de Lynyrd Skynyrd.

În 1992 (octombrie) Rodgers a scos un album al trupei fondate de el, The Law, și participă la Expo '92 de la Sevilla, unde cîntă lături de Steve Vai, Nuno Bettencourt și Joe Walsh piese din repertoriul Bad Company și Free. Respectul lui Paul Rodgers față de marii înaintași se exprimă nu numai prin acel Tribute To Muddy Waters, pe care desigur l-ați ascultat, ci și prin Hendrix Set. Evident că ar mai fi multe de spus despre acest solist atît de îndrăgit. Important ar fi ca voi, cei mai tineri, să nu ratați această nouă întîlnire live cu istoria rockului, pentru că sigur alte ocazii nu se vor ivi curînd. După Nazaret, Uriah Heep, Jethro Tull, Ian Gillan Band, iată că mai prindem două pagini importante în agendele noastre destul de subțiri: Paul Rodgers și Jan Akkerman! Dacă Rednex și Culture Beat au meritat 9500 lei, atunci vă pot spune cu mîna pe inimă că spectacolul din 21 mai ar justifica un bilet de două ori mai scump. Și totuși va costa numai 8000 lei. Nu-l ratați, chiar dacă acum citiți pentru prima oară despre aceste nume.

Andrei Partoș

Top 7 Nonconformist

Geanina Bratu (Tg. Jiu). 1. Bijou - Queen, 2. Too Much Love Will Kill You - Brian May, 3. Stairway To Heaven - Led Zeppelin, 4. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 5. I'll Stand By You - The Pretenders, 6. Total Eclipse Of The Heart - Bonnie Tyler, 7. Stay- Shakespear's Sisters.

Frederika (Buhuș). 1. In My Defence - Freddie Mercury, 2. Am crezut în ochii tăi - Krypton, 3. Territorial Pissings - Nirvana, 4. Daytona - Chris Rea, 5. Insolation - Therapy?, 6. Star Spangled Banner - Jimi Hendrix, 7. Remember The Fallen - Sodom.

Lucian Medeașan (Mediaș). 1. Big One - Agathocles, 2. Still Of The Night - Whitesnake, 3. Sacred Red - F.L.H., 4. Four Walls - Agathocles, 5. Return To The Haunted House - Fleshtones, 6. Contamination - Drudge, 7. Europe's Fairytale - Agathocles.

Alina B. (Sibiu). 1. Long Away - Queen, 2. Drama - Erasure, 3. Veșnicie - Octave, 4. I Will Survive - Gloria Gaynor, 5. Symphony Of Destruction - Megadeth, 6. In Kingstone Town - UB 40, 7. Realease Me - Engelbert Humperdinck.

Cristian Hirdău (Ploiești). Materialul tău despre grupul canadian Donkey va fi publicat cu siguranță. Deocamdată, ne lăudăm cu autograful lui Alex Radeff, pentru care îți mulțumim!

VÎND ■ CUMPĂR ■ CAUT ■ SCHIMB

CORNEL (tel. 330.24.21). Sînt fan Alice Cooper și pentru tot ceea ce există cu idolul meu, dau în schimb postere cu Guns N'Roses, Fight, Helloween, Mercyful Fate, Motorhead, Megadeth, Metallica, Motley, Crue, Aerosmith, Bon Jovi, Sacred Reich.

BILL STEER (Aleea Sulfinei nr. 3, bl. V 8, sc. 1, ap. 1, Dr. Tr. Severin, jud. Mehedinți, cod 1500). Fan Carcass și Gorefest, aș vrea să corespundez cu rockeri(țe). Caut albumele: "False" - Gorefest, "Mind Reflection" - Pestilence, "Necroticism" - Carcass. Preferabil originale. Vînd: "Chaos AD" - Sepultura, "Peace", "Countdown" - Megadeth, "God Shuffled" - Crash Test Dummies.

LILI ICE (Str. Izvorul Rece nr. 5, bl. A 10, sc. D, ap. 59, sect. 4, București). Doresc informații, poze, postere, versuri cu și despre cîntăreți și trupe rap ca Snoop Doggy Dog, Vanilla Ice etc. Ofer aproape tot ceea ce vă dorește inimioara. Seriozitate maximă.

VOICHIȚA STANCIU (str. Mihai Viteazu nr. 42/20, Brașov, cod 2200). Rockerită, caut orice texte din repertoriul Nirvana. Cum nu am alte texte să ofer la schimb, le cumpăr.

CRISTIAN MAHULEA (Str. Împărat Traian nr. 64, bl. O4, sc. A, ap. 4, Botoșani, jud. Botoșani, cod 6800). Caut texte rock, contra cost sau contra alte texte: Sepultura, Deicide, Metallica, Pink Floyd, Napalm Death și multe altele. Aștept ofertele voastre.

VICTOR MĂRGĂRIT (Str. Spătaru Preda nr. 20, bl. 97 A, sc. 3, et. 7, ap. 94, sect. 5, București). Doresc texte, informații, istorii, date, legate de AC/DC. Nu am ce oferi în schimb, pentru că sînt începător.

ALINA (str. Furnicului 16, bl. 70, sc. 2, ap. 7, sect. 6, București). Sînteți și voi fani Keanu Reeves? Posedați articole sau poze cu el? Atunci scrieți-mi. Dacă ai fi cumpărat și ultimele 58 de numere ale revistei, ai fi aflat cum ne numim.

AURELIAN BUMBEȘ (Aleea Tohani nr. 3, bl. 31, sc. A, ap. 4, sect. 4, București). Caut numerele 138, 140-146, 149-152, 154 ale revistei Pop Rock & Show și nr. 11 (decembrie '93) Vox Pop Rock. Ofer un preț avantajos. Ascult The Doors, Iron Maiden, Helloween, Nirvana, Deep Purple.

Nici nu trebuie să ne oferi mai mult decît fidelitate. Îți mulțumim.

TALON PENTRU ANUNȚURI ÎN V.P.R.

Numele..... Prenumele.....

Adresa.....

Anunțul.....

.....

.....

.....

.....

.....

Să cîntăm cu sens

TIMPURI NOI
de regiune superioară

Adrian PLESCA - vocal
Dan ILESCU - chitară electrică
Marius BORTUN - bas
Cătălin VESSEL - tobe
Măria RADU - voce

Produce: VOX S.R.L.
Producție: muzicant: Răzvan CĂRĂCĂLAȘ, CĂRĂCĂLAȘ

Discografia: Timpu' noi... producție: muzicant: Răzvan CĂRĂCĂLAȘ, CĂRĂCĂLAȘ
Discografia: Timpu' noi... producție: muzicant: Răzvan CĂRĂCĂLAȘ, CĂRĂCĂLAȘ

VOX PRO

Milică

(Ilescu/Ilescu)

Gata, Milică de azi încolo e bărbat.
N-are astîmpăr și ar vrea s-o facă ne-nceat
Vă spun, vă spun, e gata s-o facă, facă, facă
Vă spun, vă spun, e gata s-o facă acum
Merg mai departe, ca să vă spun ce s-a întîmplat

De cînd Milică s-a declarat bărbat
Vă spun, vă spun, e gata s-o facă, facă, facă

Uite așa mi-a spus Milică, că cîcă-i cam timid
Că cîcă are trac la fete, de cînd i s-a blocat stupid

Tochmai el, tochmai el, tochmai el, da,
Care face atîta sport, care are mușchii ca oțelul.
Să-i spună doar cuvîntul "short".

Nu te speria, Milică, că nu e chiar atît de grav,
Că se descurcă foarte bine-n viață
Și cei cu atelajul mai firav.

Important, important, important e
Să ai perechea ta, așa că nu te da bătut, Milică,
Perseverează și nu te lăsa.

Refren

Nu te lăsa, Milică, nu te lăsa!...

SECRET

La metrou

Ar fi altceva
Dacă-ai vrea să mergem
Să-ți arăt și eu ceva
Ai să vezi și peisaje
Cu macazuri și cu șine
Da, da, n-ai ce să faci,
tac!

Ca să vezi cum într-o eră
Fără viață sau ecou
Dimineța omul nou se
coboară la metrou
Ai să vezi cum într-o eră
Cu macazuri și cu rame
Omul nou stă-n cur pe
scaun și rezolvă inte-
grame.

R.: Dimineța Omul nou
se coboară la metrou
Na, na, na, na, he....

Sînt pe tavan lămpi cu
neon

Semințe la tarabe
Pe pe pe peron
Copii mai speră
Un chiștoc de Carpați
Încetați să ne mai
desconsiderați.

R.: Dimineța omul nou
se coboară la metrou

Un doi, un doi, ce frumos
Spre amiază aerul e tot
mai voios, mai voios
Un doi, un doi, ce frumos
Omul nou stă în picioare
și mîncîcă de pe jos

Da' dacă vrei tu, cred
Cred c-ai să reușești
Omul nou înghesuit
Spune că-i tot un drac,
drac
Fiindcă aerul e greu
Respiră aurolac, lac

R.: Dimineța omul nou
se coboară la metrou

FIȘĂ DE CADRE (2) BLUR FIȘĂ DE CADRE (2)

Să aruncăm o privire în agenda celor de la Blur... Foarte încălcată! Dacă-i marți, trebuie să fie participarea la New Year's Eve Hootenanny ediția '94-'95. Făcuți sandwich între Steve Winwood, Ruby Turner și Kirsty Mac Cool, vor cînta pentru ultima oară Parklife, cu Phil Daniels. Mai mult ca sigur că, la petrecerea de după, Terry Hall, mort de beat, va agăta pe unul dintre membrii grupului, ca să-i spună cît de mișto au fost.

Miercuri, Blur prezintă Top Of The Pops. Joi pleacă la Colchester, acasă, ca să repete pentru concertul de a doua zi, de fapt, o cîntare la colegiu. Mai departe, participă la Radio Four's Kaleidoscope, unde vor cînta primul lor hit, "There's No Other Way", jurînd că e ultima oară cînd îl mai cîntă... deși au mai spus chestia asta și anul trecut, în Japonia.

Și în timp ce cei de la Blur aleargă de colo-colo toată săptămîna, onorînd cu prezența tot felul de festivități, alte 46.000 de exemplare din cel de-al treilea album al lor se vînd ca pîinea caldă. Cam asta înseamnă, în această perioadă, viața Blur.

Dar viața celor de la Blur n-a fost întotdeauna astfel. În '92, grupul era considerat mort și-negropat. Single-ul lor, "Popsene", deși a intrat în Top 10 debut, n-a depășit, în topurile consacraților, poziția 34. Acum, Blur și trupa anului. Băieții ocupă un loc de învidiat în inima presei. Dar o fac într-un mod inteligent, pentru că știu cum e și la antipod.

Dezgustul provocat de primul lor album, "Popsene", a fost atît de mare, încît cel de-al doilea, "Modern Life Is Rubbish", a stîrnit suspiciuni cînd a apărut, în aprilie '93. S-a spus atunci că Blur încearcă "să manipuleze mass-media cu născocirile lor".

Albumul care a spart, în sfîrșit, gheața, pentru Blur, a fost "Parklife". Un album destul de bun, dar nu extraordinar. Și totuși... un milion de exemplare vîndute! Un album care i-a detronat definitiv pe cei de la Suede, vecinii rivali. Un album pe care-l cumpără și fani lui Bon Jovi, ceva de necrezut!

Acum cei de la Blur, a căror poveste, devenită istorie (după cum sus ține Damon), a început la Colchester, se întorc în culmea gloriei de unde-au plecat aproape fluturîți. Se întorc pentru un mic concert, organizat de Damon și fostul său profesor de muzică, Nigel "Mr" Hildreth. Scopul concertului este de a strînge fonduri pentru înființarea unui orfelinat în India. Colchester Evening Gazette a titrat pe prima pagină, jubilînd: "Damon Stars At Sixth Form". "Faimoșii Blur, unul dintre cele mai mari grupuri pop din Anglia, se întorc!" Numai că băieții nu s-au lăsat impresionați de aceste rînduri. N-au acordat interviuri sau fotografii nici unui ziar local. De ce? Fiindcă nici un ziar din Colchester nu i-a susținut în trecut. "Și, spune Damon, toate greseliile de genul ăsta se plătesc!" Oricum show-ul a fost o reușită. Fără să primească ajutorul generos oferit de către presa locală. La concert au fost admisi numai studenții. A fost o înființare a oamenilor tineri, care-ai vrut să se simtă bine. Băieții de la Blur au fost foarte emoționați. Mai ales Alex, care a greșit începutul de la "Girls & Boys", după care a înșurat: "Vedeți, nu mă pot concentra la ce fac!"... "Chestia asta e evidentă!", a adăugat Damon.

Primul concert Blur a fost cu totul altfel. Nu se știa nimic despre ei, despre originile grupului sau despre primii lor pași în muzică. Nici acum nu se știu foarte multe. Se știe doar că, înainte de a se chema Blur, se cheamă Seymour. Restul se pierde în ceață. Presupuneri există însă mai multe. Primul concert Seymour ar fi fost (variante a) la o petrecere

era sigur în trupă, iar cronicile de după concert au fost favorabile, mai ales cea semnată de Leo Finlay în Music Week, unde numele trupei a apărut greșit, ca Feymour. Băieții își amintesc cu acuratețe despre acel eveniment, pentru că la sfîrșit au fost atacați din public cu sprayuri paralizante, așa că au ajuns cu concertul la spital.

Sub numele de Seymour au cîntat cam un an. Au cîntat la vreo 10 concerte. Sau 11. Sau șase... Nu-și mai aduc aminte bine. "She's So High" (care, ulterior, a devenit primul single Blur) a fost piesa la care au cîntat urechile cele de la Food Records, cînd le-au ascultat demoul. Casa de discuri era condusă de Dave Balfe (ex-keyboard la Teardrop Explodes) și de ziaristul Andy Ross, care-i văzuse pe băieți în concert... "Simulau foarte mult, joapău, erau foarte provocatori", își amintește Ross... "Dave Rowntree purta pantaloni de pijama".

Numele trebuia schimbat. "Balfe a spus că sînd ca o marcă de treninguri", își amintește Coxon. "Suna aiurea", adăurește Ross. "Îmi amintea de nume ca Raymond sau James. Nume de coafoni! Băieților li s-a pus în față o listă cu mai multe nume, din care să-și aleagă ei unul: The Shining Path. Sub. Whirlpool. Sensitise și Blur".

Alex are o glumă favorită... Dacă "Q" întreabă cîți dintre membrii Blur știu să schimbe un bec, Alex răspunde: "Întreabă-l pe Andy Ross". Și gluma asta are simburile ei de adevăr. Succesul celor de la Blur a fost în mare parte determinat de numele lui Food Records și de relațiile lui Ross. Grupul a primit prin contract 3000 de lire în avans! Cine mai comite astfel de "imprudențe", cînd e vorba de o trupă tină? Pe urmă, "She's So High" a intrat în Top 50, "There's No Other Way", în Top 10, ca și albumul "Leisure". Blur îndreptătea așteptările. "Toată lumea a asociat muzica Blur cu curentele vechi", spune Ross. Fals. De fapt, în '91 Blur era o trupă formată din patru tineri entuziaști, studenți, care s-au aruncat fără nici o precauție în vîrtejul showbizului și au fost azvîrliti fără milă înapoi, în

Un star împotriva voinței lui, un om plin de contradicții. Eddie Vedder reflectează asupra rolului său de gînditor obiectiv în aceste vremuri sumbre.

În timp ce vorbește, Eddie își ține mințile în dreptul feței, ca un călugăr care meditează. Cum stă și visează, se apropie de el o tipă blondă și nerasă pe picioare, care îl acostează: "Sunteți chiar Eddie de la Pearl Jam?" "Da", răspunde Vedder, cu tonul lui inconfundabil. Și, înainte ca ea să mai poată adăuga ceva, ripostează: "Noi facem aicea un interviu, papușă. De ce nu te duci tu la prietenii tăi, că vin și eu cînd am timp".

Ne continuăm conversația. "Cînd devii celebru", reflectează Eddie Vedder, "oamenii nu te mai privesc la fel". Înainte, totul era altfel. Înainte de primirea unui telefon de la Seattle, Eddie își făcea de lucru prin San Diego. Noaptea muncea de-i venea rău, iar dimineața la opt și jumătate se apuca să facă surfing cu disperare. Cade pe gînduri. "În chestii de muzică, eu nu sînt decît un fel de moașă. Cu toată bunăvoința, nu mi se pot atribui mie toate lucrurile pozitive privind trupa noastră, pentru că eu nu m-am lăsat condus de decît de subconștientul meu. Muzica pătrunde în mine și eu sînt vorbele pe care le cînt. Nu mă gîndesc niciodată cum îmi sună vocea sau ce fel de tehnică vocală ar trebui să folosesc. Mă las dus de val, pur și simplu".

Larși o declarație care nu se potrivește cu imaginea lui Eddie, de exponent sensibil și sincer al mult prea solicitatei generații X. Un rol pe care el îl refuză cu hotărîre, dar care îl preocupă, îl supără și îl face să se simtă nesigur. Se pune atunci întrebarea de ce mai insistă să imagineze sfîșierii interioare a antistarului? Nimeni nu îl poate obliga să-și dezvăluie gîndurile cele mai intime, să vîndă discuri și să cîștige bani cu găleata din toată afacerea.

"În momentul în care te declari un individ sensibil", se lamentează el, "tot felul de necunoscuți se apucă să se identifice cu tine. Ei sînt cei care au pus stăpînire asupra muzicii mele - o pot asculta oricînd. Asta ar trebui să le ajungă".

Însă fani vor mai mult, domnul Vedder primește zilnic lăzi întregi de scrisori.

"Pe de o parte, nu e o lectură prea facilă. Oamenii necunoscuți îmi scriu ce gîndesc ei despre moarte sau sinucidere. O vreme, am răspuns personal la toate scrisorile, dar la un moment dat nu s-a mai putut. Cîțiva fani credeau sincer că aș fi prietenul lor cel mai bun. Pe mine chestia asta n-a făcut decît să mă deprime, intrucît mi-am dat seama că oamenii ăștia iau prea în serios poziția mea ca muzician".

Un star împotriva voinței sale, care face paradă de asta? Nu chiar, cînd Eddie Vedder mai și cochetăază cu staratul lui cînd, cu ochii strălucind, răcneste pe scenă, cînd devine el însuși intruchiparea întregii experiențe:

din vîră lui '88, la Goldsmiths' Art School, în Londra. Acolo, Damien Hirst i-ar fi declarat "cea mai bună trupă de la Beatles încoace". Nimeni nu mai știe dacă Alex cînta cu ei sau nu. Se pare însă că Eddy, un coleg de-al lui Damon care era atunci la bas, avea o problemă de ordin școlar destul de acută. Varianta b e că primul concert Seymour ar fi avut loc la muzeul gării din Colchester, foarte aproape de locuința soților Albarn, asta înainte de cîntarea de la Goldsmiths'. Ceva sigur însă nu pot spune nici măcar cei direct implicați.

Prima apariție oficială a celor de la Seymour a fost, fără discuție, la Dingwalls, în Camden. Alex

era sigur în trupă, iar cronicile de după concert au fost favorabile, mai ales cea semnată de Leo Finlay în Music Week, unde numele trupei a apărut greșit, ca Feymour. Băieții își amintesc cu acuratețe despre acel eveniment, pentru că la sfîrșit au fost atacați din public cu sprayuri paralizante, așa că au ajuns cu concertul la spital.

Sub numele de Seymour au cîntat cam un an. Au cîntat la vreo 10 concerte. Sau 11. Sau șase... Nu-și mai aduc aminte bine. "She's So High" (care, ulterior, a devenit primul single Blur) a fost piesa la care au cîntat urechile cele de la Food Records, cînd le-au ascultat demoul. Casa de discuri era condusă de Dave Balfe (ex-keyboard la Teardrop Explodes) și de ziaristul Andy Ross, care-i văzuse pe băieți în concert... "Simulau foarte mult, joapău, erau foarte provocatori", își amintește Ross... "Dave Rowntree purta pantaloni de pijama".

Numele trebuia schimbat. "Balfe a spus că sînd ca o marcă de treninguri", își amintește Coxon. "Suna aiurea", adăurește Ross. "Îmi amintea de nume ca Raymond sau James. Nume de coafoni! Băieților li s-a pus în față o listă cu mai multe nume, din care să-și aleagă ei unul: The Shining Path. Sub. Whirlpool. Sensitise și Blur".

Alex are o glumă favorită... Dacă "Q" întreabă cîți dintre membrii Blur știu să schimbe un bec, Alex răspunde: "Întreabă-l pe Andy Ross".

Și gluma asta are simburile ei de adevăr. Succesul celor de la Blur a fost în mare parte determinat de numele lui Food Records și de relațiile lui Ross. Grupul a primit prin contract 3000 de lire în avans! Cine mai comite astfel de "imprudențe", cînd e vorba de o trupă tină? Pe urmă, "She's So High" a intrat în Top 50, "There's No Other Way", în Top 10, ca și albumul "Leisure". Blur îndreptătea așteptările. "Toată lumea a asociat muzica Blur cu curentele vechi", spune Ross. Fals. De fapt, în '91 Blur era o trupă formată din patru tineri entuziaști, studenți, care s-au aruncat fără nici o precauție în vîrtejul showbizului și au fost azvîrliti fără milă înapoi, în

anonimat, aproape... Albarn descrie perioada dintre "There's No Other Way" (primul lor succes) și "Modern Life Is Rubbish" (al doilea album, din '92) drept "18 luni de infern".

După ce "Popsene" a eșuat și grupul a început să fie hulit, băieții au decis să se retragă o vreme, urmînd să reapară pe piață cu ceva "valid din punct de vedere artistic, coerent și vandabil". Și care să aibă, bineînțeles, o direcție.

La sfîrșitul lui '92 au lansat "Modern Life Is Rubbish", care conținea 12 piese mult mai bine structurate, mai deștepte, mai antrenante și mai "rele". Albumul s-a vîndut în (doar) 50.000 de exemplare, lucru care i-a șocat pe cei patru, căpura "Modern Life..." li se părea excelent. Îndrăgii, băieții s-au pus din nou pe treabă. Au participat la Reading Festival, unde "am făcut oamenii mari să plîngă" și astfel au început să apară în paginile și pe copertele unor publicații care le fuseseră pînă nu demult ostile. În timpul turneului cu "Modern Life...", Damon a avut un abces de inspirație și a compus cîntecele de pe următorul album, "Park Life".

"Girls & Boys", primul single al albumului, a iscat un val de cronici elogioase în presa britanică și nu numai. Cei de la Blur au trăit pe propria lor piele parabola fiului risipitor. Au urmat premii peste premii, apariții la TV și la radio, interviuri, fotografii... Adică tot ceea ce intră în noțiunea de glorie.

Dar, totuși, cine sînt băieții care, după un început "dezamorsat", au aruncat în aer întreaga lume? De ce sînt așa de diferiți? De ce atrag? Oare pentru că au urmat o școală de artă? "Nu, zic ei. Noi nu mai sîntem una din acele Art School Bands. Acum sîntem Music School Band, pentru că știm să cîntăm. Sîntem muzicieni".

Coxon s-a apucat să-nvețe banjo. De ce? "Pentru că mi se pare că la chitară sînt ușor convențional. Vreau să recîștig naturalitatea. Banjo-ul mă poate ajuta". Primul instrument la care a cîntat a fost un flaut.

Albarn, care recunoaște în mod onest că n-a urmat decît într-o mică măsură cursurile de muzică de la Goldsmiths' - "așa, ca să intru în atmosferă" - a cîntat foarte mult la pian, la școala de teatru și a lucrat cu Berliner Ensemble la Brecht Festival. "Toată chestia aia pe care-o fac în 3/4 timpi e legată de această experiență".

Lui Rowntree îi plac instrumentele "zgomotoase". De mic a învățat să cînte la cimpoi - "e groaznic, e ca și cum ai cînta la buza unei sticle umplute cu apă fierbinte" - iar ulterior tatăl său l-a învățat jazz.

Pînă și Alex, care nu îndrăgnea să se autoproclame "muzician", a avut experiențe muzicale anterioare. A fost într-o trupă numită Age Of Consent, care era formată din el, repetînd în cameră "One, two, three, four, take it away". A înregistrat chiar o piesă din repertoriul Fleetwood Mac, pe care le-a prezentat-o celorlalți, ca pe o dovadă a existenței grupului său.

Aceștia sînt Blur. Mai puțin înclinați spre autodistrugere, precum Suede sau Oasis, mai cunoscuți decît orice altă trupă tină, ei aduc o groază de bani pentru țara lor... Asta fără să socotim cel de-al patrulea album, care e deja "împachetat". Cu alte cuvinte, Blur (pată) nu e o simplă pată pe haină, ci, dacă vrei, e pata produsă de o eclipsă totală de soare.

Ana Călin

După "Q"

ÎNDOIELILE LUI EDDIE VEDDER

Probabil, singurul motiv al succesului nostru este acela că eu m-am ocupat tot timpul de sentimente și de viața reală".

Și Stone Gossard are o teorie cu privire la comert și succes: "Problema este că muzicienii care și-au ales meseria asta doar pentru bani dau importanță lucrurilor minore. De exemplu, îl dau pe unul afară din trupă, pentru că nu arată bine - asta e o tîmpenie".

Mașinăria rock'n'roll-ului, cu standardele ei valabile de 40 de ani, îi lasă reci pe băieții de la Pearl Jam. Eddie Vedder interpretează rock'n'roll-ul drept "o accelerare a reflexiei", în schimb îi e scribă de droguri, beții și petreceri exagerate. Cu totul diferit de colegii săi de breaslă, Eddie este monogam; în luna iunie a anului trecut a luat-o de soție pe Beth Lieblich, prietena lui de peste zece ani.

"Pentru mulți, rock'n'roll-ul nu înseamnă nimic altceva decît să te îmbiezi înaintea, în timpul show-ului și după show și să nu faci toate noaptea nimic altceva decît să te regulezi la infinit și să-ți injectezi heroină. Pentru mine, rock'n'roll sau punk înseamnă să fii controlat, puternic și să faci cu corpul tău lucruri pe care nu le-ai putea face, dacă ai fi slab din punct de vedere fizic sau iresponsabil în plan psihic".

Eddie știe ce spune. Pe cînd lucra noaptea și făcea surfing la San Diego, se avea foarte bine cu substanțele ilegale - fie și numai pentru a se putea ține treaz pînă dimineața. Mai sus-menționat telefon de la Seattle i-a schimbat viața și chipul lui se luminează și astăzi cînd își amintește de prima înființare cu membrii trupei.

"Cînd Stone mi-a trimis caseta demo, n-am mai avut nici o îndoială că trebuie să-mi împachetez imediat lucrurile și să plec - muzica era pur și simplu grandioasă. Aș fi mers pe jos pînă în Alaska, numai ca să pot cînta împreună cu ei. Deci, am luat avionul pînă la Seattle și m-am înființat cu trupa în subsolul unei galerii de artă. Atmosfera era de nedescris. Cel mai fantastic moment din viața mea a fost cînd am cîntat împreună «Alive». A fost prima piesă pe care am interpretat-o împreună".

Din acel punct, drumul lor a fost, după cum se știe, ascendent. Un succes pe care, în cele din urmă, Eddie Vedder îl atribuie propriei inițiative entuziaste.

"La urma urmei, trebuie întotdeauna să ieși taurul de coarne. Încă de cînd am plecat de acasă, de mic, am luptat mereu ca să am independență și autocontrol. Dar probabil o să-mi pierd mințile cînd o să constat că mi-am atins țelul".

Traducere și adaptare după "Musik Express Sounds" Manuela Boacă

SERIALE VPR SERIALE VPR SERIALE VPR

The Towering Blues - MUDDY WATERS

Născut la 4 aprilie 1915, în Rolling Fork, comitatul Sharkey, Mississippi, epicentrul bluesului. Botezat McKinley după numele președintelui SUA, asasinat la 13 septembrie 1901. Unul dintre cei zece copii ai lui Ollie Morganfield, mic fermier și muzicant. Cunoscut după porecla Muddy Waters dată de bunica lui (care l-a crescut de la trei ani, după moartea mamei sale) sau de surorile sale, fiindcă se bălăcea în Deer Creek, un pârâu tulbure ce curgea în apropierea casei.

Trecea puțin prin școli. Apt de muncă, lucrează alături de ai săi pe plantația de bumbac, culegând florile albe ce explodau în lumina sufocantă a verilor nesfârșite, cărând baloți de la mașina de egrenat, cu căruța la care înghina catini, cîntărind recolta prost plătită la rampele de încărcare și alte asemenea "distrații" cîmpenești. "Fiecare se jela că o duce greu și i s-a luat, povestea peste ani Muddy. Poți numi asta blues; ei doar spuneau ce-i doare. Mi-amintesc că peste tot auzai - nu pot fi mulțumit, am numai necazuri pe cap!". Doar muzica răminea unica sursă de a-și croi altă viață, căci pentru uitarea necazurilor aveau băutura de contrabandă și erosul prolife.

La 9 ani, Muddy învață să cînte la muzicuță. La 18 ani, în numai 4 săptămîni, noapte de noapte, învață la chitară cu Son House, maestrul al stilului bottleneck, aflat "în turneu" în zonă. Ajunge curînd cîntăreț de simfonia seara, la petreceri și în circumi. Ceea ce îi va schimba destinul este întîlnirea cu folcloriștii Alan Lomax și John Work. În august 1941, aceștia veniseră în Sud să-l caute pe Robert Johnson, pentru înregistrări de folclor. Dar Johnson murise, iar cei doi îl găsesc potrivit pe Muddy Waters, care preluase "repertoriul" legendarului cîntăreț. Următoarele veri, folcloriștii revin la tezaurul blues și alte cîntece se adaugă colecției Bibliotecii Congresului. Ele vor fi

editate pe disc în 1966, cu titlul **Down On Stovall's Plantation**. Destinate specialiștilor, înregistrările n-au înlesnit cariera lui Muddy. Dar acesta a deschis ochii asupra muzicii. Dacă într-o simfonia cîștiga cu chitara 2,50 dolari, iar în cinci zile pe cîmp abia 3,75 dolari, nu-i rămînea decît să găsească locul unde să poată cînta cît mai mult. Iar locul era Chicago, unde oamenii cu bani petreceau în fiecare noapte. Așa că în 1943, Muddy Waters se alătură celor 1,6 milioane de negri care au urcat pe Highway 61 spre Nord, între 1940-1949. El își propunea să cîștige bani pe cîntecele sale. Slujbele fără legătură cu muzica pe care le-a practicat multă vreme se datorează și "concurenței", dar și inabilității în afaceri, proprie celor atinși de aripa geniului muzicii.

La Chicago activau nume valoroase ale bluesului, ca Big Bill Broonzy, John Lee "Sonny Boy I" Williamson, Tampa Red, Memphis Minnie, Lonnie Johnson etc. Dar bluesul lor nu era o "marfă vandabilă", deoarece casele de discuri care editau "muzică pentru negri" (RCA, Decca etc.) obligau amatorii de înregistrări la producții standard: un combo cu pian, chitară, bas, tobe execută parca o singură piesă, previzibilă, cu tempo nemodificat și versuri convenționale. Ca să impună soundul nou, îndrăzneț, electricizat, înmuat în zeama aspră a feelingului de plantație și trecut prin lubrifierea gitului de sticlă plimbat pe corzile chitarei, "cum alunecă mîna bărbatului pe piciorul femeii", Federația Americană a Muzicienilor, condusă de J. Petrillo, a boicotat orice înregistrare timp de un an și jumătate, începînd din iulie 1942.

Doar așa bătrîni ca Big Bill, Sonny Boy, Tampa Red, ca și noii veniți, au putut să-și imprime creațiile originale. Profitînd de situație, case de discuri independente s-au lansat în afaceri, unele intrînd în legendă, precum cele conduse de frații Chess (Aristocrat, Chess, Checker). Astfel s-a revalorizat bluesul, noua generație cucerind America prin nume ca T-Bone Walker, John Lee Hooker, Muddy Waters, Willie Dixon, Elmore James, Howlin' Wolf, Little Walter și alții.

După ce Big Bill Broonzy a adulmecat în "tînarul catin" ambițios ceva proaspăt și viguros, l-a introdus în lumea cluburilor și

cîntăreților de blues. De-acum drumul lui Muddy se va întreta cu al multor nume de prim rang. Spectacole, concerte, turnee, filme, înregistrări - iată care a fost viața lui Waters aproape 40 de ani, munca aducîndu-i statut de legendă vie, maestru și mentor al bluesului. Prima realizare pe disc datează din 1946 și este atribuită lui J. Carter. Greșeala s-a descoperit în anii '80. Tot în 1946 imprimă 4 piese pentru Columbia, alături de pianistul Lee Brown, dar înregistrările au fost scoase la auzit peste 25 ani. Atestarea numelui său pe un disc este prilejuită de pianistul Sunnyland Slim. Acesta apelează la Muddy pentru partea de chitară la o sesiune de înregistrări pentru Aristocrat Rec. Se spune că Muddy confecționa jaluzele, cînd un prieten i-a șoptit că e rost de o cîntare. Ca să scape de la slujbă, Muddy i-a zis șefului că vîrul său tocmai a fost găsit mort pe stradă și are nevoie de liber restul zilei... Este una din istorioarele care fac deliciul vieții bluesmanilor, iar Muddy, cunoscut ca un cal breaz în cartierul din Chicago unde se stabilise, a fost un campion la întîmplări ero(t)ice. Unele au rămas gravate pe discurile sale; "specialitatea" sa este legată de sex, Muddy fiind între primii exploratori muzicali ai temei. Multe din textele sale construiesc imaginea unui fante de mahala, amant înăscut, stricător de mariaje prin vecini, cocoș, nu codoș. Dar toate sînt în registru autoironic. În fapt, Muddy a fost un familist tenace. Căstorit în 1940 cu Geneva, au avut doi copii, iar căsnicia a ținut pînă în 1973, cînd soția a murit de cancer.

(Va urma)

M.V. POP

Din arhiva VPR

16.05 - 31.05

Zile de naștere la ai noștri

12.05. Jolt Kerestely, Andreea Andrei. 13.05. Oana Sirbu, Ileana Popovici. 15.05. Levy (Altar). 18.05. Gabi Nicolau "Gurita" (Direcția 5). 19.05. Nimrod (Altar). 20.05. Viorel Gavrilă, Mircea Drăgan, Romeo Dediu (Holograf). 25.05. Dumitru Lupu. 30.05. Marian Moldoveanu. 31.05. Nicu Alifantis.

Tuturor "La mulți ani!" din partea V.P.R.!

Nicu Alifantis

Aniversări și comemorări la ei

16.05. Hazel O'Connor s-a născut în 1955, iar Sammy Davis jr. a dispărut în 1990. 17.05. Bill Bruford (Yes, King Crimson, Genesis) împlinește 45 de ani. 18.05. Două comemorări cu cifră rotundă: 20 de ani de la moartea lui Leroy Anderson și 15 de la decesul lui Ian Curtis (Joy Division). 19.05. Peter Dennis Blandford Townshend - la 50 de ani, Mike Wedgwood (Curved Air, Caravan) și Romeo Challenger (Black Widow, Showaddywaddy) împlinește 45. 20.05. Steve George (Mr. Mister) are 40. 21.05. Tony Shendan - la 55. 22.05. Bernie Taupin - la 45, Iva Davis (Icehouse) - la 40. 24.05. Rosanne Cash - la 40. 25.05. Robert Steinhart (Kansas) are 45, iar John Gnmaldi (Argent) 40. Au trecut 30 de ani de la moartea lui Sonny Boy Williamson. 26.05. Garry Peterson (Guess Who) - la 50. Chris Duffy (Waterfront) - la 35. 27.05. Bruce Cockburn - la 50. 28.05. În 1910 s-a născut T-Bone Walker (Aaron Thibaux Walker). Gary Stewart, John Fogerty au 50 de ani. 29.05. Gary Brooker (Procol Harum) - la 50.

Topurile trecutului

1965

SUA. Ticket To Ride - The Beatles și Help Me Rhonda - The Beach Boys (s). Goldfinger - Soundtrack (L.P.)

M.B. Where Are You Now - Jackie Trent și Long Live Love - Sandie Shaw (s). Bringing It All Back Home - Bob Dylan (ultimele două săptămîni ale lunii).

1973

SUA. You Are The Sunshine Of My Life - Stevie Wonder și Frankenstein - Edgar Winter Group (s). Houses Of The Holy - Led Zeppelin și The Beatles 1967-1970 (L.P.)

M.B. Tie A Yellow Ribbon - Dawn și See My Baby Jive - Wizzard (s). The Beatles 1967-1970 și Aladdin - Sane - David Bowie

1980

SUA. Call Me - Blondie și Funky Town - Lipps Inc (s). Against The Wind - Bob Seger & The Silver Bullet Band (L.P.)

M.B. What's Another Year - Johnny Logan și No Doubt About It - Hot Chocolate (s) și The Magic Of Boney M (L.P.).

împreună cu Bob Marley, în 1980

La începutul anilor '70, Wonder și-a renegociat contractul cu Motown. Poziția lui era atît de sigură, grație succesului său fără precedent, încît noul contract îi dădea mină liberă în absolut orice dorea să facă. Nici unui alt muzician american de culoare nu i se oferise atîtă libertate și Wonder nu a abuzat de ea. În cei cinci ani care au urmat, a înregistrat cele mai remarcabile și mai bine vîndute discuri ale întregului deceniu. Inspirat de Marvin Gaye și Sly Stone, Wonder a început să amestece refrenele dulcegi, melodioase cu versuri cu un susținut caracter politic, exploatînd cele două teme predominante în muzica neagră americană: cea ținînd de confruntare și cea soul. Versurile lui socio-politice erau întotdeauna acompaniate de un refren plăcut ("O să mă scuzați", a spus el odată, "dar eu nu mă consider un muzician negru, ci un muzician care este negru"). Folosînd din plin toate scamatoriile electronice (sintetizatoare ș.a.) a creat propria sa variantă de rock progresiv, a făcut un turneu cu Rolling Stones și, în scurt timp, a devenit cel mai căutat entertainer negru al vremii. Motown chiar s-a gîndit la un slogan pentru revenirea lui: "If you liked the boy, you'll love the man" (Dacă v-a plăcut ca băiat, o să-l adorați ca bărbat).

Se adresa unui public universal, era favoritul majorității publicului middle-of-the-road și al criticilor albi care îl ridicau în slăvi pentru noutatea perspectivei și pentru calitățile de analist social. Wonder e mai programatic decît îl crede lumea și faptul că se poate înțelege bine și cu Louis Farrakhan, controversatul lider al musulmanilor de culoare și cu Julio Iglesias, e un semn de diplomație.

Au fost și momente cînd a instigat la revoltă, dar la violență, niciodată. "Eu nu sînt genul militant și nu am crezut niciodată în violență", îmi spune cînd abordez subiectul. "Nu asta e soluția. Dar nici oprirea nu e o soluție. Motivul pentru care acum este atîtă violență în America este că oamenii au fost jigniți și dezamăgiți. Scot timpuri morți pentru că nu au altceva mai bun de făcut, pentru că li s-au făcut niște promisiuni care nu au mai fost îndeplinite. Din acel moment (începutul anilor '70), scopul muzicii mele a fost să schimb modul de a gîndi și de a acționa al oamenilor".

Pe atunci, albumele apăreau în forță, unul după altul. Mai întîi a fost "Music Of My Mind" (1972), "Talking Book" (1972), "Innervisions" (1973), "Fulfillingness' First Finale" (1974), și apoi, după ce a renegociat pentru a doua oară contractul cu Motown (se spune că se întîndea pe 120 de pagini), care-i acorda 20% drepturi de autor și un avans de 13 milioane de dolari - a urmat capodopera lui, albumul "Songs In The Key Of Life" din 1976. Acest LP cu totul excepțional a scos la iveală hituri ca

"Superstition", "You Are The Sunshine Of My Life", "Higher Ground", "Living For The City", "You Haven't Done Nothing" (N-ai făcut nimic - dedicat președintelui Nixon), "Boogie On Reggae Woman", "I Wish", "Sir Duke" și "Another Star" - toate compuse, aranjate și produse, cîntate și intens interpretate de Wonder însuși. Pentru el, "Songs In The Key Of Life" a fost o experiență la fel de fetică ca o reîntoarcere la copilărie. Timp de peste doi ani s-a dedicat acestui proiect și în final a venit cu 22 de melodii; prea multe, chiar și pentru un dublu album, așa că patru din ele au fost incluse pe un EP special care se vindea odată cu albumul. Și nu numai că a fost considerat cea mai mare realizare a lui de pînă acum, ci chiar se numără printre cele mai bune discuri de pop create vreodată.

După "Songs", Wonder era considerat atît de valoros, încît Motown ar fi scos pe piață absolut orice ar fi livrat el: o listă de cumpărături în versuri, un album de cînturi baseball sau un LP conceptual, în mare parte instrumental despre viața secretă a plantelor. Și asta le-a și dat. "Journey Through The Secret Life Of Plants", editat în 1979, a fost stigmatizat de critici ca fiind prea ezoteric. "Unul dintre ei chiar a spus că e un mare rahat", spune Wonder. Ce e sigur, este că n-a avut nici pe departe succesul celorlalte albume ale lui. Aflat într-un punct mort al carierei, Wonder a fost intranzigent. El este de părere că, de data asta, criticii lui se înșelaseră.

"Eseu? Îl cunosc prea bine ca să nu știu ce înseamnă, dar nu renunț de fiecare dată cînd vîd că se apropie. Eșecul e întotdeauna relativ, și, ca mulți alți oameni, cînd îmi privesc retrospectiv viața și activitatea, judec lucrurile după cum mă simteam în momentul respectiv, cît de fericit eram. Și sînt multe discuri despre care pot crede că sînt grozave, dar pe care, poate, le-am făcut într-o perioadă cînd eram la pămînt. E o chestie de stare de spirit. Cine poate spune că Beatles-ii sînt mai buni ca Michael Jackson?"

Cu cît discurile lui deveneau mai inocente și mai fără nerv, cu atît erau mai evidente activitățile sale pe plan politic și cu atît mai des se pronunța el împotriva nedreptății rasiale. A făcut campanii împotriva a tot și a toate, începînd de la cursa înarmării și apartheid și pînă la șoferii în stare de ebrietate, deși dintre diferitele lui proiecte și cauze

Cu Tony Balckburn, în 1965

preferate, cel mai mîndru este de proclamarea zilei de naștere a lui Martin Luther King, 15 ianuarie, ca zi națională. A organizat pentru asta campanii peste campanii și în 1986 și-a realizat ambiția. În 1988 a fost decorat de Comitetul Special Contra Apartheid

(Va urma)

Manuela Boatcă

Pe 17 mai, la "Muzica", UN NOU ALBUM AL LOREDANEI GROZA

Am avut să stau de vorbă cu Loredana înaintea lansării discului "Născută toamnă" și i-am smuls promisiunea unui dialog mai consistent după evenimentul din 17 mai. Rezum, mai jos, informațiile care vă pot fi utile. ■ De la "Atitudine" n-a trecut încă un an, iar Lory își dă seama că mai sînt melodii necitate în concert, dintre cele 12 de pe discul respectiv. "Dacă rămîn două-trei hituri dintr-un album, tot e bine". După opinia ei acestea ar fi "Lili și puștiul", "Nu-ți spun adio", "O fată singură-n noapte". ■ Imediat după lansarea din iulie 1994 au apărut ideile pentru cîntece noi. În ianuarie 1995 echipa a intrat în Studioul Sfinx Experience. ■ Au muncit peste 300 de ore pentru cele 9 piese care vor fi pe casetă, C.D. și L.P. ■ Cine a fost în echipă, alături de Lory? **Marian Ionescu** (bas, chitară, pian), **Emanuel Gheorghiu** (keyboards, chitară), **Nicu Tănase** (saxofon), **Emil Bizgă** (trompetă), **Paul Ciuci** (cu un solo la chitară pentru piesa "O iubire-n plus"), **Tete la tobe**, **Misu Cernea**, asistat de **Adrian Dobre** - la butoane, cu **Gabi Cotabiță** (ajutor în prima fază) și **Joey De Alvare** sfătuitor pe tot parcursul. ■ La finele lui martie totul era încheiat. ■ **Sergiu Băhaian** a ascultat și a decis.

Așa s-a născut contractul cu **Sabina Music**, pentru producție și impregnare. Este un contract de amplasare, pentru 4 ani și tot atîtea discuri. ■ Se pare că avem de-a face cu cel mai solid și mai bun contract semnat pînă azi în România. ■ Un numitor comun al albumului: toate melodiile sînt orchestrate acustic pentru a putea fi cîntate ca atare în spectacole. ■ Un alt punct comun: toate textele îi aparțin Loredanei. ■ A debutat ca textieră traducînd (cu ani în urmă) versurile unei melodii italiene din repertoriul lui Antonello Venditti, a scris un text în italiană pentru Vasile Șeicaru, iar acum se află la al doilea disc cu texte semnate numai de ea. ■ S-a oprit la titlul "Născută toamnă", pentru că se referă la o adolescență a zilelor noastre, pragmatică, preocupată de distracție, fără probleme deosebite. ■ Tonul de ansamblu este optimist. ■ Piesa cu cele mai multe "probleme" a fost "Baby

Smile" (doar titlul este în engleză). Dintre cele cinci variante s-a ales cea orchestrată de Paul Ciuci. ■ Toate vocile (care s-au tras în timp record) au fost responsabilitatea solistei. ■ Coperta este realizată de arhitect **Ileana Timotin**. Fotografia artistică este opera lui **Emilian Săvescu**. ■ Veți avea parte (dacă veți intra în posesia materialului înregistrat) de opt melodii de dragoste și de o declarație de credință demnă de urmat: "Merg mai departe"!

A.P.

CU OCHII LA STELE

"Dup-a-ia frig și ceață... lată că vin ploile!", ar spune poetul cu pricina, dac-ar vedea el felul mîrșav în care-a lovit pumnalul primăverii pe mîoara noastră carpatină, dac-ar fi să ne gîndim numai la ultimul Păște, nu și la permanentele răsturnări de temperatură, la care sîntem su(s)puși. Nu ne rămîne decît să ne luăm niscaiva umbrele și stimulenți și să ne așezăm pe cupola Lumii. Vedeți-vom astfel ce mai zic (și) astrele!

TAUR

Nu te mai vîita tot timpul. Dacă te doare vreo parte anatomică ex sau internă, doare-o și tu pe ea sau schimb-o, după posibilități. Dacă-i vorba de suflet, lucrurile se complică, căci nu-ți pot spune unde-i cuibul lui, la tine (la mine e la bilă). Roagă-i și pe ceilalți să te ajute să-i localizezi, făcîndu-ți în acest scop cit mai multe necazuri, ca să te prînzî unde doare. La asta se pricepe cel mai bine odraslele proprii. "Talk To Me" - Peter Gabriel.

GEMINI

Cînd mai fugi de-acasă, ia absolut tot ce-ți aparține, de la bigudiuri/lame de ras pînă la seringi. Nu de alta, dar s-ar putea ca cei rămași, într-o criză de nebulie, să-ți le dea la "curățat". În plus, poate ai necazuri cu china cerută de noul proprietar, nebun, ca și cei de la care tocmai ai plecat, de măcar pe ăia știi cum să-i iei, că sînt de-ai tăi... Mai încearcă, drumul spre consens e lung și plicticos. la "Runaway Train" - Soul Asylum.

RAC

Cînd amorul fuge, nu cunosc metodă mai rapidă de a-l opri, în afară de a-i pune sare pe coadă, dacă ai în casă vreo trei chintale. Dacă nu, eu aș încerca cu telefoane, bilețele, florile de sezon. Dar tu, în perioada asta, ești plin de bani ca broasca de pîr și cum toate costă-ai naibii... Ori cazi în genunchi, alegi calea cea dreaptă și-o rogi (ca-n filmele cu proști) să-ți mai dea o șansă, ori zici ca mama "Ei și?" - Roata.

LEU

Ești morocănos(oasă), țepos(oasă), din cauze pe care nimeni nu le cunoaște. De ajuns că sînt cu toții efectele. Te sfătuesc să bei seara cite un pahar de lapte bătut cald. Poate așa să-ți se mai pilească dinții, că digestia ți se va ușura sigur. Nu mai folosi cuvîntul "eu" cuplat cu expresia "am dreptate". Încearcă, înainte, să cugeți mai mult. "Think" - Aretha Franklin.

FECIOARĂ

Calmează-ți nervii. Învăț că cei din jurul tău sînt fie nebuni, fie tîmpii, fie imprezibili, fie nu sînt (de luat în seamă). Primele trei categorii le recunoști după cum se uită și, respectiv, după ce spun sau fac. La a patra categorie nu mai e cazul să te obosești. Și, în general, nu te-apa cu să-i judeci, că ți se-adîncesc circumvoluțiile pînă-n stomac. Și o faci și degeaba. Crede-mă, nimic nu e întîmplat, nimic nu e trecător și "Nothing Compares 2U" - Sinead O'Connor.

BALANȚA

Mîngie-l-o, dar nu prea tare, că-ți iau avînt taleretele și pe urmă se alege cu rău de mișcare. În rest, ești într-o perioadă bună, din punct de vedere cultural, social, economic, politic, administrativ, vocativ... Mai multe nu pot să-ți spun, că mă bat la de sus! Poate doar că, în curînd, o să dai peste cineva cam "Michelle" - The Beatles.

SCORPION

"Totu-i bine cînd se termină cu bine", zice povestea rockerului englez Shakespeare, ale cărui opere cic-ar fi ars și ar fi fost reconstituite cam la fel cum te-a pocnit și pe tine amoroarea, din pămînt, din lărbă... verde. Așa că, zic eu, totu-i și mai bine cînd nu-ncepe deloc. Altfel apar durerile de cap cu nașii, verighetele și romii care dau tiroale-ntruna pe la Sfat. "Loser" - Beck.

SĂGETĂTOR

Cînd săgeata ta nimereste-ntr-o bară, e bine să te-ascunzi repede după ceva. Nu de alta, dar dacă bara-i bară, nu plastilină, săgeata capătă efectul de bumerang și te trezești lovit(ă) înapoi, poate chiar în moalele capului, pardon, ale lipsei de el. Pune-ți ochelari, mai fă niște cursuri de tir cu arcu și pe urmă mai vorbim. "Liars Dance" - Robert Plant.

CAPRICORN

O stare de iritare, datorată Lunii care nu e plină și curentilor mediteraneeni, care-au dat cu ploaie după noi. Cred că, plină să te-apa cu să cauți distonocalme, mai bine te-ai uita dacă ai umbrelă, că dacă nu, dup-ăia o să cauți paracetamole, și alea chiar că nu se găsesc nici de dai cu tunul. Să vezi atunci nervi & "Tears In Heaven" - Eric Clapton.

VĂRSĂTOR

Într-ale amonului ai devenit așa, un fel de fluturaș, de don't Nae... Zbori de colo pînă colo și, cum sezonul de flori e-n toi, ai agenda cam toată ocupată. Te-ai sfătui s-o lași mai moale, că tot de sezon sînt și vrăbile, și ierbicidele, și mangatalele pe care le crezi duse la Ploiești... Ca să nu mai vorbim de persoanele alea ciudate, cărora le place să colecționeze fluturii ca line, cu cite-un bold înfipt în frunte! Oricum, pînă-atunci, te rog, "Don't Forget My Number" - Milli Vanilli.

PEȘTI

Prea ai un trai monoton. Slujbușoara-slujbușoară, mîncărica-mîncărică, somnulețul-somnuleț... Prea sună totul eufemistic și banal. Ia pune-te pe jucat ruletă sau poker. Să vezi cum, după trei zile, le pui din nou pe treabă, să recîștigi ce vei fi pierdut... Sau angajează-te într-o aventură... Ceva așa, sumbru și misterios, ca-n "Semnul poruncii" (film la TVR 1).

BERBEC

Ori ai tu mania persecuției, ori prietenii tăi trebuie să-și schimbe dioptrile. Prima variantă se lasă cu rețete și medici, dar nu te sfătuesc să-ți alegi pe cei ce-s televizați la orele tirz din noapte, că ba te fac beiv, ba urlă la tine... Mai bine îi iei tu pe prietenii ăia la o șuetă și le spui precum că-s chion... și gata cearta, începe războiul! "War" - U2 sau Bruce Springsteen.

Lina Cană

Primul, dar nu și ultimul!

Faptul că luna mai este bogată în lansări discografice nu poate decît să ne bucure. Ziua și lansarea. Pe data de 19, la magazinul Muzica, la ora 14.00, ne vom înîlni cu **Cristina Andrei** și **Geanina Olaru**. Discuția s-a purtat cu amîndouă deodată. N-a fost ușor, vă asigur. Ce a ieșit? Citiți și veți afla.

Rep.: "Promises", acesta este titlul discului, e primul vostru album. Un debut...

Geanina: Este al șaselea an în care tot debutăm!

Rep.: Discografic, am vrut să spun. În același timp, discul poate fi considerat și unul de autor, pentru că toate piesele îi aparțin lui Manuel Savu.

Cristina: Și pentru el, din acest punct de vedere, e un debut.

Rep.: Cine a ales titlul?

Cristina: Așa titlul, cit și designul copertei îi revin Geaninei.

Geanina: Da. Vrei să știi cum mi-a venit ideea? Ei bine, după ce m-am tot frîmîntat citeva zile, într-o noapte, de fapt, pe la trei dimineața, mi-a venit ideea. Am sunat-o pe Cristina și i-am spus: "Se va numi «Promises», pentru că nu ne vom opri la acest disc. Vor urma altele, dar nu tot în comun. Promitem să lansăm cit mai multe și separat. Am ales pentru copertă vulturul, pentru că... așa am vrut eu."

Cristina: Trebuia să vedeți schema desenată de Geanina. Eu n-am înțeles nimic din ea. Hai, Geanina, spune de ce ai ales vulturul!

Geanina: Este o pasăre pe care eu am admirat-o de mică. Vulturul înseamnă aspirație spre teluri înalte, înseamnă forță, libertate. Și apoi... e și stema Moldovei.

Cristina: Iar eu fiind bucaresteană, dar și prietenă foarte bună cu Geanina, am cedat din crezul meu pentru stema Munteniei, în favoarea Moldovei. (Rîde)

Rep.: Piese sînt cîntate în limba engleză...

Cristina: Da! Nu știu de ce toată lumea se leagă de acest aspect.

Geanina: Așa e. Sînt de acord cu Cristina.

Cristina: Noi credem că engleza e mult mai cantabilă. Amîndouă am cîntat și în limba română și nu vom refuza să mai cîntăm, dar mi se pare că în engleză poți exprima mai multe lucruri decît în română.

Geanina: Și apoi textele sînt scrise de... genul Cristina. Dacă ea le scrie direct în engleză, că așa gîndește ea mai bine, ce-i?

Cristina: Noi sperăm ca acest material muzical să ajungă și "afară". Trebuia să alegem o limbă internațională. Sînt atîția artiști în lume, care provin din țări unde nu se vorbește engleză, dar ei cîntă în engleză. Mi se pare normal. Sînt două piese ale căror texte nu-mi aparțin. La "Flash" e semnat de Joey de Alvare, iar la "Candle For Love", de Joey și cu mine.

Rep.: Cîte piese cîntă tu și cîte Geanina?

Cristina: Patru eu (Flash, Candle For Love, Without You și One Love) și patru Geanina.

Geanina: Remember Me, Moment In Time, Like In A Dream, Trust Me. Pe fața A a discului sînt eu, iar pe fața B e Cristina.

Cristina: Am ales această variantă, pentru că nu avea nici una dintre noi suficiente piese pentru a scoate un disc independent.

Rep.: Ciudat. Amîndouă cîntați deja de ceva ani. Ar fi fost normal nu numai să aveți piese, dar chiar și un disc...

Cristina: Ai dreptate. Eu cînt din 1987, am debutat în duet cu Nicoleta Nicola. Ne numeam Adaggio.

Geanina: Eu din '89. M-am lansat la "Mamaia". Am luat Premiul III.

Cristina: Cu Nicoleta am cîntat doi ani, după care ne-am hotărît să ne încercăm puterile pe cont propriu. În scurt timp însă, le-am cunoscut pe fetele de la Secret și am devenit solista lor vocală.

După un an, respectiv în '91, am plecat din Secret. Apăruseră divergențe în legătură cu stilul, cu muzica pe care o cîntam. Nu știu, poate pe undeva a fost mai bine că s-a întîmplat așa, deși, trebuie să recunosc, și astăzi păstrez nostalgia cîntării în grup. Eram la început și eu, și ele. Nu prea aveam experiență.

Le-am urmărit pe fete în timp. În formula actuală merg bine. Au progresat mult. Îmi plac. După '91 am avut două tentative de disc. Nu vreau să acuz pe nimeni, dar... am rămas doar cu tentativele. Prima a fost cu Romagram, cu care am semnat contract pentru producerea unui disc. Am înregistrat în doi ani trei piese, din care doar una "1, 2, 3, 4, 5" a fost dată pe post, la TVR. După expirarea contractului cu Romagram, am semnat un contract asemănător cu firma Valrom. Nu pe doi ani, ci doar pe unul. Din motive necunoscute nici mie și nici colegilor mei, care au semnat contract cu Valrom, după șase luni totul s-a terminat.

Geanina: Stai să-ți spun și ce-am făcut eu. După ce am luat Premiul III la "Mamaia"...

Rep.: Spune-mi mai întîi, ce premiu ai luat în '88?

Geanina: În '88? A, știu... Vrei tu să zic? (Rîde). Bine... Am luat tot Premiul III la concursul... Miss România de atunci. Se numea... altfel. Tîm minte că erau tot felul de probe ciudate. Am cîntat la pian, am pictat, am dansat. N-am făcut balet în viața mea. Da' a trebuit să mă descurc. Pe bilețul meu scria "Geneza", adică prin dans să sugerez Geneza.

Norocul meu a fost că pe vremea aceea făceam karate și aveam mobilat foarte mare. Am avut și imaginație. După probă a venit la mine un maestru de balet și mi-a întrebă cu cine am lucrat. "Cu nimeni", am răspuns. Nu m-a crezut, dar n-are importanță. Pînă în '92, cînd am semnat și eu contract cu Romagram, am participat la citeva concursuri ("Mamaia", creație, "București '91"), am fost în turneu cu Silvia Dumitrescu și Holograf, în Olanda. Contractul cu Romagram l-am semnat pentru același motiv ca și Cristina. Eu am înregistrat doar o piesă: "Eu", a lui Dan Iagnov. A urmat apoi Valrom. Și dacă am văzut noi că n-a ieșit nimic cu firmele, ne-am hotărît de comun acord și nesilite de nimeni să încercăm pe cont propriu, să... semnăm contract noi cu noi.

Decizia am luat-o în martie. Ne-am dus la Electrecord, am bătut palma și, uite, apare discul.

Rep.: Din vasta și tumultuoasă voastră activitate, ce amintiri plăcute păstrați?

Cristina: Ceva deosebit nu păstrez. Cele mai frumoase momente au fost cînd cîntam cu Nicoleta în turnee, în deschidere la Holograf. Am avut și noroc să cîntăm alături de cea mai bună trupă. Au fost cei mai frumoși ani. Se făceau turnee, public era din plin, artiștii cîntau de drag.

Geanina: Eram în '90 în turneu cu Silvia Dumitrescu și Aurelian Temișan, undeva prin Ardeal, într-o comună. Pe scenă nu exista decît un bec mare, care lumina zdravăn, dar un singur bec. Ne-a venit nouă ideea, mie și lui Temișan să-i facem orgă de lumină Silviei. Și tot făcîndu-ne noi la interupător, s-a ars becul. Și uite-o pe Silvia mea cîntînd într-o beznă totală. Am fugit de la locul faptei, ca să nu se afle cine-i vinovatul. Pînă la urmă au aprins luminile în sală, că doar nu era să cînte fata pe întuneric.

Rep.: Știu că la sfîrșitul lunii mai Cristina va pleca, împreună cu Mariana Turcanu, în Japonia, pentru șase luni. Nu-ți va fi greu fără prietenele tale? Cum de nu pleci și tu?

Geanina: Din două motive. Unul serios. În această vară vreau să... să pregătesc citeva surprize. E mai bine să nu spun de-acum ce. Și al doilea motiv... Știi, noi sîntem într-adevăr foarte bune prietene. Jucăm mult yams. Ne-am gîndit să vedem cum e să joci yams prin corespondență. Asta am gîndit-o eu, iar ele au fost de acord, gîndindu-se că poate așa vor deveni campioane... mondiale și ele, că-mi vor lua titlul pe care-l dețin cu onoare și supremație. Nu vor reuși să mă detronizeze, dar trebuie să le las să sperie și ele, nu?

Cristina: Și din cauza acestei plecări, ne-am grăbit ca discul să fie gata și lansat. N-aș vrea ca în șase luni să uite lumea că... și eu mai cînt.

Orlanda Deladi

H-Blockx

Fotografie la cerere

Mai mulți cumpărători de casete ne-au cerut o imagine cu trupa germană de funk-metal H-Blockx. Wehland (23 de ani), Tim "Tinte" Tenamberg (22), Stefan Gudze Hinz (22), Johann Cristoph "Mason Maas" (22) și David "Dave Grave" Gappa (23) provin toți din Münster. Albumul Time To Move se află chiar acum pe locul 14 în topul german, unde a pătruns în urmă cu 29 de săptămâni!

NEWS • NEWS • NEWS • NEWS •

● La Monte Carlo s-au decernat World Music Awards. Aceste premii se acordă anual artiștilor ale căror discuri s-au bucurat de cele mai mari vânzări în țările lor. Ace Of Base au primit două distincții: Pop Group Of The Year și Best Selling Scandinavian Artists. Stevie Wonder și Tony Bennett au fost recompensați pentru contribuția lor la dezvoltarea industriei muzicale. Lista premianților continuă cu Mariah Carey, Sheryl Crow, Bon Jovi, INXS, 2 Unlimited, Patricia Kaas, Marius Müller Westernhagen, The Cranberries, Youssou N'Dour ș.a. ● În topul cititorilor revistei americane "Rolling Stone", pe primele poziții (numărul din 4 mai): 1. Vitalogy - Pearl Jam, 2. Dookie - Green Day, 3. Cracked Rear View - Hootie And The Blowfish, 4. II - Boyz II Men, 5. Monster - R.E.M. ș.a.m.d. ● Green Day a cules patru Bay Area Music Awards (americani le spun Bammies) printre care și unul pentru "cel mai bun album". Festivitatea a avut loc la Warfield Theatre din San Francisco. Counting Crows s-a ales cu două premii. Ambele grupuri au fost reprezentate de basisti la înmînarea trofeelor: Mike Dirnt, respectiv Matt Malley. ● Pantera a descins în clubul lui Sadie Rene din Canton (Ohio) pentru a asculta trupa Icky Wail care cîntă pisese Pantera în mod constant. Tobarul Vinnie Paul a declarat surprins: "Excelent. Cînd am închis ochii, am crezut că sîntem noi". ● Pe 7 mai, în clasamentul de 100 de titluri din Der Musikmarkt, în frunte se afla Bruce Springsteen cu Greatest Hits, urmat de Vangelis și The Cranberries. Rednex pe 9 cu albumul Sex & Violins, urcă rapid Eternal (Always And Forever - A Platinum Celebration), Skid Row (Subhuman Race) și Freakpower (Drive - Thru Booty). La culegeri conduce Bravo Hits 9 și intră direct pe locul 7 NDD (Neuer Deutscher Dancefloor), în timp ce Super Dance 8 apare pe 19 într-un top separat de 20 de locuri. ● La Singles urcă The Connells cu o reușită baladă promovată de Viva. Pe primele locuri se află Take That, Vangelis și Scatman John. Au intrat în atenția promotorilor Haddaway (Fly Away), Wixx (Don't Laugh), Naughty By Nature (Craziest), Stevie B. (Dream About You). ● Prognostice albumelor este tot mai bogată în Germania. Rețineți cîteva titluri Wowe Zowe - Pavement, A Mi Shabba - Shabba Ranks, TTD's Vibrator - Terence Trent D'Arby, Dylan Unplugged - Bob Dylan, A Place To Call Home - Joey Tempest, Voodoo Soup - Jimi Hendrix, Nobody Else - Take That. Vă ținem la curent și data viitoare cu titlurile pe care să le cereți de la "tarabîști".

● Răsfoim pentru voi ● Răsfoim pentru voi ●

DEL AMITRI - Patru prieteni cu două capete

Probabil că și în acest caz este vorba despre proverbialele zgîrcenie a scoțienilor. Ca și compatrioții Jim Kerr și Charlie Burchill, care de obicei apar pe scenă cu numele Simple Minds, așa și Del Amitri și-au rărit rîndurile. Micul creativ al nord-britaniceilor îl constituie vocalistul și basistul Justin Currie (în față) și chitaristul Harvie (al doilea din stînga).

"În doi poți lucra mai eficient, deoarece nu mai există discuții interminabile", explică Currie modalitatea de lucru a duoului Del Amitri și încearcă să facă și o comparație: "Să-i dăm exemplul numai pe Stones și Beatles. Printre compozitori au fost și sînt întotdeauna numai doi, care funcționează cel mai bine". Probabil că la împărțirea sarcinilor în siml

trupet, Currie și Harvie au fost dominați de spiritul scoțian. Și cel de-al patrulea album, "Twisted", al trupei Del Amitri seduce prin melodiile pop cu o anumită tendință folk. Este o muzică ce te predispune la visare.

Carmen Vioresanu

"Titlul noului nostru CD este o combinație de două cuvinte: «emozione» și «eccezionale». Sentimente deosebite - și exact asta înseamnă acest album pentru noi.

Simțim din nou o mare nevoie de a crea muzică și am dori să mulțumim tuturor celor care ne oferă această posibilitate. Recunoștința noastră se îndreaptă către voi toți. Am

reînceput să cîntăm viața, după ce cîntecul ne fusese întrerupt de ceva inimaginabil.

Piese de pe acest album se deosebesc foarte mult de cele precedente, atît ca stil, cît și ca atmosferă. Trebuie să avem curajul de a accepta durerea cu resemnare și putere, în forul cel mai intim. "Na Na Na", titlul primului single de pe acest album înseamnă la noi, în sudul Italiei:

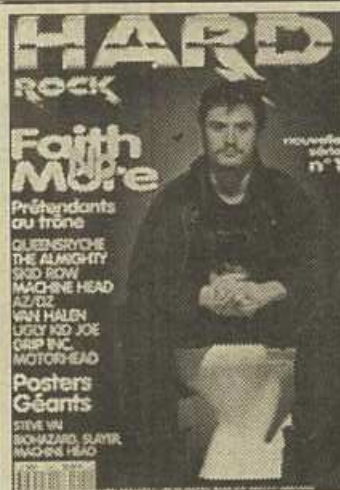
"Iată, trebuie să iei lucrurile așa cum sînt".

Apoi este "Tu Perdonami" (un solo al Rominei), cu un incontestabil sound al anilor '60. "Everybody Loves", în ritm mai rapid, pop pur, "Na Na Na", cu influențe reggae, intensitatea delicată la "Un Sasso Nel Cuore" sau la "Santa Maria" și "Impossibile".

Celebra soprana spaniolă Monserrat Caballé, care s-a îndrăgostit de una din din melodiile lui Al Bano, "Cantico". Rezultatul este un duet foarte interesant, două voci puternice, care se "topesc" armonios una în alta. Paco de Lucia, marele chitarist de flamenco, a împrumutat ritmurile sale inconfundabile pieselor "Na Na Na", "Cantico" și "Un Sasso Nel Cuore".

Desigur, evenimentele care ne-au marcat existența se oglindesc în cîntecele noastre. Ele sînt pagini din cartea vieții noastre. "Emozionale" este în aceeași măsură povestea nopților sumbre, furtunoase și a viselor despre un soare viitor. Fără a pierde nici o clipă din ochi farul călăuzitor al sorții, care se află în fiecare dintre noi și care poartă acest nume: speranță.

CIAO!

● În primul număr al noii serii, revista franceză "Hard Rock" are un sumar foarte tentant. Ca de obicei, apelăm la voi pentru a alege titlurile cele mai interesante. ● Intervjuri cu Sick Of It All, Baby Chaos, Motorhead (Lemmy), Thunder, Death, Machine Head, Ugly Kid Joe,

Scurte rockistice

Faith No More (Bill Gould și Roddy Bottum), Van Halen, Clawfinger, The Almighty. ● În Heavy Charts din SUA, pe primele locuri se află Van Halen (Balance), Green Day (Dookie, cu peste 6 milioane de exemplare vîndute) și Pearl Jam (Vitalogy). ● Karma To Burn, o combinație dintre Soundgarden și Helmet, înregistrează primul album la care colaborează și John Garcia, vocalul de la Kyuss. ● Bad Company, cu solistul vocal Robert Hart, lucrează la un nou disc. ● Crowbar are un al treilea L.P. intitulat Time Heals Nothing. ● Bruce Dickinson a funcționat ca DJ pentru 13 săptămîni la Radio One (cîte o oră în fiecare marți), și ca Dee Snider (la New York) a ținut programe 100% metalice. ● UFO, cu Michael Schenker cu tot, a intrat într-un studio californian. Producător al acestui proiect de revenire este Ron Nevison. ● Steve Perry, fostul vocal de la

Journey, înregistrează cel de-al treilea album solo al său, fiind ajutat de Nuno Bettencourt (Extreme). ● Al șaselea disc Bon Jovi, cu titlul provizoriu "Open All Night", ar trebui să iasă în această lună. ● Revista franceză semnalează faptul că melodia White Dove - Scorpions este o reluare a unui succes al grupului Omega din Ungaria. Beneficiile albumului Live Bites (pe care figurează piesa) vor merge către victimele genocidului din Ruanda. ● Un album Toto, cu Simon Phillips la tobe, va ieși în septembrie. ● Un gest frumos care ar putea fi urmat și prin alte părți. Oamenii rockului s-au adunat la Newcastle, unde Quierboys a susținut (la 28 martie) un singur concert de reuniune, pentru a-l aniversa pe tatăl solistului vocal, Spike. Au participat The Wildhearts, Phil Mogg și Pete Way (UFO), Ricky Warwick soțul Vanessei, Würzel, de la Motörhead, și mulți alții.

Editor: Third Multimedia Consultants

Adresa redacției:
Calea Victoriei 101,
scara B, etaj 2, ap. 10,
sector 1, București, cod
70176, telefon 659.09.12,
fax: 659.71.47

Pentru corespondență:
C.P. 307, O.P. 22, sector
1, București, cod 71100.

Director:

Andrei Partoș

Redactor șef:

Orlanda Deladi

Secretar general de redacție:

Marian Turtă

Colectiv redacțional: Ana Călin, Gabi
Gomboș, M.V. Pop, Manuela Boatcă,
Valentin Popa-Scurtu, Nae Constantin
(Foto)

Nr. de catalog: 2131

Număr de cont: 407 30 781

Banca Agricolă SA-SMB

Cititorii din străinătate se pot

abona prin RODIPET S.A.-P.O.

Box 33-57, Fax: 0040-1-3129432

sau 3129433, telex: 11995-Piața

Presei libere

nr. 1, București, România

Editare computerizată:

FALCO PRESS S.R.L. Gina Manci

Mirela Palade

1000 de locuri vă așteaptă la

Disco Vox Maris

INTRARE LIBERĂ în zilele de duminică, luni,
marti, miercuri și joi! Vineri intrarea costă
5000, iar sîmbăta 10.000 lei. Programul începe
după ora 22,00 și se termină în jurul orei patru
dimineața.

VREȚI SĂ VĂ SIMȚIȚI CA-N OCCIDENT?

Un loc ideal pentru cumpărături, pentru o cafea
tare și o pizza după a cărei rețetă umblă și italienii:

SUPERMARKET VOX MARIS

Program:

luni	12-21
marți-vineri	9-21
sîmbăta	9-19
duminică	9-14

Adresa:
str. George Enescu
nr. 36
☎ 659.40.05
fax: 312.28.65

La doi pași de Grădina, Casata, Școala Populară
de Artă sau Teatrul Tăndărică din Piața Lahovary.